

Des
by
Gimi Xuka

diễn đàn
LÊ QUÝ ĐƠN
COM

ân < ù

Cao thủ dự tính

Editor: Khu Uy Uy

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đơn

Cao thủ dụ tình



Tác giả: Tân Kỳ



Converter: ngọcquynh520



Editor: Khuru Uy Uy



Beta: yocchan_desu



Làm ebook : Mều



Nguồn: <http://diendanlequydon.com>



Giới thiệu

Nếu như không phải hết cách, cô sẽ không xin anh giúp đỡ!

Mặc dù bảy năm trước họ đã từng "qua lại" với nhau nhưng cuối cùng vẫn chia tay trong tình trạng không vui vẻ gì...

Vì cứu vớt công ty của dòng họ, cô không thể không bỏ qua mặt mũi của mình

Cô ngây thơ tưởng rằng chỉ cần dùng tiền thì có thể khiến anh động lòng mà giúp đỡ mình.

Không ngờ thứ anh muốn không phải tiền của cô, mà muốn cô trở thành bạn gái của anh.

Cho dù ở trên giường hay khi xuống giường, cô đều là bạn gái của anh.

Khi ôm người đàn ông này một lần nữa, tâm trạng cô trở nên vô cùng rối loạn.

Bởi vì anh là thanh mai trúc mã của cô.

Và anh cũng là người đàn ông duy nhất mà cô yêu.

Lúc cô cho rằng quan hệ giữa họ đã có sự tiến triển tốt đẹp hơn thì anh lại vô tình, tàn nhẫn nói:

Tất cả chỉ để trả thù mà thôi, bảo cô đừng nghĩ nhiều....

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

Chương 1

Editor: Khuru Uy Uy



Gió xuân thổi nhẹ.

Một ngày chủ nhật đẹp trời rất thích hợp cho cuộc hội ngộ của những người bạn cũ đã ba năm chưa gặp nhau.

Căn biệt thự nằm giữa núi Dương Minh hôm nay tổ chức buổi họp mặt với những vị khách mời tham gia đều là bạn bè thân thiết và người thân của chủ nhân.

Sân trước rộng lớn được dựng lên một khán đài lấy màu xanh dương làm chủ đạo, ở dưới đặt những chiếc bàn dài, trên đó bày đủ những món mận đồ ngọt, dưa và trái cây và còn có cả nước uống ở đây.

Trên sân cỏ rộng dựng mấy cái ô và vài chiếc ghế dài để nghỉ ngơi, mỗi chiếc ô là một màu sắc khác nhau như những bông hoa rực rỡ nở rộ trên thảm cỏ xanh mượt mà. Khách mời tham gia buổi họp mặt ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm làm sân trước rất náo nhiệt.

Trái ngược với sân trước náo nhiệt, sân sau biệt thự có vẻ yên tĩnh vắng lặng.

Một cô bé tầm 6, 7 tuổi đã ngủ trưa no nê chuồn êm ra ngoài, đôi mắt linh động, khuôn mặt đáng yêu ngọt ngào, chạy qua bụi cây, đang định chạy về phía trước thì đột nhiên cô bé thấy cách đó không xa có một thiếu niên ngồi xôm trước mấy cây hoa, ngồi nhìn chúng đến gần người, cô bé lập tức vừa thích thú vừa tò mò chạy qua đó.

“Anh à, anh đang xem gì vậy? Tiểu Đề cũng muốn xem.” Cô đứng sau thiếu niên đôi mắt mở to nhìn xung quanh, vẻ mặt tò mò.

Thiếu niên kinh ngạc quay đầu, nhìn cái đầu nhỏ nhắn, khuôn mặt tròn trịa của cô bé đứng sau lưng cậu, cậu bỗng nghiêm mặt, nhìn cô bé đang làm phiền người khác.

“Em là ai? Sao lại lén lút như vậy, muốn dọa người khác à!” Cậu trách mắng.

Hôm nay vốn đã hẹn bạn học và thầy giáo đến vùng ngoại ô ngắm hoa với cậu, ai ngờ chị gái đã đồng ý tham gia tiệc họp mặt với ba mẹ lại đổi ý, thân là em trai nên cậu bị buộc thay thế chị gái, làm lỡ hẹn với bạn học và thầy giáo nên tâm trạng cậu rất không vui.

“Em là Tiểu Đề!” Dường như chưa phát hiện tâm trạng thiếu niên không vui, cô bé vẫn cười giới thiệu mình, đôi mắt to tròn nháy nháy tò mò hỏi lần nữa: “Anh à, anh nhìn gì vậy?”

“Em quản anh nhìn gì à!” Đột nhiên bị quấy rầy, làm tâm trạng cậu càng ngày càng xấu đi, giọng nói càng không khách khí. “Em đi chỗ khác chơi, đừng ở đây làm người khác chướng mắt!”

“Tên anh là gì? Tới đây với cô nào vậy?” Cô bé lại hỏi tiếp, chẳng biết vì sao, cô thật muốn nói chuyện với anh trai này.

“Em quan tâm anh tới đây với ai làm gì!” Thiếu niên không nhịn được trừng cô. “Hơn nữa vì sao anh phải nói tên anh cho em biết?”

Cô bé suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, móc một cái kẹo mút trong túi ra đưa cho cậu: “Anh nói cho em biết tên anh, em sẽ cho anh kẹo mút.”

Ai muốn ăn thứ này chứ!

Thiếu niên cong miệng, không để ý tới cô, ánh mắt chuyển qua chỗ khác.

Cô bé chưa từ bỏ ý định nên vòng qua trước mặt thiếu niên, cô bé cầm áo cậu lắc lắc. “Nói cho em biết đi! Anh à, em dẫn anh đi xem cá nhà em nuôi.”

Ai muốn xem cá nhà cô n..... Ah? Nhà cô?

“Em tránh ra!” Thiếu niên lườm cô, giọng nói rất bực tức muốn đuổi cô bé đáng ghét này đi.

Cuối cùng cũng phát hiện thiếu niên tức giận, cô bé gãi đầu, dường như nghĩ ra cách gì đó mà bóc giấy của kẹo mút trên tay ra, không chờ thiếu niên kịp né tránh cự tuyệt, cô nhét cái kẹo mút vào miệng cậu.

“Anh à, ăn kẹo đường đi, đừng tức mà.” Mỗi lần cô tức giận, vú Lý sẽ nhét kẹo đường vào miệng cô, bảo cô đừng giận.

“Ừm ừm.....” Đột nhiên bị nhét kẹo vào miệng nên thiếu niên sợ hết hồn, trong khoảng thời gian ngắn luống cuống tay chân, suýt chút nữa sặc nước miếng.

“Rất ngọt, rất thơm phải không anh?”

Cuối cùng thiếu niên cũng bình tĩnh lại, vút thẳng cây kẹo trong miệng xuống đất, tức giận hét lên với cô bé:

“Em là con nhà ai? Không có lẽ phép mà nhét đồ vào miệng người khác như thế hả? Nhanh biến đi! Đừng làm phiền anh!”

Bị bắt tới đây cậu đã không vui rồi, muốn yên tĩnh một chút lại đụng phải đứa bé phiền nhiễu này, mình không đi chơi, lại cố tình dây dưa với

cậu, thật khiến người khác mắt bình tĩnh.

Cô bé bị anh quát nên ngơ ngẩn, thật lâu sau mới ấp úng nói: “Tại sao anh ăn kẹo đường rồi mà vẫn giận như vậy, dữ như vậy.....”

“Em còn quản anh!” Thiếu niên càng giận hơn rống to. “Tránh ra đi!”

“VẬY..... VẬY.....” Cô bé chưa bao giờ bị người khác mắng như vậy nên không biết làm sao. “Anh à.....”

“Đừng gọi nữa! Em nghe không hiểu sao? Đồ ngốc!”

“Tiểu Đê không ngốc.....” Lí nhí kêu, cuối cùng cô bé cũng buông tha, từ từ xoay người tránh ra.

Hu hu.... Anh trai không muốn chơi với cô, cô nên tự chơi một mình thì hơn.

Thấy cô cuối cùng cũng buông tha, thiếu niên hài lòng liếc mắt nhìn phía sau, lại thấy khuôn mặt cô bé khổ sở, thất vọng, chực khóc.

Thiếu niên hơi động lòng, bỗng dưng thấy áy náy. Tại tâm trạng cậu không tốt, lại giận chó đánh mèo cô bé, thật sự không nên.

“Này, chờ chút!” Thiếu niên đi về phía trước, níu cô bé lại, đợi cô quay lại, cậu kinh ngạc. “Sao em lại khóc? Anh đâu có bắt nạt em!”

Cô bé đỏ mắt nhìn cậu. “Anh không chơi cùng Tiểu Đê.....”

Thiếu niên không tình nguyện trừng một cái. “Được rồi! Anh có thể chơi với em! Em muốn chơi gì?”

Thôi! Nếu cậu đã làm người ta khóc, nên kiên nhẫn chơi với cô một lát! Cậu không muốn mang tội danh bắt nạt trẻ con đâu!

“Thật sao?” Nước mắt vẫn chưa dứt, cô bé cười cười vuốt lại tóc. “Anh muốn chơi với Tiểu Đề?”

“Đúng!” Thiếu niên không nhịn được lên tiếng, lại đột nhiên thấy cô bé vừa cố nín khóc vừa cười sáng lạn thật đáng yêu. “Vừa khóc vừa cười, đúng là đứa bé kì lạ!”

Cậu không nhịn được lâu bầu, nhưng cũng cười theo.

Thấy thiếu niên cười, nụ cười trên khuôn mặt cô bé lại càng rạng rỡ hơn.....

Nụ cười thật đáng yêu.....

“Anh Thường.....”

Thường Phong Dịch đang mỉm cười từ từ mở mắt ra, trước mắt anh là tiếp viên hàng không cúi người mỉm cười gọi anh dậy, thấy anh đã tỉnh liền nhẹ nhàng cười nói: “Nhìn nụ cười trên mặt anh Thường, hẳn là anh đã có một giấc mơ đẹp.”

“Giấc mơ đẹp?” Nâng chiếc ghế có thể ngả ra sau của khoang hạng nhất dậy, Thường Phong Dịch lại cười. “Có lẽ vậy! Tôi cũng không nhớ rõ.”

Trước khi lên máy bay, anh đã bận rộn cả tuần, sau khi lên máy bay, anh lại tốn chút thời gian xử lý công việc. Sau đó anh quyết định nghỉ ngơi một lát, thế là đi ngủ, hình như lúc này có nằm mơ, nhưng sau khi tỉnh dậy lại không nhớ gì cả.

Nữ tiếp viên giúp anh điều chỉnh ghế ngồi, sau đó nói: “Anh Thường, chúng ta sắp hạ cánh xuống sân bay Đào Viên, làm ơn thắt dây an toàn.”

Thường Phong Dịch gật đầu, sau khi tiếp viên hàng không đi, anh thất dây lại.

Cuối cùng đã về Đài Loan rồi! Bao lâu rồi anh không về? Năm năm, hay là mười năm?

Sau khi sân bay hạ cánh tại sân bay Đào Viên, An Lệ Đề vốn đang ngồi trên ghế chờ thấy bảng hiển thị báo chuyến bay từ New York đã hạ cánh thì lập tức gọi điện thoại báo cho tài xế, sau đó đứng ngồi không yên.

Cô vô thức đi đi lại lại trước mấy người ngồi trên ghế chờ, cảm thấy sau khi người này đồng ý về nước trong lòng thật nôn nóng, bây giờ càng nghiêm trọng hơn.

Bảy năm rồi.....

Bảy năm rồi anh chưa về Đài Loan! Lần này anh về bởi vì cô “cầu xin”.

Nói dễ nghe là “cầu xin” nhưng thật ra cô đã nói cô sẽ đồng ý bất cứ điều kiện gì, nên anh mới gật đầu đồng ý trở về giúp cô giải quyết vấn đề khó khăn của cô.

Cô không biết quyết định này của mình có phải quá kích động rồi không? Nhưng làm cũng đã làm rồi, chỉ có anh mới giúp được cô, mà cô cũng chỉ tin anh.

Nhưng tại sao anh nhất quyết muốn một mình cô tới sân bay đón anh? Mà rốt cuộc cô nên đối mặt với anh thế nào? Cô không chuẩn bị gì cả. Dù sao bảy năm trước, lần cuối cùng hai người gặp nhau đã chia tay trong không vui, sau đó hai người chưa từng gặp lại, cho tới hôm nay.....

An Lệ Đề đi qua đi lại, thỉnh thoảng liếc mắt chỗ cửa nhập cảnh.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đi ra, cô xoay người nhìn cẩn thận, cả người chấn động mạnh, sau đó không tự chủ được đi về phía rào chắn, nhìn chằm chằm bóng dáng cao lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ đó.

Mà người đàn ông cao lớn đồng thời cũng nhìn thấy cô. Khoé miệng anh cong lên, sau đó sải bước đi về phía cô.

Người đàn ông càng lại gần, mắt An Lệ Đề càng tròn to.

Khuôn mặt tuấn đật, con ngươi màu nâu nhạt chứa đựng sự bình tĩnh và vô hạn nghị lực, sống mũi cao và đôi môi dày vừa phải. Khuôn mặt anh không thay đổi, nhưng vóc dáng anh dưới bộ quần áo thoải mái còn cường tráng hơn so với bảy năm trước, không phải loại vai u bắp thịt, mà là dáng người tao nhã như người mẫu....

Trời ạ! Cho dù mặt anh không thay đổi, nhưng những thứ khác đã thay đổi rồi. Không chỉ vóc dáng thay đổi, mà ánh mắt anh cũng thay đổi, nó mang theo sự nguy hiểm và quyến rũ hơn nhiều năm trước.

Cô đột nhiên cảm thấy hồi hận.....

“Tiểu Đề.” Thường Phong Dịch cúi đầu nhìn cô gái đang đờ người ra, chiều cao chỉ tới ngực anh.

Cô mặc một bộ quần áo thời trang mùa xuân, trên người mặc chiếc áo len lửng màu xanh dương nhạt, dưới mặc chiếc quần dài màu trắng bằng vải, màu sắc tươi sáng cộng thêm đường cong lả lướt khiến cô có vẻ sức sống thanh xuân, chỉ tiếc bề ngoài và ánh mắt cô lại không hợp, đôi mắt vốn trong vắt lại nhiễm thêm sự mệt mỏi nặng nề, chỉ có cái mũi thanh tú xinh đẹp và cái cằm mềm mại không thay đổi.

Cho dù nhiều năm không gặp nhưng giọng nói quen thuộc khiến An Lệ Đề chột bưng tỉnh, ngay sau đó ảo não đỏ mặt, thầm mắng mình tại sao lại

mắt mặt như vậy, cô nhìn anh đến ngây người!

“Anh..... Ừm..... Mừng anh về. Xe đợi ngoài kia rồi.”

Chau mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hai mươi mấy năm không thể giấu được tâm sự của cô.

“Vậy thì dẫn đường đi!” Nói xong, anh đi thẳng ra cửa.

Thấy thế, An Lệ Đề giật mình vội vàng bước nhanh theo.

“Không phải trở về định cư sao? Tại sao anh chỉ mang theo một chiếc va li thôi?” Vừa lên xe, An Lệ Đề không nhịn được hỏi. Va li của Thường Phong Dịch rất ít làm cô cảm thấy lạ.

Anh cũng không phải về nghỉ phép, mà ở lại lâu dài để giúp cô, chỉ mang theo một chiếc va li này là đủ?

Thường Phong Dịch cười như không cười nhìn cô. “Em chắc chắn anh trở về định cư? Nói không chừng hai ngày sau anh sẽ thay đổi chủ ý quay về New York.”

An Lệ Đề nghe vậy liền hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hoàng: “Không phải anh đã đồng ý trở về giúp em sao, tại sao lại đổi ý?”

Thường Phong Dịch liếc mắt nhìn tấm cửa cách âm ngăn cách chỗ trước và sau trong xe đã đóng, nghĩ thầm nên nói rõ lập trường của anh. “Em nghĩ anh trở về giúp em mà không có điều kiện gì sao?”

An Lệ Đề nhìn anh chằm chằm. “Anh.....”

“Ý anh là không nói điều kiện trước, coi như ngày mai công ty của em đóng cửa cũng không liên quan đến anh!”

Lời nói lạnh lùng của Thường Phong Dịch làm An Lệ Đề ghen hờn nhìn trân trân, tức giận nhìn anh. “Lúc trước qua E-mail không phải đã đồng ý ‘thù lao’ tuy anh sao? Anh còn muốn nói điều kiện gì?” Nếu không đã đồng ý điều kiện của cô, tại sao lại trở về?

“Em nhớ nhầm rồi.” Thường Phong Dịch nhún vai, không quan tâm nhận lấy ánh mắt chỉ trích của cô. “Anh nhớ em nói với anh như này, điều kiện do anh quyết, chỉ cần anh chịu quay lại Đài Loan nâng công ty sắp phá sản của em lên. Nếu không tại sao anh lại vứt bỏ ‘mỗi ngày một đầu vàng’, ‘tiền đồ rộng mở’ quay về giúp em? Em không quên mình đã cam kết gì chứ?”

An Lệ Đề cứng ngắc, ánh mắt hơi hoảng hốt luống cuống. “Ai nói, ai nói em quên? Em chỉ nói chỉ cần anh giúp em, thù lao tuy anh định, mà ý em chỉ thù lao ‘tiền bạc’!” Giọng cô cường điệu nói.

Ngoài tiền bạc và cổ phần công ty đồng ý cho anh, còn nguyên nhân gì hấp dẫn anh quay lại Đài Loan đến vậy?

Thường Phong Dịch nhìn ánh mắt băn khoăn lo lắng của An Lệ Đề giống như một con thú bị sập bẫy, khoé môi nâng lên đường cong quý dị. “Sau này chúng ta sẽ bàn về điều kiện sau, nói tình hình trước mắt của công ty cho anh biết đi!”

Anh đột nhiên chuyển đề tài làm An Lệ Đề sửng sờ, sau đó bắt đầu nói qua tình hình của công ty cho anh.

“Năm trước đột nhiên ba em qua đời, sau đó em trở thành chủ tịch Lập Hoa, gần hai năm ở đại học nghiên cứu lịch sử thì đối với em một chữ kinh doanh cũng không biết, căn bản không thể giúp công ty, cũng không có cách ngăn chặn có người ác ý muốn chiếm lấy công ty. Nếu không phải giám đốc Hoàng và giám đốc Tiêu tính cách ngay thẳng âm thầm báo cho

em biết, có lẽ một chủ tịch như em chẳng hay biết gì, thật sự đáng buồn.....”

Thường Phong Dịch chuyên tâm lắng nghe đột nhiên nói. “Giám đốc Hoàng và giám đốc Tiêu là thành viên hội đồng quản trị của công ty?”

“Đúng vậy, công ty có năm thành viên của hội đồng quản trị, hai người là bạn tốt của ba em, là họ lên nói cho em biết, giám đốc Ngô cùng hai giám đốc khác tìm cơ hội sắp xếp nhân viên vào bộ phận trong công ty, bộ phận tiếp thị, tài vụ, kế toán đã bị họ tóm được, thậm chí Chu Minh Chi và giám đốc Ngô còn lên lập kế hoạch cướp lại quyền kinh doanh.....”

“Chu Minh Chi?”

“Mẹ kế của em, vợ ba của ba em, anh quên sao? Sau khi ba qua đời, bà ta không quan tâm người ta đồn thổi mà cùng giám đốc Ngô qua lại. Sau đó em mới biết vì cổ phần của em và em trai có trên 50%, sau khi ba qua đời em nhận chức chủ tịch, chuyện này khiến Chu Minh Chi rất tức giận, vì cổ phần của bà ta và em gái chỉ có 20%, không đủ tư cách, cho nên bà ta mới liên hợp với người giữ cổ phần nhiều nhất trong hội đồng là giám đốc Ngô, tìm cách đoạt lại.”

An Lệ Đề dừng lại, bất đắc dĩ nói: “Dù em biết chuyện này nhưng cũng không có cách, em thừa nhận em rất vô dụng, mà em vẫn hy vọng có thể thay em trai du học ở nước ngoài gánh vác, không muốn em ấy quay về tiếp quản công ty đã đổi chủ.”

Thường Phong Dịch nhìn khuôn mặt ảm đạm của cô một lúc, miệng nhếch lên, đột nhiên cười khẽ. “Thật đúng là ân oán nhà giàu! Anh nghe còn thấy ghê, không tệ!”

Thật ra chuyện công ty cô, anh đã sai người tới Đài Loan hỏi thăm trước, nhưng do chính miệng người trong cuộc nói vẫn cảm thấy đặc sắc

hơn.

An Lệ Đề đang buồn bã nghe anh cười như vậy, nhất thời tức giận. “Em cũng không phải kể chuyện ngày xưa cho anh, cái gì mà nghiền với không nghiền! Nếu không phải biết anh có thành tựu ở nước ngoài, em còn lâu mới tìm anh, cầu xin anh giúp!” Còn đáp ứng điều kiện bất bình đẳng như vậy.

Trong lời nói của cô có kẽ hở khiến mắt Thường Phong Dịch sáng lên, vui vẻ cười. “Thì ra có người quan tâm tình hình ở nước ngoài của anh!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề đỏ ửng, cắn răng gặm nhẹ: “Ai muốn quan tâm tình hình của anh? Nói như em rất quan tâm anh vậy!”

Thường Phong Dịch mỉm cười. “Không có sao? Nếu không quan tâm, tại sao lại biết thành tựu của anh ở nước ngoài? Nói không chừng anh chỉ dựa vào một nhà kinh tế trợ giúp, ăn uống miễn phí.”

“Không phải!” An Lệ Đề chột nói. “Công ty tư nhân lâu năm như R.A không thể có kẻ ăn không ngồi rồi! Anh thật sự cho rằng em ngốc đến mức không hiểu những chuyện này sao?”

Thường Phong Dịch bỗng dung cười, trêu chọc cô: “Quả nhiên em vẫn chú ý đến tình hình của anh.” Cô gái này quả thật không giấu được chuyện gì, mới nói mấy câu đã khai hết.

Bị phát hiện mình chú ý đến anh, khuôn mặt An Lệ Đề đỏ hơn, quần bách la ầm lên: “Em không chú ý đến anh! Tình hình của anh do người khác nói cho em biết, không phải em tự điều tra! Anh..... anh đừng nói nhảm.....”

“Được, được, là người khác nói.” Thường Phong Dịch trấn an nói, đáng tiếc miệng đang cười lại không có ý như vậy.

An Lệ Đề chợt dạ, gương mặt đỏ bừng sắp nhỏ ra máu. Cô xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, miệng vẫn nói: “Đừng nói những chuyện khác nữa! Em đã nói chuyện công ty cho anh biết, rốt cuộc anh có nói điều kiện của anh không?”

Thường Phong Dịch thích thú nhìn cô gái thẹn quá hoá giận, rất lâu không lên tiếng.

“Thường Phong Dịch!” Chờ mãi không thấy anh trả lời, An Lệ Đề không kiên nhẫn quay lại lờm anh.

Thường Phong Dịch ung dung mở miệng: “Nói thật, chỉ vì em trai mà giữ lấy công ty, em cảm thấy em có thể ra giá cao bao nhiêu?”

“Giá cao?” An Lệ Đề không hiểu. “Ý anh là muốn cổ phần công ty nhiều hơn, thuận tiện quản lý hoạt động của công ty sao?”

Thường Phong Dịch cười như không cười lắc đầu. “Mấy năm nay anh kiếm được không ít tiền, cổ phần của em anh không để trong mắt.”

An Lệ Đề trợn mắt. “Vậy rốt cuộc anh muốn cái gì?” Nếu không muốn cổ phần của cô, tại sao lại đồng ý quay về?

Thường Phong Dịch liếc mắt nhìn cô. “Em không đoán ra anh muốn gì sao?”

Lời nói của anh có vẻ mờ ám làm An Lệ Đề ngu ngơ không nhận được rùng mình. “Anh nói rõ đi, nói thẳng rốt cuộc anh muốn gì?”

“Có thể.” Thường Phong Dịch sáng khoái đồng ý, sau đó nói thẳng điều kiện của anh. “Anh muốn em.”

“Hả?” An Lệ Đề mờ mịt.

“Nghe không hiểu sao?” Thường Phong Dịch nhướn mày nhìn đôi mắt nghi ngờ của cô, từ từ nói. “Anh là thương nhân, vì cứu công ty em, điều kiện đương nhiên là thứ anh muốn nhất, mà thứ hiện tại anh muốn là —— em.”

Máu toàn thân chảy ngược lên, nháy mắt An Lệ Đề đỏ mặt. “Anh.... Anh thật quá đáng! Em cũng không phải đồ vật, anh nói muốn là có thể có à?”

Thường Phong Dịch nhún vai, vẻ mặt băng quơ. “Em có thể nói ‘Không’, nếu không phải em muốn cứu công ty thì anh quan tâm làm gì?”

An Lệ Đề sững sốt, cái gì là cô có thể nói ‘Không’? Anh dùng cách gằn như uy hiếp này, cô thật sự có thể nói ‘Không’ sao?

Dường như Thường Phong Dịch bị sắc mặt lúc đỏ lúc trắng của An Lệ Đề chọc cho rất thích, anh nhếch môi, cười nhìn ánh mắt vừa tức giận vừa xấu hổ của cô. “Không muốn nói với anh từ ‘không’?”

“Nếu em cự tuyệt, có phải anh cũng không cứu công ty?” An Lệ Đề nhìn thẳng anh.

“Anh bỏ ra ‘sức lực’ vì em giải quyết vấn đề, thì em cũng phải cho anh cái ‘giá cao’ tương xứng mới công bằng, không phải sao?” Thường Phong Dịch nói thẳng.

An Lệ Đề nhúu mày, đầu tranh nói: “Giá cao nhất định phải là loại này sao? Không thể đổi cái khác.....”

Thường Phong Dịch cười lắc đầu. “Anh không có hứng thú với thứ khác, bây giờ anh thiếu một người bạn nữ, mà em lại là đối tượng thích hợp nhất.”

“Nói bậy!” Sắc mặt An Lệ Đề thay đổi, tức giận bùng phát. “Tại sao anh lại bá đạo không nói lý như vậy? Nghĩ muốn gì thì có cái đó, tuyệt không bận tâm người khác có nguyện ý không!”

“Vậy em cũng đừng cầu xin anh trở về giúp em!” Ánh mắt chột loé, Thường Phong Dịch giễu cợt. “Như anh nói, anh có thể trở về New York.”

“Không được!” An Lệ Đề thốt ra, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, chỉ cảm thấy giống như mình nói chuyện với một tảng đá, thật khó khăn, vì đôi phương không hề có phản ứng đối với kháng nghị của cô.

“Anh..... Rốt cuộc anh muốn em làm gì?” Cô bỏ cuộc! Cô không muốn cãi nhau với anh, chỉ vì cô không thể nói lại anh.

“Em đồng ý?” Cô khuất phục làm ánh mắt anh trở nên nồng nhiệt, trong giọng nói hiện ra sự thoả mãn.

“Đúng!” An Lệ Đề không cam tâm tình nguyện hét lên. “Rốt cuộc anh muốn em làm gì? Mau nói rõ đi!”

Thường Phong Dịch cười nhạt. “Đầu tiên, nếu trở thành bạn gái anh, chúng ta nên ở cùng nhau, cho nên anh quyết định đến nhà em ở cùng em.....”

“Không được!” An Lệ Đề khản cập nói chen. “Chu Minh Chi và em gái.....”

“Năm ngoái Chu Minh Chi và con gái bà ta đã rời khỏi biệt thự trên núi Dương Minh, đến sống ở chung cư trong nội thành. Nghĩ dọa anh sao?” Thường Phong Dịch liếc xéo cô. “Đừng cho rằng anh ở New York nên không biết gì!”

An Lệ Đề bị nhìn thấu tâm cơ nên đỏ mặt thẹn thùng, không được tự nhiên nhìn qua chỗ khác.

“Xem ra hình như em rất không hài lòng với điều kiện anh đưa ra?”

“Anh.....” Cái miệng nhỏ của cô giật giật, lại không biết muốn nói gì. Hơi thở nóng hổi của đàn ông phả lên mặt cô như tạo thành những tia điện tê ngứa thấm vào mạch máu cô, làm cô mất tự chủ mà mặt hồng tím đập.

“Anh hi vọng em nói gì?” Cô vốn cũng không cam tâm tình nguyện đồng ý điều kiện của anh, chẳng lẽ muốn cô nói dối cô rất vui khi làm ‘bạn gái’ anh? Xin lỗi! Cô không làm việc đó được.

Thường Phong Dịch cười một tiếng, nói tiếp điều kiện của anh: “Về bên ngoài, em muốn giải thích mối quan hệ của chúng ta thế nào cũng được, nói chúng ta là vợ chồng sắp cưới anh cũng có thể phối hợp, hoặc giữ bí mật em là người phụ nữ, bạn gái của anh, bất luận trên giường hay đi dự tiệc cùng anh, anh hi vọng em đều có thể tuân thủ giao ước của chúng ta cho đến khi khi kết thúc trách nhiệm; một khi anh vào Lập Hoa, mặc kệ anh có ý gì, anh đều muốn em ủng hộ anh hết mình quyết định anh đưa ra, tuyệt không làm điều trái lại sau lưng anh, đồng ý không?”

“Nếu tìm anh giúp em, làm gì phải làm điều trái với anh, em ăn no không có chuyện gì làm sao?” An Lệ Đề nói nhỏ phản bác.

Trong mắt loé ra quý dị ánh sáng, Thường Phong Dịch cúi người về phía cô, đưa tay nâng cằm cô lên

Sự thành thật của cô làm đáy mắt anh thoáng buồn cười, đưa tay giữ lấy lưng cô, ngay sau đó cúi thấp hôn lên môi cô.

“Um.....” Bị hành động thành linh của anh hù dọa, nhất thời không kịp phản ứng, đôi môi đã bị chiếm cứ.

Cánh môi mềm mại ngọt ngào của cô làm anh yêu thích không thôi, trong mũi như ngửi được mùi thơm phụ nữ như có như không, anh mút mạnh đôi môi nóng bỏng, đầu lưỡi thăm dò vào miệng trong khi cô không phòng bị, thăm dò thật sâu, mút lấy nước miếng ngọt như mật của cô, hôn càng thêm sâu, quần quýt dây dưa, mút mạnh.

Thường Phong Dịch hôn triền miên lại bá đạo cường thế làm cô không thể chống đỡ được, mà hơi thở kích thích của anh làm cô cảm nhận được, càng khiến trong cơ thể cô động tình.....

Cô cảm thấy kinh hoàng, hô hấp dồn dập nhưng muốn đẩy anh ra, lại bị anh phát hiện, anh tóm lấy hai tay cô rồi bắt chéo sau lưng, vì cô giãy giụa nên ngửi được mùi thơm từ cổ cô.

“Anh..... Buông ra..... Không.....” Cô thở gấp kêu, cố gắng coi thường nụ hôn đã đánh thẳng vào giác quan của cô.

Trêu chọc lại ngửi một lát, anh cười nhẹ ngẩng đầu. “Mấy năm không gặp, tại sao lại trở nên xấu hổ như vậy?”

“Ai lại phách lối như anh! Hỏi cũng không hỏi liền..... bắt nạt con gái!” Cô đỏ mặt, tức giận mắng: “Anh..... Buông em ra!”

“Thật sự muốn anh buông em ra sao?” Thường Phong Dịch nhìn chăm chăm ánh mắt có vẻ mê loạn của cô, nhếch môi cười nói: “Anh nhớ bảy năm trước, lần cuối chúng ta gặp nhau, lúc anh hôn em, em ôm anh rất chặt, tại sao bây giờ lại khác rồi?”

Trong đầu nổ “Bùm” một tiếng, toàn thân An Lệ Đề cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Anh..... anh còn nhớ rõ?!

Chẳng lẽ hôm nay anh nói điều kiện này, chính vì muốn trả thù chuyện năm đó cô đối xử tệ bạc với anh?

Chẳng lẽ cô đã sai lầm khi tìm anh?

Chương 2

Editor: Khuru Uy Uy



Quán bar “Capture”

Ngồi trong căn phòng được trang trí bằng nhiều loại rượu khác nhau, Thường Phong Dịch nghiêng người dựa vào ghế salon, từ từ nhấm nháp ly Whisky đậm đặc, bên mỗi vẫn còn nụ cười thoả mãn, liếc mắt nhìn ông chủ kiêm bạn tốt – Cổ Chí Luân.

“Thật không ngờ, nhiều năm vậy rồi, cậu vẫn nhớ tôi thích uống Whisky, làm cái người rời nước nhiều năm như tôi thật cảm động!”

“Nói nhảm!” Cổ Chí Luân lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên ghế coi thường bĩu môi. “Từ lúc tôi kinh doanh khách sạn hạng nhất, chai Whisky này được được đặt trên kệ chờ cậu, ai ngờ cái tên cảm thấy trắng nước ngoài tương đối tròn như cậu, chết cũng không chịu quay về Đài Loan, dĩ nhiên không thể uống rồi!”

“Hừm —— thì ra tôi không về Đài Loan, còn có khuê nữ trách móc?” Thường Phong Dịch chế nhạo nói, cười rồi uống thêm ngụm rượu

Cô Chí Luân trợn mắt, hét to. “Này này này! Cái đồ nói hư nói vượn làm tổn hại đến khí phách đàn ông của tôi kia! Cái gì mà khuê nữ trách móc với không trách móc, đáng đánh đòn! Nói nữa tôi sẽ khiến cậu bay về New York, để cậu ở bên kia luôn!”

Bỗng dưng Thường Phong Dịch cười to, cả hai người bạn ngồi trong phòng nghe họ nói chuyện này giờ - Phòng Bách Ngạn và Thẩm Hoàn

Trung cũng cười theo, nhất thời cảm thấy bốn người như trở lại cảnh sống chungcùng nhau ở nước ngoài năm đó.

“Thôi đi, Chí Luân, đừng cho rằng chúng tôi không hiểu cậu, ước gì tên nhóc họ Thường này nhanh trở về Đài Loan, không cần lưu luyến trăng sáng nước ngoài nữa, làm sao có thể đưa cậu ta đến thế giới ‘ác nghiệt’ được, vậy thì thật không có đạo lý bạn bè rồi, đúng không?” Thẩm Hoàn Trung cười chế nhạo Cổ Chí Luân.

Cổ Chí Luân xì một tiếng, nghiêm giọng nói: “nói rõ đi, dám nghi ngờ khí phách đàn ông của tôi, không cho cậu ta vào ‘túi vải’, chỉ đưa cậu ta về New York đã coi là khách khí rồi!”

“Được rồi! Chí Luân, nhìn bộ dáng bây giờ của cậu, ai dám nghi ngờ khí phách đàn ông của cậu nữa?” Phòng Bách Ngạn nín cười nói: “Thật là, tôi cho rằng tối nay ngoài việc chúng ta chào mừng Phong Dịch trở về, còn cá cược xem nguyên nhân cậu ta đột nhiên về Đài Loan, kết quả lại bị cậu so đo khí phách đàn ông với người khác, không cảm thấy nhàm chán sao?”

Cổ Chí Luân nhướn mày, bất giác cũng cười. “Bây giờ chúng ta thật giống năm đó!”

Năm đó anh thích nhất Thường Phong Dịch – người nhỏ tuổi nhất trong bốn người, mà Thường Phong Dịch luôn lấy việc anh ghét nhất là bị người khác nghi ngờ đáp lại, hai người thỉnh thoảng đấu miệng, mà hai người còn lại bàng quan xem kịch vui, có lúc còn thuận miệng quạt gió đốt lửa để tăng thêm niềm vui thú. Phải chăng đó là lúc thoải mái nhất trong cuộc sống của họ?

Thường Phong Dịch vừa cười. “Nhiều năm vậy rồi, thói quen thích tìm tôi gây phiền toái của cậu vẫn không thay đổi, thật không biết nên nói cậu ‘nhớ tình bạn cũ’ hay là cười nhạo cậu đã trưởng thành mà không hề thay đổi thói quen?”

Lời của anh làm mọi người cười, bao gồm cả Cổ Chí Luân.

Cổ Chí Luân vừa cười vừa nói: “Thôi đi! Cậu thích nói gì thì nói, đại nhân tôi rất rộng lượng, không so đo với cậu, ngược lại cậu đừng nói lảng sang chuyện khác, rốt cuộc vì sao cậu lại thay đổi, đồng ý trở lại định cư? Vì tôi còn nhớ có người từng thề nói cậu ta sẽ không quay lại Đài Loan. Bây giờ đột nhiên thay đổi, thật sự làm người ta rất hoài nghi!”

Nghe Cổ Chí Luân khen ngợi như châm biếm, Thường Phong Dịch hứng thú liếc anh một cái, nụ cười bên môi càng sâu.
<http://diendanlequydon.com>

“Lựa chọn từ chức ở R. A. để quay về Đài Loan , vì có người khiêu chiến tôi, làm tôi không thể cự tuyệt.”

Cổ Chí Luân xì một tiếng. “Anh em tôi đây rất vui vì cậu quyết định quay về định cư! Nhưng tôi không thể nào tin được sẽ có công việc gây chiến hơn một công ty tư nhân lâu đời.”

Thường Phong Dịch cười không nói, Phòng Bách Ngạn liếc nhìn Thường Phong Dịch.

“‘khiêu chiến’ tùy mỗi người nghĩ, tôi nghĩ trong lòng Phong Dịch đã có định kiến. Thật ra tôi cũng muốn biết, người nào có bản lĩnh lớn đến vậy có thể thuyết phục cậu trở lại? Làm được chuyện mà ba người chúng tôi mấy năm qua đều không thể.”

“Tôi cũng muốn biết đó là công việc có tính khiêu chiến lớn thế nào mà khiến cậu không thể cự tuyệt?” Thẩm Hoàn Trung cũng chen miệng.

Vốn cũng không có ý định giấu giếm, Thường Phong Dịch từ từ nói. “Biết công ty cổ phần kỹ thuật khoa học Lập Hoa không?”

“Lập Hoa?” Phòng Bách Ngạn suy nghĩ một lát, mới gật đầu. “Ba, bốn năm trước tôi từng nghiên cứu giá cổ phiếu công ty này, lợi nhuận không tệ. Chỉ đáng tiếc, hai năm qua Lập Hoa ngày càng sa sút, chủ tịch vô dụng, thu chi của công ty cũng gặp vấn đề, không thay đổi chỉ sợ xảy ra vấn đề lớn..... Cậu nói khiêu chiến lớn, chẳng lẽ là thay đổi việc kinh doanh của Lập Hoa?”

Thường Phong Dịch gật đầu. “Từ tháng sau tôi sẽ nhậm chức Tổng giám đốc.”

Phòng Bách Ngạn khó hiểu. “Mặc dù công ty Lập Hoa quy mô không nhỏ, nhưng cũng không phải tập đoàn lớn, nó có gì hấp dẫn ánh mắt của cậu vậy?”

Nụ cười bên môi Thường Phong Dịch thật kỳ lạ. “Cậu biết chủ tịch Lập Hoa là ai phải không?”

Phòng Bách Ngạn sững sờ, chưa trả lời Cổ Chí Luân đã kêu lên.

“Chờ chút, Lập Hoa..... Tôi nhớ ra rồi! Công ty của thanh mai trúc mã của cậu không phải tên là Lập Hoa sao?”

Cổ Chí Luân vừa nói xong, hai người kia chợt hiểu, cũng bắt đầu nhớ lại.

Thường Phong Dịch nhếch miệng. Không ngờ trước kia rất lâu nói qua một lần, họ lại nhớ rõ vậy, đầu óc của ba người bạn này của anh thật làm người khác không thể khinh thường!

“Các cậu nói đúng, chính là yêu cầu của ‘thanh mai trúc mã’ của tôi, cùng với điều kiện của tôi đã được cam kết, cho nên tôi quyết định trở về định cư, giúp cô ấy một tay!”

“Thanh mai trúc mã là chủ tịch Lập Hoa?” Cổ Chí Luân hỏi.

Thường Phong Dịch gật đầu, vui vẻ nhấp một ngụm Whisky.

Thẩm Hoàn Trung hừ nhẹ. “Tại sao tôi cảm thấy cậu nói ‘giúp cô ấy một tay’ không có ý gì tốt đẹp cho lắm, cậu định làm gì?”

Thường Phong Dịch bỗng dừng cười to. “Quả nhiên không hổ danh là bác sĩ, vô cùng chú trọng chi tiết!”

“Tôi đoán đúng rồi?”

“Không sai!” Thường Phong Dịch sáng khoái thừa nhận thật sự mình có ý đồ với thanh mai trúc mã. “Tôi và cô ấy có chuyện chưa giải quyết xong.”

“Chưa giải quyết xong?” Tại sao họ không biết giữa Thường Phong Dịch và cô gái này có chuyện?

Thường Phong Dịch chậm rãi gật đầu, nhìn ba bạn tốt rồi cười kỳ lạ.

Nụ cười này của anh làm trong đầu ba người kia không khỏi cùng hiện lên một ý nghĩ ——

Bọn họ rất đồng cảm với vị thanh mai trúc mã kia của Thường Phong Dịch, vì sắp tới có người phải khổ sở rồi.

Nửa tháng sau.

Thật vất vả mới khuyên được em trai cô không cản trở về Đài Loan, kết thúc cuộc nói chuyện, An Lệ Đề nhẹ nhàng gập điện thoại, nhíu mày lại.

Không ngờ hai vị giám đốc ngoài việc cảnh cáo cô, còn không quên báo cho em trai cô du học ở nước ngoài xa xôi về tình hình công ty, cho nên em trai mới lo lắng cho cô như vậy, muốn trở về giúp cô vực công ty lên. Thật

may em trai cô vẫn tin tưởng người chị này, nghe cô cẩn thận giải thích cuối cùng cũng từ bỏ ý định quay về Đài Loan, khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra mời Thường Phong Dịch làm Tổng giám đốc công ty, chinh đốn lại tài chính công ty làm rất nhiều người lo lắng và bất mãn.....

Men theo ánh đèn đi vào phòng khách, Thường Phong Dịch liếc mắt thấy An Lệ Đề u sầu ngồi ngẩn người trên ghế salon. Anh nhướn mày, vừa tháo cà vạt vừa đi tới cạnh cô.

“Chuyện gì làm Chủ tịch An của chúng ta phiền não vậy? Khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó thành như vậy.” Ngồi xuống cạnh cô, Thường Phong Dịch nhạo báng hỏi.

An Lệ Đề kinh sợ hồi hồn, quay đầu nhìn thẳng anh. “Sao em không nghe tiếng anh mở cửa?”

“Em ngồi ngẩn người, làm sao để ý anh về được chứ?” Dựa vào ghế sofa, Thường Phong Dịch liếc nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của cô. “Đang nghĩ gì?”

An Lệ Đề nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Công việc thuận lợi chứ?” Thường Phong Dịch đã nhậm chức Tổng giám đốc một tuần trước.

“Tại sao đột nhiên hỏi vậy?” Mắt anh lộ vẻ đùa giỡn, Thường Phong Dịch hỏi ngược cô. “Công việc của anh có thuận lợi không, Chủ tịch lại không biết sao?”

An Lệ Đề cẩn thận nhìn anh. “Có phải trong công ty có rất nhiều người không hợp tác, anh rất khó làm việc?”

Trước mắt trong công ty có rất nhiều phe, đều vì mình nên tình trạng hết sức nghiêm trọng, ngay cả Chủ tịch là cô cũng không được người ta để

trong mắt, sao mọi người có thể dễ dàng chấp nhận ‘người từ trên trời rơi xuống’ do Chủ tịch mời lãnh đạo?

“Thì ra em cũng biết anh ở trong công ty rất khó khăn!” Thường Phong Dịch châm biếm cười. “Nhưng mà tình huống này em nên biết trước chứ? Cần gì giả mù mưa sa hỏi anh?”

An Lệ Đề trắng mặt. “Em không có, em chỉ là.....”

Nhìn vẻ mặt cô, Thường Phong Dịch đột nhiên cười. “Đừng lo, vấn đề công ty rất nhiều, nhưng cũng không phải không có cách giải quyết, huống chi anh cũng không phải hạng tầm thường, bọn họ muốn làm khó anh cũng không dễ đâu!”

An Lệ Đề sững sờ nhìn sự tự tin và niềm vui trong mắt anh. “Anh thật sự cực kì tự đại.” Giọng cô buồn bực, nhưng không thể coi thường sự tự tin của anh, một sự mê hoặc lòng người còn ẩn chứa sức quyến rũ của đàn ông rất mãnh liệt.

Nhìn cô ngạc nhiên, Thường Phong Dịch cảm thấy buồn cười. “Tự đại cái gì? Cô à, tôi tự tin có được hay không? Nếu vấn đề công ty nhà em không giải quyết được, vậy mấy năm nay em đều ngồi ăn chờ chết sống qua ngày rồi! Còn nói giúp em, thà sớm về New York còn hơn!”

An Lệ Đề trợn mắt. “Nói như vậy mà còn không phải tự đại.....” Cô không nhịn được nói thêm.

Trong mắt Thường Phong Dịch hiện lên niềm vui, liếc nhìn khuôn mặt non nớt mà mịn màng của cô dưới ánh đèn, sau đó phát hiện tâm trạng mình đã thay đổi. Anh nhìn kĩ gương mặt trắng hồng của cô, trắng như vậy dễ dàng đánh thức tất cả các giác quan của anh.....

Đột nhiên anh chỉ nghĩ muốn làm hài lòng mình.

Tay anh vuốt ve gương mặt cô, ngón tay không chút kiêng kị lướt nhẹ qua da thịt của cô.

An Lệ Đề ngây dại, toàn thân cứng lại nhìn Thường Phong Dịch tự nhiên vuốt ve lại sờ, mà anh dựa quá gần nên cô có thể cảm nhận được sự ham muốn mãnh liệt của đàn ông, khiến mặt cô nóng lên, tim đập nhanh hơn, bỗng nhiên tâm hoảng ý loạn.

Không..... không thể nào? Không phải anh nghĩ tối nay muốn thực hiện cam kết, để cô làm tròn bổn phận “bạn gái” đấy chứ?

Mà anh cũng không có nói hoặc tỏ ra có nhu cầu, cho nên cô lừa mình dối người vì cô đồng ý lời hứa của anh nhưng không bao gồm hành động “thân mật”; nhưng bây giờ hành động của anh làm cô hoài nghi có lẽ mình sai rồi.

Thường Phong Dịch nhìn mặt cô từ từ ửng hồng, ngón tay lớn mặt chạm vào môi cô, đầu ngón tay khẽ vuốt đôi môi non mềm như hoa.....

“Mềm như vậy, non như vậy.....” Mắt anh bắt đầu toả ra ngọn lửa, giọng anh trầm nhẹ như nói nhỏ bên tai cô.

Giống như bị thôi miên, An Lệ Đề bị ngọn lửa trong mắt anh mê hoặc, đầu óc tạm dừng hoạt động, hoàn toàn không biết phản ứng thế nào.....

Đôi môi nóng bỏng của đàn ông bỗng dán lên môi cô, đầu tiên nhẹ nhàng hôn, sau đó bắt đầu chiếm đoạt, rồi đánh thẳng vào điểm nhạy cảm của cô.

Đôi môi nóng bỏng làm cô ý thức được chuyện xảy ra. Tim cô đập nhanh hơn, tai ù ù, cảm giác cơ thể mình như ở trong lửa bắt đầu bốc cháy.

Cô không biết phải làm sao, muốn giãy giụa nhưng cả người không còn sức lực, chỉ có thể nhỏ nhẹ phát ra tiếng kháng nghị.

Nụ hôn của anh thật bá đạo lại quyến rũ, công kích mãnh liệt như anh sở hữu đôi môi như cánh hoa đỏ, khiến cô phải dùng hết sức mới có thể trụ được lý trí tới cùng không bị nụ hôn nóng bỏng của anh mê hoặc.

Chỉ tiếc lý trí của cô không duy trì được bao lâu đã bị sức quyến rũ của anh đánh bại.....

Đầu lưỡi điêu luyện thăm dò miệng cô, kỹ xảo thuần thục đảo lên xuống, chiếm lấy mỗi chỗ tư mật, ném vị nước miếng của cô.

Vị của cô ngọt ngào như trong ký ức của anh, Thường Phong Dịch phát hiện mỗi lần hôn cô anh càng ham muốn ném đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của cô nhiều hơn.

Nụ hôn nóng bỏng triền miên lại điên cuồng làm cô hoàn toàn thuận phục dưới sự dẫn dắt của anh, không thể chống đỡ. Cô chỉ có thể bị động để mặc phòng tuyến của mình bị anh đánh hạ, thân thể cô xụi lơ, ngọn lửa tình dục bị anh nhiệt tình hôn mà đã đẩy lên hừng hực. Toàn thân như bị sốt cao làm cô không để ý đến cánh tay không an phận đang cởi nút áo trước ngực mình, thậm chí cơ thể cường tráng của anh còn áp đảo cô, chen vào giữa hai chân cô, phái nam nóng bỏng đè lên người nhưng cô cũng không phát hiện ra, cô chỉ cảm thấy mình đã bị mất không chế, xoay vòng quanh cô khiến cô không biết làm sao, mà nhiệt độ thiêu đốt các giác quan của cô làm cô rất mâu thuẫn giữa hai cảm giác đối lập nhau, sự sáng suốt mất hết rồi, bây giờ trong đầu cô rất rối loạn.

Sau đó, cô không tự chủ được mà uốn éo, ngoài ý muốn cảm nhận được một vật cứng cứng nóng bỏng đang chống trên bụng cô. Cô lập tức hiểu ra đó là phái nam của anh đang cương lên.

Cô hít sâu một hơi, khiếp sợ làm cô thanh tỉnh, ngay sau đó lại cảm nhận được trước ngực cô có một bàn tay đang sờ loạn.

Phát hiện áo sơ mi trên người mình đã bị cởi ra, cô khẽ kêu một tiếng, bỗng chốc đẩy mạnh cái đầu đang vùi trong cổ cô liếm láp....

“Đừng như vậy..... Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô lắp bắp kháng nghị, lùi lại phía sau, trốn tránh hành động của anh, cố gắng điều hoà hơi thở vì anh công kích mà cả người cô nóng ran.

Đôi mắt tà khí đầy dục vọng nhìn bộ ngực cô đang cố gắng che lại, Thường Phong Dịch vẫn nằm sấp. “Cũng không phải không có kinh nghiệm, em không biết anh đang làm gì sao?”

“Kinh nghiệm gì? Em không giống anh.....” An Lệ Đề theo phản xạ phản bác lại, hô hấp vẫn hơi dồn dập, bộ ngực phập phồng bị người đàn ông kia nhìn thấy hết mà không biết.

“Giống anh cái gì?” Anh trêu chọc hỏi ngược lại.

“Em..... Em nói.....” Bị anh nhìn như vậy, cô do dự một lát, sau đó quyết định sửa đổi ý cô một chút. “Cho dù em không có ‘kinh nghiệm phong phú’ như anh, nhưng cũng hiểu anh vừa làm gì, em cho rằng điều kiện của chúng ta không bao gồm quan hệ thân mật.”

“Em ngây thơ quá rồi!” Anh nhìn cô vừa gian ác vừa ngang ngược. “Nếu đã đồng ý điều kiện gì cũng được, em cho rằng trách nhiệm ‘bạn gái’ của anh không bao gồm quan hệ thân thể sao?”

Quan hệ thân thể?! Anh dùng bốn chữ này để xác định quan hệ trong tương lai của họ sao?

Cô còn tưởng rằng anh đồng ý quay lại giúp cô vì anh còn..... A, hình như cô nghĩ mọi việc quá tốt đẹp rồi, anh đồng ý trở về giúp cô có thể

vì chuyện gì chứ, chỉ liên quan đến lợi ích, chuyện khiêu chiến thôi! Cô cần bản không nên suy nghĩ nhiều.

“Bằng điều kiện của anh, muốn loại phụ nữ nào mà chả có, tìm một người bình thường như em thật vô lý.” An Lệ Đề cố gắng nói lý với anh.

“VẬY em lại sai nữa, Tiểu Đề, em quên quy tắc số 1 của thương nhân là gì rồi.” Nhìn vẻ mặt cô phòng bị, Thường Phong Dịch ngồi dậy, lại kéo cô phản kháng ngồi xuống bên cạnh.

“Quy tắc số 1 gì?” Biết không đấu lại được sức anh, An Lệ Đề không thể làm gì hơn ngoài việc dựa vào anh, chán nản hỏi.

“Em là Chủ tịch một công ty đúng là thiệt thòi, quy tắc số 1 của thương nhân chính là không làm mất vốn. Chẳng lẽ em không hiểu đạo lý này?” Ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn mềm mại có mùi thơm thoang thoảng, Thường Phong Dịch cười tà, tâm trạng không vui vì vị cắt đứt lúc này đã khôi phục.

“Không hiểu đạo lý này thì sao?” An Lệ Đề hừ nhẹ, không hiểu rốt cuộc anh muốn nói gì?

Thường Phong Dịch đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh là thương nhân, không làm ăn mất vốn, cho nên khi em cam kết điều kiện, làm sao anh có thể không nhận lấy lợi ích lớn nhất mà buông tha quyền lợi của mình, ăn loại thiệt thòi khó chịu này chứ, em nói đúng không?”

“Anh dậu đồ bìm leo!” An Lệ Đề bất mãn nói.

Nhìn cô tức giận, mặt anh ghé sát vào cô. “Chẳng lẽ kỹ thuật hôn của anh rất kém nên em mới tìm mọi cách khước từ, không chịu làm tròn trách nhiệm?”

“Anh nói luyên thuyên cái gì vậy! Em không có trách nhiệm cần làm tròn với anh!” Cho dù mặt anh rất gần tạo thành áo lực cho cô nhưng cô vẫn cố gắng phản bác tội danh anh định cho cô.

“Vậy thì kỹ thuật hôn của anh rất kém rồi, cho nên tiểu thư Tiểu Đề mới không chịu nể mặt.” Thường Phong Dịch trêu chọc ôm sát cô, trong mắt đột nhiên có ánh sáng kỳ dị. “Nhưng anh thật sự rất nghi ngờ, vì anh nhớ không nhầm, bảy năm trước em rất thích kỹ thuật hôn của anh!”

Trong đầu bùm một tiếng, An Lê Đề trợn to mắt, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ và tỉnh ngộ.

“Anh..... Anh..... Thì ra anh thừa dịp lần này em cầu xin anh mà muốn báo thù! Anh hận em năm đó nói với anh như vậy, cho nên mới muốn cùng em lên giường để báo thù em, có phải không?”

Năm đó cô hiểu lầm và tức giận nên mới nói với anh như vậy nhưng sau đó cô rất hối hận, nhưng cô không kịp giải thích và rút lại những lời nghĩ một đằng nói một nẻo đó. Sau đó hai người không gặp lại, mà cô cũng không có dũng khí chủ động tìm anh giải thích, không ngờ anh ghi hận đến bây giờ.....

“Em nghĩ nhiều quá, Tiểu Đề, năm đó em nói với anh những lời như vậy quả thật không dễ nghe, nhưng đó là chuyện đã qua, hôm nay anh muốn lên giường với em, nguyên nhân rất đơn giản, anh vẫn không thể quên tư vị ngọt ngào của em, rất muốn thưởng thức nhiều hơn nữa.... Lý do này đã đủ chưa?”

Nhìn chăm chăm gương mặt kẻ sát của anh thật lâu, An Lê Đề nói, “Em không tin!”

“Thật sao?” Thường Phong Dịch cười. “Vậy em cho rằng vì sao anh muốn em lên giường với anh?”

“Không phải ‘trả thù’ thì là gì?” An Lệ Đề hậm hực.

“Em chắc chứ?” Nhưống mày, Thường Phong Dịch cười mỉm.

“Em.....”

An Lệ Đề nhìn chăm chăm anh, không thể ngăn cản được kỷ niệm trong trí nhớ ủa đến.....

Chương 3

Editor: Khuru Uy Uy



Bảy năm trước

Trường trung học phổ thông tư nhân Vân Tiêu mỗi năm đều tổ chức vũ hội mừng tốt nghiệp tại hội trường của trường, năm nay dĩ nhiên không ngoại lệ.

Mặc dù dự định bảy giờ tối bắt đầu vũ hội, nhưng mới chập tối, rất nhiều học sinh tốt nghiệp đã đến trường để chuẩn bị cho giải thưởng lớn nhất trong đêm nay là “Quốc vương” và “Hoàng hậu”.

“Lệ Đề? Lệ Đề!”

Đi qua con đường lát đá giữa hai toà nhà, An Lệ Đề đột nhiên nghe có giọng nói the thé gọi cô, cô kinh ngạc quay đầu lại, rất nhanh đã nhìn thấy bạn cùng lớp không thân lắm – Từ Mỹ Lệ.

“Tại sao cậu lại tới trường lúc này, không phải cậu định tranh giành chức Hoàng hậu với chúng tôi chứ?” Đi sau Từ Mỹ Lệ là mấy người tùy tùng kiêm bạn bè, cô ta nhìn từ trên xuống dưới An Lệ Đề mặc đồ nhẹ nhàng.

An Lệ Đề sửng sò, chưa trả lời, người bạn A của Từ Mỹ Lệ đã nhảy ra lên tiếng.

“Chớ dại dột, An Lệ Đề, bằng diện mạo bình thường của cậu làm sao địch nổi Mỹ Lệ vô cùng xinh đẹp của chúng tôi? Đừng nên tự làm xấu mình!”

Người bạn A vừa nói xong, bạn B phụ hoạ theo: “Đúng rồi đấy! Đừng tự bêu xấu mình! Dù sao chức “Hoàng hậu” của vũ hội tốt nghiệp năm nay không thuộc về Mỹ Lệ còn thuộc về ai!”

“Này! Cậu nhanh buông tha đi!” Bạn C “khuyên nhủ”.

An Lệ Đề không có cơ hội nói lời nào không biết nên khóc hay nên cười, vì ngăn chặn việc không giải thích cẩn thận thành “công kích địch”, cô vội vàng giải thích. “Mấy bạn chờ chút! Các bạn hiểu lầm rồi, tôi có chuyện mới đến trước giờ, tuyệt đối không phải chuẩn bị tranh cử ghế Hoàng hậu.”

“Cho nên cậu không có ý tranh giành?” Từ Mỹ Lệ không yên tâm hỏi lại.

An Lệ Đề vội vàng lắc đầu để bày tỏ sự kiên quyết, tránh cho họ tiếp tục dây dưa.

Từ Mỹ Lệ nhìn cô lúc lâu, mới gật đầu, “Coi như cậu tự biết mình.”

Nói xong, cô ta hài lòng dẫn đám người bỏ đi.

An Lệ Đề nhìn nhóm người đi xa, trong lòng mới thở ra một hơi, một cánh tay bỗng đặt lên vai cô làm cô sợ hết hồn. Cô quay đầu lại, sau đó bật cười.

“Làm gì dọa người ta!” Thì ra là bạn thân của cô – Giang Uyển Trăn.

“Như vậy cũng dọa được đồ nhất gan như cậu?” Giang Uyển Trăn liếc mắt xem thường. “Từ xa mình đã thấy nhóm người Từ Mỹ Lệ, họ tìm cậu làm gì?”

“Còn không phải thấy mình đến trường sớm, nghi ngờ mình định tranh giành chức Hoàng hậu với họ, hại mình không thể làm gì hơn là giải thích cho họ, tránh trở thành kẻ địch của họ, nhưng mà vẫn không tránh khỏi bị nói một trận.” An Lê Đề lè lưỡi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Giang Uyển Trăn trợn trừng mắt. “Thật không chịu nổi, ai muốn tranh giành cái chức Hoàng hậu đó chứ? Vũ hội tốt nghiệp là vũ hội tốt nghiệp, còn tranh cử Quốc vương, Hoàng hậu làm gì, thật là vô vị! Cũng chỉ có mấy người không đủ tự tin mới đi tham gia thi.”

“Đó cũng là một niềm vui mà! Chúng ta không có hứng thú thì thôi, họ thích tham gia thi kệ họ, không phải sao?”

Vẻ mặt Giang Uyển Trăn không dám lĩnh giáo, cô lắc đầu. “Thôi! Không thảo luận những chuyện nhảm chán này nữa, mình hỏi cậu, cậu vẫn quyết định không làm bạn nhảy của hội trưởng, chỉ chịu làm trợ lý giúp cậu ấy tiến hành vũ hội thuận lợi?”

Vũ hội tốt nghiệp do hội học sinh đứng ra tổ chức, trong đó được chú ý nhất là Hội trưởng Đặng Hoàng Trạch, anh ta muốn An Lê Đề làm bạn nhảy nhưng anh ta mời An Lê Đề lại từ chối, vì không để đối phương buồn, An Lê Đề đành đồng ý đến trước làm trợ lý cho anh ta. Còn Giang Uyển Trăn xung phong giúp bạn thân một tay.

An Lê Đề nhìn bạn thân đi cùng mình. “Chuyện này đã quyết định, cần gì phải hỏi lại?”

“Mình nhớ rõ mấy tháng trước cậu từng nói cho mình biết, cậu đã có bạn nhảy rồi, mình vẫn cho rằng bạn nhảy của cậu là Hội trưởng! Không ngờ cậu lại cự tuyệt cậu ấy. Như vậy mình có thể xin hỏi rốt cuộc bạn nhảy tối nay của cậu là ai không?” Giang Uyển Trăn vẫn không hiểu rốt cuộc trong lòng bạn thân có ý gì.

“Tôi nay mình không có bạn nhảy.” An Lê Đề cup mắt. “Lời mấy tháng trước mình nói cậu quên đi!”

Giang Uyên Trăn trợn to mắt, nghe bạn tốt nói có vẻ căm giận. “Xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc cậu định mời ai làm bạn nhảy? Người đó cho cậu leo cây à?”

Đôi mắt giật giật, An Lê Đề chán nản nói: “Là mình không đúng, không trách ai được, anh ấy cũng chưa đồng ý đến vũ hội cùng mình, là mình tự cho rằng anh ấy nhất định sẽ quay về.... Là mình tự nghĩ mọi việc quá tốt đẹp.....”

Giang Uyên Trăn càng nghe càng trợn to mắt, chột dưng lại nhìn bạn tốt. “Tiểu thư à, cậu nói “anh ấy” không phải thanh mai trúc mã của cậu chứ?”

An Lê Đề nhăn mày. “Thanh mai trúc mã gì? Ba mẹ mình và anh ấy thân thiết, có nhiều cơ hội gặp nhau thôi! Có thể gọi là thanh mai trúc mã sao?” Cô nhấn mạnh lần thứ 2.

Mấy tháng trước cô gửi E-mail cho Thường Phong Dịch, muốn anh trở về đến vũ hội cùng cô, bảo vệ người không biết khiêu vũ là cô. Anh đã đồng ý nhưng hai tuần trước đột nhiên lại đổi ý nói anh không về kịp, sau đó không có tin gì về anh nữa, rốt cuộc có thể về hay không cũng không chắc chắn. Cho tới hôm nay, cô đã có thể xác định anh không định quay về, chứ đừng nói đến việc đến vũ hội cùng cô.

Mà cô phải làm sao đây? Hai người chỉ là bạn bè thân hơn một chút, anh căn bản không có nghĩa vụ đến vũ hội cùng cô, nhưng cô lại cố tình tức giận, giận anh không có tình nghĩa, thế nhưng không chịu giúp cô chuyện này!

“Được rồi, là thanh mai trúc mã cũng được, không phải cũng được, nếu người ta không chịu đến vũ hội cùng cậu, tại sao cậu vẫn không chịu đồng ý lời mời của Hội trưởng, trở thành bạn nhảy của cậu ấy?” Giang Uyển Trăn không hiểu.

An Lệ Đề nhìn bạn tốt. “Vậy cậu thì sao? Tại sao không đồng ý lời mời của ai đó?”

“Mình không có hứng thú ôm ấp, khiêu vũ với người không quen biết!” Giang Uyển Trăn khịt mũi trả lời.

“Cậu không có hứng thú ôm ấp và khiêu vũ với người xa lạ, làm sao cho rằng mình sẽ đồng ý làm chuyện như vậy?” An Lệ Đề lập tức phản bác.

Cô không cho rằng mình có thể chấp nhận sự đụng chạm của người đàn ông khác, nhảy với người ta một tối.

“Nhưng không phải cậu quen Hội trưởng sao? Còn thường đến hội học sinh làm việc!”

An Lệ Đề buồn bã. “Mình không muốn có được không, cậu quên Phó hội trưởng cùng lớp với mình sao? Cô ấy luôn kéo mình đi giúp một tay, mình không thể cự tuyệt!” Tài ăn nói của Phó hội trưởng rất tốt, mà cô lại không giỏi cự tuyệt người khác, Giang Uyển Trăn lại không cùng lớp với cô cho nên không thể giúp cô.

“Thì ra Phó hội trưởng kéo cậu đến phòng hội học sinh!” Giang Uyển Trăn bật cười. “Tại sao trước kia không nghe cậu nhắc tới chuyện này? Hại mình cho rằng cậu thích Hội trưởng nên mới thường đến phòng hội học sinh giúp. Thì ra căn bản không phải như vậy.”

“Thực chất không phải có được không?” An Lệ Đề bất đắc dĩ nói.

“Nhưng phần lớn mọi người thấy Hội trưởng nhìn cậu bằng con mắt khác, tại sao lại biết cậu không hề có hứng thú với cậu ấy?”

An Lệ Đề cảm thấy thật hết cách. “May mà mình cự tuyệt làm bạn nhảy của cậu ấy, nếu không hiểu lầm này rất khó giải thích.”

“Mình sợ bây giờ nói đây là hiểu lầm đã quá muộn.” Giang Uyên Trăn lắc đầu.

“Cậu có ý gì?” An Lệ Đề kinh ngạc nhìn cô.

“Chuyện Hội trưởng mời cậu làm bạn nhảy ai cũng biết, cho dù cậu từ chối, mọi người vẫn cho rằng cậu chỉ làm bộ, ai sẽ tin cậu không có ý với cậu ấy? Dù sao trong lòng các bạn nữ Hội trưởng là bạch mã hoàng tử mà!”

An Lệ Đề vừa nghe liền trắng mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kinh hoàng. “Không thể nào? Mình tuyệt đối không làm bộ làm tịch, mình rất đúng đắn từ chối làm bạn nhảy của cậu ấy, cậu tin mình chứ, Uyên Trăn?”

“Mình tin cũng vô dụng, phải làm họ tin mới có tác dụng.” Giang Uyên Trăn nhún vai.

“Vây..... Vây.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề nhăn nhó.

Giang Uyên Trăn không thèm để ý khoát tay. “Không cần nghĩ nữa, dù sao chúng ta đã tốt nghiệp, về sau mọi người sẽ vào trường đại học, chưa chắc đã chạm mặt, không cần để ý bọn họ có tin hay không! Hơn nữa nghe nói sau khi tốt nghiệp Hội trưởng sẽ đi du học, đến lúc đó cho dù nói xấu nhiều nữa cũng vô ích, đúng không?”

“Đúng ha!” Nói một câu làm thức tỉnh người trong mộng, An Lệ Đề rất nhanh tỉnh táo lại. “Mình căn bản không cần quan tâm họ nói linh tinh gì,

dù sao chúng ta đã tốt nghiệp, hơn nữa qua tối nay hầu hết mọi người sẽ không gặp lại nhau nữa, mình còn có việc gì phải lo lắng?”

“Không sai, qua tối nay những lời nói xấu kia cũng không còn tác dụng, cho nên tối nay chúng ta hãy hưởng thụ không khí náo nhiệt của vũ hội đi!”

“Mình cũng nghĩ vậy! Chẳng qua mình hi vọng không có người mời mình khiêu vũ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề hơi nhăn lại.

Giang Uyên Trăn trừng mắt nhìn cô. “Cậu đừng lo lắng nữa có được không, có người mời thì từ chối là được. Khi cậu kiên quyết nói không muốn thì có ai dám ép cậu chứ?”

An Lệ Đề nhìn bạn tốt. “Cho nên mình chỉ cần nói ‘không muốn’ là được?”

“Dĩ nhiên.”

“Được rồi!”

Mới là lạ! Cái gì mà chỉ cần nói “Không muốn” là được, sự thật căn bản không giống Giang Uyên Trăn nói!

Nói không biết bao nhiêu lần “Không muốn” nhưng vẫn bị kéo ra sàn nhảy, An Lệ Đề bị giam trong vòng tay của Hội trưởng Đặng Hoàng Trạch, cô vừa ai oán nhìn xung quanh tìm bạn tốt Giang Uyên Trăn vừa lẩm bầm trong lòng.

Tiếng kêu rên phát ra từ trên đầu, cô chợt lấy lại tinh thần, trong lòng biết mình lại giẫm lên chân bạn nhảy rồi. Cô ngẩng đầu lên áy náy nhìn Đặng Hoàng Trạch, xin lỗi lần thứ 2. “Thật xin lỗi! Mình thấy chúng ta nên dừng lại.” Giọng nói cô vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng.

“Tại sao?” Cho dù bị giẫm chân liên tiếp, vẫn không từ bỏ ý định khiêu vũ cùng cô, Đặng Hoàng Trạch cúi xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề.

“Lại bị giẫm lên chân rồi, nhất định cậu rất muốn đổi bạn nhảy phải không? Chúng ta có thể không cần chờ nhạc kết thúc.....” Cùng khiêu vũ với Hội trưởng hội học sinh thật sự làm người khác rất chú ý, áp lực rất lớn, An Lệ Đề chỉ muốn nhanh chóng kết thúc điệu nhảy này, tìm chỗ an toàn né tránh những ánh mắt như viên đạn nhìn cô.

“Cho dù bị cậu giẫm thêm mấy lần, mình vẫn không có ý đổi bạn nhảy.” Đặng Hoàng Trạch lắc đầu, giọng nói khẳng định, cánh tay kiên trì vòng qua lưng cô không buông.

Tính cách An Lệ Đề đơn thuần dịu dàng, khuôn mặt cũng thuộc loại anh ta yêu thích, gia thế cũng xứng đôi với anh ta, rất thích hợp làm đối tượng của anh ta, nhưng làm người ta không hiểu là cô lại cự tuyệt anh ta, thậm chí ngay cả khiêu vũ cũng không muốn! Thật là làm lòng tự ái của đàn ông bị tổn thương.

Thật may chưa ai biết An Lệ Đề cự tuyệt nhảy cùng anh ta, mà tới nay anh ta chỉ muốn ở cạnh cô, không để cô cách xa mình là được.

“Hội trưởng.....” Bị người ta kiên trì nói vậy An Lệ Đề kinh ngạc, trong lòng cảm thấy luống cuống, hốt hoảng ngay sau đó giẫm lên chân Đặng Hoàng Trạch vài lần. Sau đó một chân cô bước hụt, thân thể lão đảo ngã ra đằng sau ——

Đặng Hoàng Trạch vẫn luôn để ý cô nên nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, giữ cô thăng bằng đồng thời thuận tiện ôm cô vào lòng, mùi thơm thiếu nữ phả vào mũi anh ta, anh ta không nhịn được hôn lên mặt cô một cái.....

An Lệ Đề cứng đờ, trợn to mắt, trong chốc lát không thể nói gì, cho đến khi xung quanh có tiếng bàn tán xôn xao, cô mới bừng tỉnh.

Trong lòng không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề bỗng đỏ bừng. “Cậu.....”

Trộm hương thành công nên trong mắt Đặng Hoàng Trạch thoáng qua sự hả hê, mỉm cười cúi nhìn khuôn mặt “đỏ bừng” của An Lệ Đề. “Thật xin lỗi, mình thất lễ rồi. Chỉ vì cậu quá đẹp mới làm mình không nhận được, cậu không giận chứ?”

Hành vi không thích đáng của Đặng Hoàng Trạch và ánh mắt như tên bắn xung quanh khiến An Lệ Đề vừa không vui vừa bực tức, đồng thời cũng xấu hổ không chịu ngẩng đầu lên, lúc này lại có ánh mắt khiến người khác không thể bỏ qua nhìn thẳng cô, làm toàn thân cô run rẩy, tóc sau gáy dựng đứng lên.

Cô không thể nào không chú ý ánh mắt kỳ lạ này —— Cô lặng lẽ hít sâu một hơi, hai mắt trong suốt nhìn sau lưng mình, lập tức chạm phải đôi mắt chứa vô vàn tinh lực, thế nhưng lúc này lại có ánh lửa trong tròng mắt màu nâu nhạt..... Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, trong mắt đầy kinh ngạc.

Là anh sao? Anh về rồi sao?

An Lệ Đề muốn xác nhận chủ nhân của đôi mắt kia có phải người cô đang nghĩ, kết quả đến bước nhảy tiếp theo khiến tầm mắt cô bị lệch, đến khi quay lại, không còn thấy đôi mắt kia nữa.

“Sao vậy? Lệ Đề.” Nhìn thấy người trong lòng kinh hoàng luống cuống, nhìn về phía sau, Đặng Hoàng Trạch không hiểu hỏi.

An Lệ Đề cũng không để ý phép tắc nữa, chọt đẩy Đặng Hoàng Trạch ra. “Thật xin lỗi, Hội trưởng, mình có việc, không thể nhảy tiếp với cậu.”

Nói xong, cô nhanh chóng chạy ra ngoài, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Đặng Hoàng Trạch bị bỏ lại giữa sàn nhảy, mặt biến sắc, ánh mắt u ám.

Đáng chết! Từ xưa đến nay chưa từng có ai đối với anh ta như vậy! Không để anh ta trong mắt, còn không nể tình bỏ lại anh ta giữa sàn nhảy chạy đi..... An Lê Đề đáng ghét!

“Không ngờ Hội trưởng hội học sinh đã có bạn gái tốt như vậy, còn ở đây tỏ tình!”

“Cô gái kia là bạn gái của Hội trưởng hội sinh của mấy cậu sao?”

“Đúng vậy, Hội trưởng Đặng luôn được nhiều nữ sinh hâm mộ!”

“Thật sao?”

“Anh Thường, đang tìm bạn à?” Ngửa mặt nhìn người đàn ông đẹp trai cao lớn đi cùng cô, Hoàng Quyên Quyên biểu lộ vẻ ngưỡng mộ hết sức rõ ràng.

Thường Phong Dịch nghe có người gọi nên thu hồi tầm mắt đang nhìn chăm chăm cô gái kia, hai mắt sụp xuống; nhất thời, khi anh ngược mắt lên, không còn suy nghĩ gì nữa.

“Không có.” Anh lạnh nhạt đối với thái độ nhiệt tình khác thường của cô gái bên cạnh, khoé môi nhếch lên. “Cảm ơn cô đã giúp.”

Nói xong, anh xoay người rời đi, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội nói câu nào.

Thật không biết tự mình làm khổ chạy về Đài Loan làm cái gì?!

Đi đến vườn hoa đối diện hội trường, Thường Phong Dịch giận tái mặt, trong lòng tự mắng bản thân.

Cái gì mà không có anh thì không được, cái gì mà anh không đi cùng, cô sẽ ngồi chờ trong vũ hội hả? Nói bậy! Nhìn cô chơi vui như vậy, cần anh làm gì? Căn bản chỉ nói hưu nói vượn! Anh còn tin cô cầu xin, nghĩ hết cách chạy về giúp cô, định tham gia vũ hội tốt nghiệp cùng cô, anh thật là đồ ngốc! KUU of D _ Đ _ L _ Q _ Đ

Nhĩ lại, năm đó lần đầu tiên thấy An Lê Đề thật sự không nên khuất phục trước khuôn mặt uất ức của cô, đồng ý chơi với cô, qua nhiều năm như vậy, hai người đặc biệt có duyên gặp nhau rồi dây dưa không rõ, thậm chí anh đã ra nước ngoài nhiều năm, vẫn không tránh khỏi bị cô gửi E-mail quấy nhiễu.

Kết quả anh đồng ý quay về giúp cô, lại phát hiện cô đã có bạn nhảy rồi, hai người còn rất thân thiết, có hành động thân mật giữa sàn nhảy làm người ta ghen ghét..... Hừ hừ! Cô lừa anh, đúng không? Mà tại sao anh lại ngoan ngoãn bỏ đi để cô vừa lòng đẹp ý?

Nhĩ đến đây, Thường Phong Dịch mỉm cười kỳ lạ, ngay sau đó đi về phía hội trường náo nhiệt không dứt.

Tìm trước sau mấy lần vẫn không thấy người, An Lê Đề vừa mệt vừa khát, ủ rũ cúi đầu ngồi xuống ghế trong vườn hoa trước hội trường, trong lòng thầm buồn mình phản ứng quá chậm, mới không tìm được người.

Cô khẳng định mình không nhận lầm, đôi mắt đặc biệt kia thật sự thuộc về Thường Phong Dịch, cô tuyệt không nghĩ sai! Nhưng rốt cuộc anh đi đâu rồi! Đã đến rồi tại sao không tìm cô? Hay anh không cẩn thận bị “bạn học” nào đó quán lấy, mà quên mất anh đến giúp cô?

“Haizz.....” Cô thở dài, nghĩ không biết Thường Phong Dịch đang ở cùng bạn học nào, trong lòng tự nhiên thấy bực mình.

“Tại sao cậu lại ngồi đây một mình? Khát nước không? Uống ly nước đi!” Đặng Hoàng Trạch đi tới, cầm hai ly đồ uống, một ly đưa cho cô.

Vốn muốn biết tại sao cô bỏ anh ta giữa sàn nhảy, có thể tìm thấy cô thì lại thấy cô chạy quanh mấy vòng rồi lại ngồi không yên trong vườn hoa, thế là anh ta cầm đồ uống tới, muốn tìm hiểu rõ ràng.

An Lệ Đề sững sờ nhận lấy đồ uống, ngẩng đầu nhìn Đặng Hoàng Trạch đột nhiên xuất hiện. “Tại sao Hội trưởng không ở trong hội trường đợi mình?”

“Bạn nhảy chạy mất, mình ở trong đó làm gì?” Đặng Hoàng Trạch thản nhiên nói.

An Lệ Đề áy náy. “Hội trưởng..... Thật xin lỗi.” Đặng Hoàng Trạch nói như vậy, nhất thời làm cô cảm thấy bần khoản, cô thật sự không nên bỏ lại anh ta giữa sàn nhảy mà chạy mất.

“Thôi!” Đặng Hoàng Trạch phẩy tay. “Cậu đã không muốn khiêu vũ, vậy chúng ta ngồi ở đây cũng được.”

An Lệ Đề ngẩn người. “Ừ.... Được, được thôi!” Cô vừa nói xong thì trong lòng kêu khổ thấu trời, vì lúc này cô không có tâm trạng nói chuyện phiếm cùng người ta, nhưng anh ta chân thành muốn nói chuyện cùng cô, cô không thể từ chối làm anh ta khó chịu.

Đặng Hoàng Trạch nở nụ cười hài lòng, thương thức đồ uống. “Vậy chúng ta uống một ly vì đã được tốt nghiệp đi!”

“À..... Được!” An Lệ Đề cũng nâng ly uống một ngụm lớn.

Oa! Chua chua ngọt ngọt lại man mát lành lạnh, ngon thật! Trong lòng vừa khen ngợi, cô lại uống vài ngụm.

“Uống ngon không?” Trong mắt Đặng Hoàng Trạch loé lên ánh sáng quý dị. “Đây là đồ uống đặc biệt do mình nhờ người ta pha.”

Nguồn cung cấp đồ uống cho vũ hội tốt nghiệp không hề có rượu, nhưng bây giờ trong ly đồ uống của hai người lại có thêm “nguyên liệu”, làm vậy để cô buông lỏng tinh thần, nói hết mọi chuyện cho anh.

An Lệ Đề vốn đã cảm thấy khát nước, đồ uống lại hợp vị, thế là trong nháy mắt ly đồ uống đã thấy đầy. “Uống ngon lắm, đây là thứ gì vậy?”

Đặng Hoàng Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu đỏ ửng, chậm rãi nói: “Hoan nhạc.” (Hoan nhạc = vui sướng)

A! An Lệ Đề nắc cục. “Hoan nhạc? Hoan nhạc cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên cười. “A! Mình biết rồi, đồ uống này tên là ‘hoan nhạc’, phải không?”

“Đúng, cậu đoán đúng rồi.” Đặng Hoàng Trạch ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

An Lệ Đề lại nắc cục, hơi hoang mang nhìn tay mình bị anh ta cầm, cố gắng rút lại nhưng không được. “A, tay mình.....”

“Đừng lo, mình chỉ nắm tay cậu thôi.” Đặng Hoàng Trạch không có ý buông tay. “Ngược lại là cậu, sao không nói cho mình biết, mới khiêu vũ được nửa bài với mình đã chạy ra ngoài là vì sao?”

“Vừa rồi mình thấy người quen, vốn cho rằng anh ấy sẽ không xuất hiện, ai ngờ lại đột nhiên nhìn thấy.....” An Lệ Đề chưa nói xong đồ nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, ngy sau đó mặt cũng thấy nóng nóng.

Kỳ lạ? Đột nhiên cô bị bệnh sao? Tại sao càng lúc càng chóng mặt vậy?

Thấy cô lắc lư, Đặng Hoàng Trạch không chậm trễ kéo cô về phía mình, thuận thế ôm lấy cô.

Cô bị choáng váng nên phản ứng không nhanh, nhưng cũng biết hành động lúc này của anh ta không tốt. Cô giãy giụa cố gắng thoát khỏi tay anh ta. “Hội trường, làm ơn buông mình ra.....”

“Tại sao mình phải buông? Cuối cùng cũng ôm được cậu, mình rất vui.” Gương mặt Đặng Hoàng Trạch cũng hơi đỏ, anh ta siết chặt tay, đưa mặt lại cô mặt cô nói nhỏ: “Không phải cậu đã biết tình cảm của mình đối với cậu rồi sao?”

Đột nhiên anh ta lại gần làm cô hoảng sợ, tim đập nhanh, sau đó kinh hoàng cuồng loạn.

“Cậu..... Cậu buông ra.....” Cô không thích cảm giác anh ta ôm tí nào.

“Nếu mình không buông thì sao?” Nhờ vào cảm giác hơi say, Đặng Hoàng Trạch lắc đầu chơi xấu.

Thật vất vả mới có cơ hội ôm ấp này, sao anh ta có thể dễ dàng bỏ qua?

Chưa bao giờ nghĩ rằng đường đường là Hội trường hội học sinh lại có hành động vô lại này, Đặng Hoàng Trạch trả lời vậy khiến An Lệ Đề tức giận.

Cô nhú mày, vừa giãy giụa lần nữa cũng dùng tay đẩy, cố gắng muốn đứng lên thoát khỏi kiềm chế của anh ta vừa kêu gào. “Buông mình ra! Đừng ôm mình, nếu không mình.....”

Thấy cô không chịu ngồi ngoan ngoãn, Đặng Hoàng Trạch tức giận. “Nhiều nữ sinh cầu xin mình ôm còn không chịu, cậu đừng chọc mình nổi giận!” Cánh tay anh ta giữ chặt cô, then quá hoá giận làm giọng anh ta trở nên nghiêm nghị.

“Mình mặc kệ có bao nhiêu người muốn cậu ôm, cậu mau buông mình ra! Mình không có hứng thú để cậu ôm.....” Lời nói tự đại của đối phương làm An Lệ Đề càng phản cảm, không quan tâm có bị thương không mà liều mạng giằng co, mặc kệ thế nào cũng không muốn anh ta ôm tiếp.

Cô càng kháng cự càng làm Đặng Hoàng Trạch tức giận, anh ta vừa kiềm hãm cô vừa giữ lấy cằm cô. “Muốn mình thả cậu ra cũng được, chỉ cần cậu chủ động hôn mình, mình sẽ thả cậu.” Cô gái lọt vào mắt anh ta, anh ta không dễ dàng bỏ qua đâu!

Nhìn chằm chằm anh ta, An Lệ Đề giận đến mức đầu bốc khói, cô nắm chặt tay, khễ gằn. “Đừng!” Không nghĩ rằng người này lại hèn hạ như vậy, dám uy hiếp cô!

Mắt đét tai nghe cô từ chối, Đặng Hoàng Trạch tức giận: “Bây giờ cậu bị kiềm hãm rồi, không còn lựa chọn nào khác!” Nói xong, bị tức giận không chế nên anh ta chát cháp tất cả cúi xuống.....

An Lệ Đề hoảng sợ mở to mắt, đúng lúc đó, bỗng nhiên có tiếng đàn ông truyền tới.

“Chắc chắc chắc! Mới tốt nghiệp cao trung đã uy hiếp người ta như vậy, phương pháp giáo dục học sinh của trường trung học phổ thông Vân Tiêu thật khác người, làm người ta được mở rộng tầm mắt rồi!”

Lời nhạo báng vừa nói xong, một bóng dáng cao lớn chậm rãi bước về phía hai người.

Vừa nhìn thấy người tới, An Lệ Đề trợn mắt. “A?” Thật sự là anh! Xem ra quả thật cô không nhìn nhầm.

Đặng Hoàng Trạch kéo An Lệ Đề đứng lên, tức giận nhìn chăm chăm khách không mời mà đến. “Anh là ai? Không lẽ phép quấy rầy người ta như vậy!” Còn nói những lời sỉ nhục người khác như thế.

“Quấy rầy?” Thường Phong Dịch cau mày.

“Anh đã quấy rầy tôi và bạn gái thân mật, thật không có lẽ phép, mời lập tức đi đi!” Đặng Hoàng Trạch không khách khí đuổi người.

“Cậu và bạn gái cậu?” Thường Phong Dịch hừ nhẹ. “Có lẽ cậu nên hỏi cô gái bị cậu nắm tay, hỏi cô ấy tôi là ai? Hỏi luôn cô ấy thật sự là bạn gái cậu sao?”

Đặng Hoàng Trạch lập tức nghi ngờ. “Anh đang nói linh tinh gì đó?” Anh quay đầu nhìn An Lệ Đề bị anh ta kéo. “Cậu biết người này?”

Đối với hành vi của anh ta An Lệ Đề rất tức giận, vừa giãy giụa muốn tránh thoát vừa nhanh chóng gạt đầu.

“Vậy anh ta là gì của cậu?”

Cảm tức sức mình quá yếu, không thể nào thoát được kiềm chế của Đặng Hoàng Trạch, Thường Phong Dịch lại không chịu giải vây giúp cô, An Lệ Đề nhìn chăm chăm Đặng Hoàng Trạch, bật thốt lên, “Anh ấy là chồng chưa cưới của mình!”

“Cái gì?” Đặng Hoàng Trạch khiếp sợ buông tay. “Chồng chưa cưới?!”

Cuối cùng cũng “thoát được”, An Lệ Đề tránh qua một bên, xoa xoa cánh tay bị anh ta nắm đầu rồi hét ầm lên: “Đúng! Anh ấy là chồng chưa

cưới của mình, nghe rõ chưa?”

Nhất thời sắc mặt Đặng Hoàng Trạch trở nên rất khó coi.

“Anh nghĩ cậu ta nghe rõ rồi.” Cuối cùng Thường Phong Dịch cũng nói, anh đi lên trước, kéo An Lệ Đề vào lòng, sau đó nói với Đặng Hoàng Trạch: “Vốn tôi nên đánh cậu một trận vì hành động vô lễ với vợ chưa cưới của tôi, thật may Tiểu Đề không bị thương gì, mà tôi luôn tôn trọng hoà bình, ghét bạo lực, cho nên bỏ qua cho cậu lên này, hi vọng về sau cậu sẽ không tái phạm sai lầm này, cho dù là vợ chưa cưới của tôi hay cô gái khác.”

Nói xong những lời cảnh cáo đó, mặc kệ sắc mặt Đặng Hoàng Trạch khó coi cỡ nào, Thường Phong Dịch ôm An Lệ Đề rời đi.

Chương 4

Editor: Khuru Uy Uy



Nhìn qua động tác Thường Phong Dịch đưa An Lệ Đề rời khỏi sân trường rất nhẹ nhàng nhưng chỉ có An Lệ Đề mới biết rõ nhất sức anh nắm tay cô mạnh và đầy tức giận đến thế nào, vì vậy, một câu cô cũng không dám nói mặc cho anh đưa cô ra khỏi trường, bị anh nhét vào trong xe, sau đó lái về khách sạn.

“Tại sao không đưa em về nhà?” Cho đến khi vào phòng, Thường Phong Dịch mới buông cô ra, An Lệ Đề mới dám mở miệng hỏi.

“Đừng tưởng rằng anh có hứng thú làm gì với em!” Thường Phong Dịch liếc cô. “Chờ em trở lại bình thường và nghe anh nói xong, anh sẽ đưa em về.” Vừa nói anh vừa đi vào quầy rượu trong phòng rót một ly, sau đó một hơi uống sạch.

“Em đâu có nói muốn anh làm gì.....” Mới nói một nửa, cô bỗng dừng hiểu ra. “Chờ chút, bộ dáng em có chỗ nào không bình thường?” Nói quá nhiều làm cô cảm thấy hoa mắt, vội vàng ngồi xuống cái ghế gần nhất.

Kỳ lạ? Đã lâu vậy rồi sao cô vẫn cảm thấy choáng váng? Chẳng lẽ cô thật sự bị bệnh?

Thường Phong Dịch nhìn cô, hừ lạnh. “Còn dám nói bộ dáng mình không sao, có muốn soi gương trước rồi nói tiếp không?”

“Soi gương?” An Lệ Đề đỡ đầu nhìn anh, ánh mắt uất ức. “Tại sao anh nói chuyện khó nghe như vậy? Em còn chưa trách anh đến chậm hại em bị người ta bắt nạt! Anh còn mắng em.”

“Em còn dám nói!” Thường Phong Dịch nhìn chăm chăm cô. “Nếu không phải nghĩ bốt chút phiền toái sau này cho em, đại tình thánh kiếm Hội trưởng hội học sinh của em đã bị anh đánh rồi! Làm sao anh có thể dễ dàng bỏ qua cho cậu ta?” d _ đ _ l _ q _ đ

An Lệ Đề ngó người, mặt lập tức biến sắc. “Này..... Em cũng không biết Hội trưởng lại trở nên như vậy..... như vậy.....”

“Em cho rằng người uống rượu còn có lý trí?” Thường Phong Dịch hỏi cô.

“Uống rượu? Cậu ấy có uống rượu à? Mà em không ngửi thấy mùi rượu!” An Lệ Đề lắc đầu, đột nhiên lại cảm thấy choáng váng, vội vàng ôm đầu.

Nhìn bộ dáng cô, Thường Phong Dịch hết sức nhin không để tức giận tăng thêm. “Không có mùi rượu không có nghĩa không uống rượu, xem em đi, mặt đỏ bừng, nói không uống rượu ai tin?”

An Lệ Đề kinh ngạc nhìn anh. “Uống rượu? Em không uống rượu! Em cũng chưa từng uống, làm sao có thể chủ động uống? Còn nữa, trong vũ hội tốt nghiệp của bọn em không được cung cấp rượu! Anh có làm không?”

Thường Phong Dịch nhìn gương mặt đỏ rục lại còn kiên quyết nói mình không uống rượu của An Lệ Đề. “Thật sự em không uống?”

An Lệ Đề ôm đầu lắc lắc. “Em thật sự không uống rượu mà! Từ đầu em chỉ uống một ly đồ uống thôi.”

“Đồ uống? Uống khi nào?”

“Chính là Hội trưởng đưa cho em!”

Tức giận trong lòng nháy mắt tăng nhanh, Thường Phong Dịch cũng nhìn không được mắt cô. “Em là đồ ngốc!”

An Lệ Đề sợ run, ngay sau đó cau mày la ầm lên: “Tại sao anh mắng em?”

Thường Phong Dịch híp mắt, tiếp tục mắng: “Lúc này anh không nên bỏ qua cho tên tiểu nhân hèn hạ đó!”

“Này! Sao anh mắng em?” An Lệ Đề không vui hỏi.

Thường Phong Dịch lập tức cau gắt. “Đối với người tùy tiện uống thứ không rõ ràng người ta đưa cho, không đề phòng người khác, anh mắng em là đồ ngốc đã rất khách sáo rồi!”

“Tại sao anh nói em như vậy Hội trưởng là bạn học của em, cũng không phải người xa lạ.” An Lệ Đề tức giận phản bác.

“Bạn học lại cho thêm rượu vào đồ uống em sao? Còn nắm tay em không buông, có ý đồ bất chính?” Thường Phong Dịch chất vấn cô. “Cậu ta chỉ là ‘bạn học’?”

An Lệ Đề cứng họng, không tìm được câu trả lời thích hợp, biết rõ anh thật sự nói đúng, nhưng trong lòng lại cảm thấy uất ức, nhất thời cảm xúc oan ức, tức giận bộc phát khiến cô căm giận nói lại anh.
<http://diendanlequydon.com>

“Đúng đấy! Em chính là đồ đại ngốc! Không thông minh giống một học sinh giỏi nào đó, còn có thể nhảy lớp du học ở nước ngoài, dung lượng não em vừa ít lại vừa ngốc như vậy, được chưa? Em thừa nhận anh tha lỗi chưa?”

“Em đang nói lung tung gì đấy?” Trán Thường Phong Dịch nổi gân xanh, anh mắng.

“Nói sự thật!” An Lệ Đề tức giận chưa nguôi. “Nhưng nếu như em là đồ ngốc, anh có gì tốt? Đại anh hùng cứu thiếu nữ yếu đuối sao? Còn lâu! Anh là đồ tồi thấy chết không cứu, không tốt hơn là tí nào, hừ!”

“Anh thấy chết không cứu? Hừ hừ! Anh thấy em được người khác ôm rất vui vẻ, nên không muốn làm em cụt hứng.” Thường Phong Dịch châm chọc nói.

“Nói bậy!” An Lệ Đề tức giận. “Con mắt nào của anh thấy em được người khác ôm rất vui vẻ? Rõ ràng em giãy giụa rất khốn khổ mà! Lúc này anh không giúp thì thôi đi, bây giờ còn nói bóng nói gió, không phải quá tồi tệ sao?”

“Anh tồi tệ?” Thường Phong Dịch giận dữ nhìn cô. “Nghe em nói, ‘giãy giụa khốn khổ’? Nếu cậu ta chỉ là bạn học, cũng không phải người xa lạ, tại sao em lại giãy giụa rất khổ cực đối với ý đồ bất chính của cậu ta?”

“Anh..... Anh..... Cho dù anh không xuất hiện em cũng có thể giải quyết!” Cô đỏ mặt, vệt chết còn cứng mở tranh luận, không thừa nhận trước thái độ hung ác của anh, phát hiện mình rất khó thoát khỏi sự kiềm chế của Đặng Hoàng Trạch thì trong lòng cảm thấy rất sợ hãi.

Thấy cô chết cũng không nhận sai, ánh mắt anh lộ vẻ buồn bã, mắng tiếp: “Giải quyết như thế nào? Anh ở bên cạnh nhìn mấy phút, sao không thấy em tránh thoát thành công? Chẳng lẽ em không biết cơ thể đàn ông dù to hay nhỏ, sức lực vẫn hơn con gái sao, cậu ta muốn làm gì em, em có thể tránh thoát được mới lạ!”

An Lệ Đề cứng họng, trong lòng cảm thấy khó chịu. Cô nắm chặt tay, không để ý đầu vẫn đau, đứng thẳng lên, cắn răng nghiêng lợi gầm thét: “Em không thèm ở đây nghe anh dạy dỗ, em muốn về nhà!” Nói giận đùng đùng nói xong, cô đi về phía cửa phòng.

Người này thật khó hiểu! Thấy cô gặp nạn không cứu đã quá đáng rồi, sau đó không an ủi cô vì bị dọa phát sợ thì thôi, còn dạy dỗ cô, tại sao cô phải ngoan ngoãn nghe anh mắng? Không bằng về nhà ngủ thoải mái hơn!

Thấy cô làm vậy, Thường Phong Dịch nhanh chóng đi lên ngăn cản cô, nhanh chóng kéo cô lại ——

“Anh chưa nói xong!”

Hành động của anh như châm ngòi nổ, cô lập tức giận điên, cô hét lên một tiếng, cố gắng giằng co, muốn thoát khỏi tay anh, đáng tiếc giằng co hồi lâu cũng không có hiệu quả. Cô tức giận uốn éo, “Buông em ra!”

Cô giãy giụa chỉ càng làm anh nổi giận. “Không phải em nói có thể giải quyết sao? Bây giờ anh đang nắm tay em, em còn không mau giải quyết! Anh chờ xem!”

Bị kiềm chế lại bị châm chọc, An Lê Đề giãy càng mạnh, cô không chịu yếu thế hét lên. “Anh là đồ khốn kiếp ý lớn hiếp nhỏ! Nghĩ em sẽ nhận thua? Đừng mơ! Bây giờ em sẽ giải quyết cho anh xem.....” Cô vừa mắng vừa giơ chân lên đá vào chân anh!

Thường Phong Dịch không phòng bị bị đá vào xương ống chân, anh khẽ kêu, giận đến sắc mặt đen lại, bàn tay nắm càng chặt. “Đá anh là cách em giải quyết sao? Đáng tiếc không có hiệu quả chút nào!”

“Ai nói không hiệu quả, em đá không trúng anh?” Cô vừa hét vừa uốn éo, thỉnh thoảng lặp lại chiêu cũ, đá chân anh, đáng tiếc anh đã có phòng bị nên không thành công.

Thấy cô không thừa nhận lỗi sai, Thường Phong Dịch giận đến mức kéo cô vào trong phòng, không nói câu nào ném cô lên chiếc giường mềm mại, sau đó cũng nhảy lên, dùng sức nặng cơ thể ngăn cô giãy giụa.....

“A —— anh làm gì vậy?” Đột nhiên bị đè ở phía dưới khiến An Lệ Đề hét chói tai, muốn đẩy Thường Phong Dịch ra, nhưng tay bị anh giữ chặt không thể nhúc nhích, chỉ đành rống lên. “Buông em ra! Anh là biến thái à? Cút ngay! Em không muốn bị một người tồi tệ áp chế ——”

“Biến thái? Anh là đồ tồi?” Thường Phong Dịch giận quá nên cười, đưa mặt lại gần cô, cười lạnh hỏi cô. “Nếu anh là đồ tồi, vậy anh cũng muốn em dùng cách nào để thoát khỏi tên biến thái như anh?”

An Lệ Đề đỏ mặt, uốn éo dưới thân anh, cố gắng tránh thoát khỏi kiềm chế của anh nhưng cũng vô dụng. “Thường Phong Dịch! Anh ý lớn hiệp nhỏ, quá hèn hạ! Nhanh buông em ra! Biến thái, háo sắc, không biết xấu hổ!”

Nghe cô chửi loạn, Thường Phong Dịch vừa dùng sức giữ chặt cô vừa tức giận gầm thét: “Muốn biết thế nào gọi là biến thái, là háo sắc không?”

Dứt lời, anh dùng tay giữ cằm cô, cúi đầu, nhanh chóng dùng môi chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, cắt đứt âm thanh phiền nhiễu của cô.

Chưa bao giờ kinh sợ đến thế, An Lệ Đề đờ người, mở to mắt nhìn chằm chằm đôi mắt màu nâu nhạt như thiêu như đốt, chưa kịp phản ứng, đột nhiên cô cảm nhận được cái lưỡi nóng bỏng luồn vào trong miệng cô, hơi thở đàn ông và nhiệt độ cao ập thẳng về phía cô....

Môi lưỡi anh thô lỗ chiếm đoạt đôi môi mềm mại của cô, không khách khí nhấp nháp cái lưỡi ngây ngô của cô.

Cô trợn mắt càng to, cuối cùng cũng hồi hồn, hốt hoảng muốn đẩy anh ra, nhưng tay vẫn bị anh nắm chặt, giằng co một lúc lại đột nhiên cảm thấy cơ thể anh thay đổi, phái nam cứng rắn chổng trên bụng cô khiến cô sợ hết hồn, toàn thân cứng đờ.

Không thể tin được tư vị của cô lại ngọt ngào đến vậy, vốn chỉ muốn hôn để trừng phạt cô nhưng nụ hôn thô bạo của anh dần dần dịu đi, trở nên thân mật uyển chuyển, dùng cách trêu đùa, thả nhiên hôn cô, quần quít cùng môi lưỡi của cô.

Thân thể cứng ngắc bỗng nhiên mềm nhũn, tất cả các tri giác đều bị hơi thở phách nam nồng đậm của anh chiếm giữ, môi lưỡi anh nóng bỏng trêu đùa cô, làm cơ thể cô dấy lên ham muốn chưa bao giờ có, nụ hôn biến thành cảm dỗ giác quan cô.

Cô bị hôn nên toàn thân mềm nhũn, đầu trống rỗng, vốn đầu óc đã choáng váng nay còn nặng hơn, cảm giác tê dại như điện giật như ăn mòn ý chí của cô, mà cái lưỡi quyền rũ mạnh mẽ của đàn ông như đang thối miên cô, làm cô nếm thử được mùi vị tình dục.

Cơ thể cô ngày càng tê dại như kim châm, sôi trào khiến cô kinh hoàng luống cuống, chỉ đành mặc cho tình triều tàn sát mà không thể làm gì.

Thường Phong Dịch hôn cô càng lâu càng yêu thích, dục vọng trong người như ngọn lửa đốt cháy đồng cỏ, đã cháy thì không thể dập tắt. Anh không thể nào tin được tư vị thanh khiết của cô lại hấp dẫn anh đến vậy, cũng không thể tin nổi ngây ngô như cô lại có thể dễ dàng khơi gợi dục vọng của anh!

Anh không muốn buông tha cô rồi.....

Thường thức đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô hồi lâu, anh thật khó khăn mới buông được.

Hai mắt cô khép hờ, mờ mịt mê say nhìn anh, giông mặt không biết xảy ra chuyện gì nhưng vẻ mặt lại kiều my mê người. ()

“Sao lại nhìn anh, muốn anh tiếp tục sao?” Giọng nói anh khàn đục.

“Hả?” Thở khẽ, môi cô hé mở, ánh mắt mông lung.

Anh thở gấp một tiếng, tình dục trong mắt càng nồng đậm, anh lại gần cô, giọng nói khàn khàn dịu dàng nói: “Thích cảm giác anh hôn em không?”

“Có.....” Khuôn mặt nam tính và hơi thở nóng bỏng phảng phất qua mặt cô khiến cô đắm chìm trong cảm giác ấm áp đó, không muốn tỉnh lại.

Đúng, cô thật sự thích nụ hôn của anh. Nụ hôn của anh làm cô cảm thấy ấm áp, còn có cảm giác dễ chịu khoan khoái được cưng chiều, làm người ta say mê.

Anh càng tới gần, khẽ cắn vành tai mềm mại của cô. “Muốn anh tiếp tục không?” Nói xong, anh cố ý đóng đưa thắt lưng, phái nam cách lớp quần áo cọ xát nơi mềm mại của cô.

Giọng nói anh trầm thấp hấp dẫn, thật sự mê hoặc linh hồn đi lạc của cô, toàn thân cô nóng lên, cô khẽ rên, giống như hi vọng tiếp tục trầm luân.

“Em chắc chứ?” Thản nhiên cắn cái cổ trắng mịn của cô, cô thân phục làm ngọn lửa trong mắt anh càng cháy sáng.

“Ừm.....” Cảm giác vừa ngứa vừa tê làm cả người cô nóng lên, không nhận được ngâm nga.

Cô vừa ưm một tiếng đã làm tia tự chủ cuối cùng của anh bị phá hủy, anh rên một tiếng, nhanh chóng ngửa đầu, đôi môi nóng bỏng không chờ che lại môi cô.

Nụ hôn của anh không còn bất kỳ cố kỵ nào, phóng túng dục vọng của mình, một lần nữa chui vào miệng cô, bày tỏ khát vọng của mình đối với cô.

Kích tình mãnh liệt của phái nam áp đảo lý trí yếu ớt còn sót lại trong đầu cô, cô mông lung cảm thấy loại trầm luân này có vẻ không đúng, nhưng tất cả giác quan của cô lại thúc giục yêu cầu thần phục.

Cô thuận theo cảm giác, anh càng không kiêng kỵ, mút lấy cái lưỡi nhỏ mềm mại của cô, bàn tay cách lớp quần áo vuốt ve thân thể mềm mại của cô, trêu chọc dục vọng trong người cô.

Đầu óc hỗn loạn, cô không thể tập trung ý thức, giác quan như bị lửa đốt, nhiệt độ cao trong cơ thể làm cô cảm thấy nóng bỏng khó nhin nhưng lại quyến luyến khó bỏ, thân thể mới nếm thử mùi tình dục không ngừng muốn giải phóng mọi thứ, cô liên tiếp phát ra tiếng rên không biết phải làm sao.

Bàn tay to lớn của anh xoa nhẹ cơ thể mềm mại của cô, từ từ cởi quần áo của cô ra, ngón tay mơn trớn mỗi tác thịt lỗ lổ của cô.

An Lệ Đề chưa phát hiện mình đã trần trụi, cô mặc cho cơ thể dậy sóng, cảm thấy lưỡi biếng không còn sức, giống như ngâm mình trong bồn nước nóng, toàn thân lưỡi biếng.

Cởi hết quần áo cô, Thường Phong Dịch ngồi xổm, nhanh chóng cởi quần áo của mình, ánh mắt nóng rực nhìn thân thể xinh đẹp trắng hồng nằm trên giường.

An Lệ Đề cảm thấy hơi mát, cô mở đôi mắt mê mang nghĩ muốn biết có chuyện gì, Khi tầm mắt nhìn thấy cơ thể trần trụi khoẻ khoắn của Thường Phong Dịch thì cô làm bầm than thở: “Thật là một cơ thể tuyệt đẹp...” Sau đó, tầm mắt cô di chuyển xuống, nhanh chóng thở gấp.

Cô có hoa mắt không? Anh..... Ừm, cái đó có phải quá lớn không?

“Anh.....” Cô còn chưa kịp nói, Thường Phong Dịch đã cúi người hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô. Hơi thở nóng rực của phái nam lại ngập tràn trong miệng cô, chiếm lĩnh giác quan cô lần nữa, tạo lên một cơn sóng nhiệt mãnh liệt trong cơ thể cô khiến cô run rẩy.

Anh hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô nồng nhiệt, khẽ cắn rồi liếm sau tai cô, hôn lên cái cổ mềm mại, ấn xuống tạo thành từng dấu hôn kích tình. Cho tới khi tay anh bóp nhẹ cặp vú mềm mại trước ngực cô, ngón tay khẽ lướt qua nụ hoa mềm mịn trên đỉnh núi cao vút ấy.

“A.....” Cô rên một tiếng, cả người run rẩy không thôi, lửa nóng dục vọng trong cơ thể càng tăng vọt.

Môi anh đi xuống, thay phiên bú liếm hai nụ hoa mê người của cô, dùng lưỡi trêu đùa.

Trước ngực truyền tới cảm giác nhói nhói như dòng điện xẹt qua thân kinh cô, bụng dưới trào ra dòng nhiệt mắc cỡ làm cô tiếp tục kêu rên.

Bàn tay nóng hổi trượt xuống theo đường cong của cô, lưu luyến vuốt ve bụng cô, bắp đùi anh tách hai chân cô ra khiến bụi hoa nữ tính kín đáo của cô phơi bày ra ngoài, sau đó tay anh đưa vào thăm dò, ngón tay trượt qua tầng tầng lớp lớp cánh hoa khiêu khích, trêu đùa.

“A.....” Bụng dưới cảm thấy tê dại sảng khoái khiến cô bật ra tiếng rên, sau đó rên càng nhiều hơn.

Lý trí còn sót lại cuối cùng nói với mình hành vi của anh không đúng nhưng thân thể lại không muốn nghe theo lý trí khuyên cáo, chỉ khát vọng anh tiếp tục cung chiều và tìm kiếm giải thoát.

“Thoải mái không?” Anh nói nhỏ, đột nhiên một ngón tay đâm vào hoa kính tư mật ấm nóng của cô, thành thạo chà nhẹ mũi thịt nhắn mịn bên

trong, sau đó lại rút ra.

“A.....” Cảm giác đau nói làm cô vừa khao khát vừa kinh hoàng kêu lên, cô thở gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn và toàn thân đỏ ửng vì dục vọng.

Cảm giác run rẩy khoái cảm đánh thẳng vào người cô khiến cô không chống đỡ được, thân thể mềm mại không tự chủ cong lên, bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy mái tóc của anh.

Cảm thấy cô thật chặt, vì giảm bớt đau đớn khi cô tiếp nhận anh, ngón tay anh trong cơ thể cô càng cố gắng xoay tròn rồi ra vào, dụ dòng nước động tình chảy nhiều hơn, sau đó anh cho thêm một ngón tay, hai ngón tay khép lại đâm rút làm hoa kính chật hẹp rộng hơn, ngón tay còn lại vươn ra, vuốt ve lối vào nhạy cảm của bụi hoa, kích thích tình dục trong cơ thể cô.

Cô bỗng dung hét lớn, lúc này đầu óc trống rỗng, cao trào mãnh liệt làm cô như phiêu du trên mây.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn cơ thể lên cao trào mà lộ ra vẻ kiêu my động lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, không thể tiếp tục kiềm chế, anh đẩy hai chân cô lên cao, chống đỡ phái nam đã sớm hết nhẫn nại ở cửa hoa kính, anh khẽ đẩy, phái nam nóng bỏng nhanh chóng xâm nhập vào hoa kính thiếu nữ, xuyên qua chương ngại vật bảo vệ tiến sâu vào trong ——

“A ——” tê liệt nóng bỏng làm cô kêu lớn, cảm giác mình bị xé rách đau đớn làm cô muốn né tránh, làm thế nào cũng không thoát được hai chân vững vàng đang giữ chặt cô.

“Ngoan, nhịn một chút, chờ lát nữa sẽ không đau.....” Anh cắn răng dụ dỗ, bất động trong cơ thể cô; mặt đỏ lên, mồ hôi tụ đầy trên trán, tay anh vuốt ve cơ thể cô, an ủi bóp chặt căng thẳng của cô.

“Hu hu.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, đau đớn làm cô khóc, cô không nhịn được đưa tay đánh anh, tố cáo tội danh làm cô “tôn thương” của

anh.

Anh cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, lại hôn lên môi cô, an ủi mút liếm, cánh tay như có ma lực vuốt ve người cô, khiêu khích trêu chọc.....

Tình dục trong cơ thể từ từ được gọi lên, dòng nước động tình dưới bụng bắt đầu trào ra; toàn thân lại sáng khoái run rẩy khiến cô không nhịn được rên rỉ.

Cô mất hồn um một tiếng như giải trừ lệnh cấm khiến anh cũng không thể khống chế nổi nữa mà bắt đầu từ từ chuyển động, rút ra lại đâm vào, ra ra vào vào, tốc độ càng ngày càng nhanh.

Khoái cảm càng lúc càng cao rất nhanh che dấu ngọn lửa nguyên thủy, một luồng sóng vui thích sáng khoái vọt tới làm toàn thân cô căng thẳng, tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập.

Tiếng cô rên rỉ như liều thuốc kích thích làm phái nam cứng rắn của anh càng nóng bỏng. Anh ở trong cơ thể cô chạy nước rút, giống như mãnh thú cường hãn công kích con mồi, đoạt lấy sự ngọt ngào của cô. “A..... ĐỪNG..... ĐỪNG mà.....” Trong miệng cô bật ra tiếng cầu xin, chỉ vì áp lực trong cơ thể càng lúc càng lớn làm toàn thân cô căng thẳng đến mức không chịu nổi.

Anh chiếm lấy cô gắt gao, càng dùng sức chạy nước rút tiến vào cơ thể cô, phạm vi hoạt động ngày càng lớn, cũng càng lúc càng cuồng dã sâu xa.

Bỗng chốc, vui thích mãnh liệt tựa như tia chớp đánh úp cô, cô thét chói tai, bụng dưới co rút càng mạnh.

Cảm nhận được mùi thịt trong cơ thể cô co rút mãnh liệt, cảm giác mất hồn này làm anh cúi người hôn cô, dùng tay tách đùi cô ra đè xuống giường, thất lưng lay động càng nhanh mạnh để mình càng xâm nhập vào chỗ sâu trong cơ thể cô.

Một lần lại một lần, anh tiếp tục gia tăng tốc độ đoạt lấy cô, cho đến khi cao trào dục vọng tìm tới anh, anh gằm nhẹ rồi đâm vào chỗ sâu nhất của cô, bắn hết ra ——

Trong mơ cảm thấy như mình đang phiêu du, lại giống như đang ngâm mình trong một hồ nước nóng, An Lệ Đề vừa muốn ngủ vừa cảm thấy âm áp không muốn tỉnh lại.

Cho đến khi phái nữ dưới bụng truyền đến cảm giác âm áp, cô mới thận trọng mở mắt muốn biết có chuyện gì. Kết quả mới nhìn một cái, giấc mơ trong đầu đều biến mất.

Cô mở lớn mắt, nhìn Thường Phong Dịch chăm chú cầm khăn lông lau chùi hạ thân cô.

Đầu tiên cô sửng sờ, ngay sau đó ký ức từ từ hiện ra, từng hình ảnh nóng bỏng cảm trẻ em xem hiện lên trong đầu cô, khiến cô mặt đỏ tim đập, lập tức trong lòng gào lên tiếng hoảng hốt ——

Trời ạ! Cô.... Thật sự cô đã cùng anh làm chuyện đó sao?

Đồ đáng ghét! Kéo cô tới nơi này, không chỉ mắng cô, cười nhạo cô, cuối cùng chiếm tiện nghi của cô..... Trí nhớ càng lúc càng rõ ràng, An Lệ Đề nhớ mình chủ động hòa theo còn cầu xin anh, bỗng dung tim thấy đau nhói, khó chịu, cảm giác xấu hổ vô cùng và ghét mình làm khuôn mặt cô bỗng chốc trắng bệch.

“Anh đang làm gì vậy? Tránh ra! Đừng động vào em!” Cô chọt lăn qua một bên, nhanh chóng kéo ga giường bao phủ mình, trừng mắt nhìn thẳng anh.

Thấy cô tỉnh lại, Thường Phong Dịch thân mật mỉm cười, dịu dàng nói: “Em tỉnh rồi? Có phải cảm thấy không thoải mái không? Anh đi chuẩn bị

bồn nước nóng để ngâm được không?”

Nghe anh nhắc tới tình trạng cơ thể cô giống như châm chọc cô, An Lê Đề càng khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô lườm anh mắg: “Không cần anh giả vờ quan tâm, đồ đại khốn khiếp giậu đồ bìm leo!”

Ngôn từ cô có ý thù địch rõ ràng khiến Thường Phong Dịch ngẩn người, nụ cười bên môi thu lại: “Giậu đồ bìm leo? Anh?”

“Còn ai vào đây?” An Lê Đề đanh giọng mắg: “Anh thừa dịp em mơ hồ chiếm tiện nghi của em, giả vờ quan tâm thật là quá giả dối!”

“Anh chiếm tiện nghi của em?” Trong mắt Thường Phong Dịch bắt đầu có tia lửa. “Tiểu thư, chẳng lẽ em quên rồi? Chính anh đã hỏi em trước mới ‘động thủ’, bây giờ em phủ nhận, không cảm thấy quá dối trá sao?”

“Anh nói dối! Em còn lâu mới đồng ý anh, đừng đồ tội cho em!” An Lê Đề kêu: “Thiệt thòi em còn tưởng rằng anh là bạn em, tới giúp em, không ngờ căn bản anh là đồ nguy quân tử, thừa dịp cháy nhà hôi của bắt nạt em, em thật sự nhìn nhầm anh rồi!”

Cho dù kinh hoàng nhưng cô rất rõ ràng, chuyện xảy ra không phải mình không tình nguyện; nhưng vì biết điều này khiến cô xấu hổ không dám thừa nhận, trong lòng chỉ muốn đổ lỗi cho anh, để anh chịu toàn bộ trách nhiệm vì chuyện xảy ra giữa hai người tối qua.

“Anh là nguy quân tử? Anh thừa dịp cháy nhà hôi của bắt nạt em?!” Cô chỉ trích như vậy làm lửa giận trong mắt Thường Phong Dịch bùng cháy, anh cũng thốt ra những lời không khách sáo. “Vậy ai là người cam tâm tình nguyện nằm dưới anh mặc anh muốn làm gì thì làm? Bây giờ nói như thế mới là đồ nói dối!”

“Bạn gái anh đếm không hết, kỹ xảo chắc chắn rất thành thạo, làm sao em có thể là đối thủ của anh? Coi như tâm không cam, tình không nguyện

cũng sẽ thua dưới kỹ thuật của anh mà thuận theo ý anh!” Không thể không chế cảm giác ngày càng xấu hổ cho nên cô nói không suy nghĩ, không để ý những lời nói kích động này đã làm tổn thương tự ái của người ta.

Thường Phong Dịch bùng phát tức giận! Anh thật không ngờ cuộc hoan ái em tình anh nguyện ngọt ngào đó lại bị cô nói thành anh “ép buộc”, chuyện này quả thật quá sỉ nhục tự ái đàn ông của anh!

Bao nhiêu phụ nữ nghĩ cách muốn lên giường cùng anh anh còn chưa có hứng thú, anh còn cần ép buộc một cô gái sao? “Tiểu nữ sinh” này thật sự không nắm rõ tình hình!

Anh không phủ nhận mình muốn cô, quả thực đã quyến rũ để dẫn dắt cô nhưng cuối cùng hai người cam tâm tình nguyện ân ái; bây giờ cô dùng hai chữ “ép buộc” để hình dung chuyện xảy ra giữa họ, thật là quá đáng!

Thường Phong Dịch nhìn chăm chăm An Lệ Đề ngồi trên giường, lửa giận trong lòng càng lớn.

Anh cười lạnh. “Thật sự kỹ thuật anh quá tốt? Vậy thì em cũng tự nguyện vui lòng lên giường cùng anh? Thật ra chúng ta có thể dừng tranh luận ở đây, chỉ cần bây giờ thử lần nữa, người nào đang nói dối là biết ngay!” Nói xong, anh bò lên giường, tới gần cô.

Thấy anh tiến lại gần, An Lệ Đề không kịp đề phòng giật mình, cảm thấy hoảng sợ. Cô theo phản xạ lui về sau, hô lên: “Anh..... Anh muốn làm gì?”

“Làm tình cùng em lần nữa!” Thường Phong Dịch lạnh lùng nhìn cô, kéo cô tới trước mặt. “Sau đó sẽ biết rõ ai đang nói dối.....”

“Không.....” An Lệ Đề hét lớn: “Anh đang nói linh tinh gì vậy?”

“Nói linh tinh!” Gương mặt tuấn tú tới gần cô, Thường Phong Dịch cười rất lạnh, rất u ám. “Anh không nói quàng, đối với chuyện nam nữ như vậy, anh luôn nghiêm túc, cũng không nói đùa, hãy để chúng ta cảm thụ nhiệt tình của nhau lần nữa đi!”

“Không! Anh..... Anh làm gì? Anh.... Anh không biết xấu hổ!” Khuôn mặt của anh càng tới gần càng tạo áp lực lớn cho An Lệ Đề khiến cô sợ mặt trắng bệch. Cô cố gắng kéo dài cự ly giữa họ nhưng không thể được, dưới tình huống cấp bách tức giận nói: “Đồ khốn kiếp! Còn nói không phải ép buộc, vậy bây giờ anh đang làm gì? Nếu thật là chính nhân quân tử sẽ không dùng cách này bức người ta vào khuôn khổ! Anh..... Anh là đồ nguy quân tử!”

Thường Phong Dịch chờ người, tay giữ chặt cằm cô, nghiêm nghị nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô.

“Miệng lưỡi thật sắc sảo! Sao anh không biết em có tài ăn nói vậy nhỉ? Thật đúng là nói xong không cho người ta có cơ hội phản bác!” Giọng điệu anh hết sức châm chọc.

“Anh.....” Rõ ràng bị ánh mắt của anh làm cho run sợ nhưng cô vẫn quật cường nén lại, ngẩng cao đầu, không muốn nhận thua nói: “Em... Em có thể quên chuyện đã xảy ra, về sau tuyệt không nói đến, chỉ cần anh không động tay động chân với em nữa!”

Thường Phong Dịch nhìn cô thật lâu, bỗng dung cười lạnh. “Khá lắm An Lệ Đề! Em thật sự cho rằng anh thích ăn trái cây còn non có vị chát như em sao? Em quá tự đề cao mình rồi! Muốn anh quên chuyện đã xảy ra? Hừ! Không thành vấn đề!”

Dứt lời, anh hất cằm cô như hất một củ khoai lang phồng tay, sau đó nhanh chóng xuống giường mặc quần áo.

Sau khi mặc quần áo xong, anh đi khỏi khách sạn, không quay đầu lại nhìn cô lần nào.....

Sau bảy năm, cô không cơ hội gặp anh, cho đến khi cô chủ động “cầu xin” anh quay về giúp cô, hai người mới gặp nhau lần nữa.

Chương 5



Ký ức ủa về thật nhanh, An Lệ Đề chợt phát hiện đã qua bảy năm nhưng chuyện xảy ra đêm hôm đó vẫn còn trong đầu cô, giống như đã in lại không thể xoá bỏ.

“Em không hiểu.....”

Nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Thường Phong Dịch, An Lệ Đề khó tin là anh đã quên lời nói bảy năm trước, dù sao lúc ấy cô đã nói những lời không chỉ không xuôi tai.

Mặc dù cô vẫn muốn tìm cơ hội giải thích với anh nhưng lập trường giữa hai người làm cô không biết nên nói gì mới có thể biểu đạt sự hối hận của mình.

Nhưng cô không phải loại người không biết nhận sai, biết mình đã từng nói bậy, bây giờ có cơ hội, cô cũng sẽ không trốn tránh nói rõ ràng.

“Không hiểu cái gì?”

An Lệ Đề nhìn thẳng anh. “Đã qua cái năm không vui đó, tại sao anh vẫn có hứng thú với em?” Cô cũng không quên anh đã từng nói anh cũng không muốn “Ăn” quả non còn chua như cô.....

“Anh chưa từng nói chuyện xảy ra năm đó làm anh không vui.” Thường Phong Dịch nhìn sự nghi ngờ trong mắt cô, cười một tiếng. “Em phải biết quy luật hấp dẫn nhau giữa nam nữ chứ? Em hấp dẫn anh... anh muốn em, khó hiểu lắm à?”

Khuôn mặt An Lê Đề đỏ lên, hơi chần chờ mở miệng. “Anh thật sự không giận những lời năm đó em nói? À, thật ra thì lúc ấy em tức giận mới nói những lời không suy nghĩ đó.....”

Lông mi hơi rủ xuống lại nâng lên, Thường Phong Dịch cười nhìn cô. “Anh đã nói chuyện đã qua em không cần để trong lòng. Trước mắt anh cũng cần một người phụ nữ, mà em rất hợp mắt anh, cho nên anh mới nói điều kiện này, lý do đơn giản vậy thôi, em đừng nghĩ phức tạp quá.”

“Chỉ như vậy?” Nghe anh nói như gió nhẹ nước chảy, không biết tại sao cô bỗng đứng lại cảm thấy buồn phiền chua xót.

Một người phụ nữ ——

Đúng vậy! Anh đã nói rõ, anh chỉ cần — một người phụ nữ, còn tưởng anh muốn báo thù, cô nghĩ quá nhiều rồi!

“Dĩ nhiên, điều kiện của anh không phải rất rõ ràng sao? Huống chi nói về tình dục, anh không tự nhận mình thanh cao, nói đơn thuần chỉ cần bạn gái, bạn gái anh muốn có thể phối hợp cùng anh cả trên lẫn dưới giường, mà nếu em không làm được, tốt nhất bây giờ hãy nói cho anh.”

“Anh có ý gì?”

“Rất đơn giản, chính là em có thể phối hợp thế nào, anh sẽ làm vài chuyện cho như thế đó, dù sao người muốn cứu công ty không phải anh, chẳng qua anh là một nhân viên làm công ăn lương, không có mục đích đáng giá, anh không thể có ‘động lực’ làm việc.” Thường Phong Dịch lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

“Nhưng anh không phải chỉ là nhân viên, em đã đồng ý chỉ cần anh chịu giúp em, cho dù cho anh cố phần công ty cũng có thể.....”

Thường Phong Dịch lắc đầu. “Tiền bạc anh có, những tờ cổ phiếu kia của em không thể tạo thành mục tiêu cho anh.”

An Lệ Đề nhíu mày. “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?” Cô thật sự không hiểu rốt cuộc trong đầu người đàn ông này nghĩ gì.

“Còn cần anh nói rõ sao? Mục tiêu của anh chính là em, em đồng ý yêu cầu của anh, anh sẽ có nhiều động lực, tự nhiên sẽ làm nên đại sự, rất nhanh có thể đạt mục tiêu. Giải thích như vậy đã rõ chưa?” Anh nói thẳng, không che giấu ý đồ của mình.

An Lệ Đề nhìn chằm chằm vẻ mặt băng quơ của Thường Phong Dịch, trong lòng vừa cảm thấy tức giận vừa cảm thấy không biết làm sao.

Tại sao người đàn ông này lại có thể nói điều kiện vô sỉ như vậy như chuyện thường tình? Giống như chỉ là thuận miệng mời cô ăn tối, nhẹ nhàng đơn giản như thế.

Im lặng hồi lâu, An Lệ Đề nhẹ giọng nói: “Nếu như em đồng ý tất cả yêu cầu của anh, anh có phải sẽ đảm bảo tận lực cứu vớt công ty không?”

Thường Phong Dịch bật cười. “Em chắc chắn muốn đồng ý điều kiện của anh?”

An Lệ Đề ngẩng đầu. “Em nghĩ biểu hiện quyết định của em đã quá rõ ràng.”

Cô cố gắng nói kiên định, thật ra chỉ là giả vờ. Chỉ vì cô căn bản không thể bình tĩnh “đàm phán” điều kiện cùng anh.

“Được, em đã đồng ý điều kiện của anh, vậy anh cũng đảm bảo tận lực thay em cứu công ty.” Thường Phong Dịch đến gần cô, nhìn kỹ nét mặt cô, đáy mắt lộ vẻ hài lòng, hơn nữa không hề cho cô thấy. “Như vậy chúng ta

hãy — dùng nụ hôn thay cho việc bắt tay đi!” Vừa nói xong anh lập tức cúi đầu xuống.

Anh đột nhiên đến gần khiến tim cô không tự chủ đập nhanh hơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn mặt anh ngày càng gần, đôi môi dán vào cô, ngăn chặn miệng cô.....

Cô cảm nhận được nhiệt độ trên môi đàn ông, hô hấp cô dồn dập, các giác quan trở nên nhạy bén khác thường, tất cả tri giác tập trung vào nhiệt độ trên cánh môi anh, trong đầu thoáng qua màn sương mù, che đi lý trí cô.

Tay anh vững vàng giữ gáy cô, đầu lưỡi liếm nhẹ đôi môi non mềm của cô, khi cô không tự chủ hé môi đáp lại nụ hôn thì anh hài lòng đắm sâu lưỡi vào trong miệng cô, thăm dò trên chọc mỗi nơi tư mật của cô.

Phái nam bị đè nén nhiều ngày bỗng cứng rắn sừng to làm một tay khác của anh bắt đầu hoạt động trên lưng cô, dao động, sau đó đặt lên bộ ngực đầy đặn mềm mại.

Ngọn lửa dục vọng thiêu đốt toàn thân cô, do nhiệt độ trên lưng truyền xuống dưới phái nữ, làm cô khiếp sợ run lên, cường độ dục vọng di chuyển làm cô ngâm nga, ưỡn ngực dán vào tay anh.....

Cử động không tự chủ của cô kích thích mãnh liệt lửa dục của anh, nụ hôn của anh càng cuồng nhiệt, tay vuốt ve rồi xoa bóp ngực cô, hoàn toàn giải phóng dục vọng tích lũy nhiều ngày.

Hơi thở phái nam vừa xa lạ vừa quen thuộc nhanh chóng khơi gợi dục vọng trong cơ thể cô, máu nóng lưu thông, cảm giác khao khát càng mãnh liệt; rõ ràng đầu óc nói phải phản kháng, nhưng thân thể lại hành động ngược lại, hai tay không tự chủ vòng qua gáy anh.

Thân thể hai người kề nhau, hai môi quấn quýt, tư vị ngọt ngào của cô làm anh đói khát khó nhịn, anh cơ hồ muốn lập tức đè cô xuống, ở ngay chỗ

này đoạt lấy cô.

Gần như mắt không chế, Thường Phong Dịch tìm được tia lý trí cuối cùng sau khi kết thúc nụ hôn, sau đó đứng dậy khỏi ghế salon, khom người bế cô lên, đi về phòng ngủ.

“Sao vậy.....” Đột nhiên lắc lư khiến An Lệ Đề hỏi dò, trong đầu vẫn hỗn độn không rõ.

“Anh không muốn làm qua loa trên sofa, chúng ta lên giường.” Giọng anh đề nén hàm chứa đầy dự vọng và quyết tâm.

Dường như không nhận được, bàn tay nhỏ bé của cô lưu luyến vuốt ve mặt anh, ánh mắt mơ hồ đầy tình dục nhìn anh.

“Nhận đi.....” Ngón tay mê người khiến lửa dục trong người anh cháy càng mạnh, phái nam càng căng cứng, anh cắn răng nói nhỏ. “Chờ lát nữa em muốn chạm vào anh thế nào cũng được.....”

Phát hiện mình có thể dụ hoặc, có lực ảnh hưởng với anh, An Lệ Đề bất giác mỉm cười, không do dự giao phó mình cho anh.

Thấy cô mỉm cười quyến rũ, ánh mắt Thường Phong Dịch nóng bỏng, bước chân càng nhanh.

Đi vào phòng, Thường Phong Dịch đặt An Lệ Đề lên giường, cúi người cởi quần áo cô.

Nhìn quần áo mình bị cởi từng cái, thân thể cô từ từ phơi bày trước mắt anh, cơ thể cô bỗng run lên, cảm giác lạnh lẽo phảng phất, nửa hưng phấn nửa lo sợ.

Nụ hôn nóng bỏng giữa hai người cùng phản ứng sinh lý của cơ thể khiến cô quên tất cả, cho dù lúc này lý trí cô đã nhận ra một sự thật ——

qua tới nay, cô sẽ trở thành bạn gái đáp ứng mọi nhu cầu của anh. Mà khiến cô càng thêm kinh ngạc là cô lại không hề cảm thấy không tình nguyện.

Suy nghĩ một lát, mặc dù lúc này đang ở trong tình huống bất bình đẳng, có lẽ có thể nói trời cao cho cô thêm cơ hội, để cô có thể có cơ hội yêu anh lần nữa, tại sao cô không cam lòng?

Năm đó sau khi anh kiên quyết bỏ đi, cô không chỉ hối hận vì đã nói những lời độc ác với anh, còn ngoài ý muốn phát hiện ra rằng—— thật ra không biết từ lúc nào, cô đã thích anh thật nhiều, cho nên mới không kháng cự xảy ra quan hệ thân mật với anh, hơn nữa không hề hối hận.

Cho dù lúc ấy cô mê mang nhưng vẫn ý thức được người hôn cô, chạm vào cô là anh, cô thật sự cam tâm tình nguyện; sau đó, vì quá hoảng sợ hành động phóng đảng quá mình, cô mới thẹn quá hoá giận phát tiết với anh.....

“Nghĩ gì vậy? Hối hận à?” Cởi quần áo mình rồi trèo lên giường, Thường Phong Dịch nâng cằm An Lệ Đề lên, phát hiện ánh mắt cô mơ màng, hiển nhiên đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

“Cái..... Cái gì?” An Lệ Đề hồi hồn, liếc mắt thấy anh trần trụi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ lên.

Ánh mắt anh thăm dò trên người cô. “Em sợ ngây người hay hối hận đồng ý điều kiện của anh?”

An Lệ Đề lờm anh. “Hoảng sợ ngẩn người cái gì? Đừng nói nhảm! Hơn nữa em đâu có hối hận.....”

“Vậy thì tốt.” Anh hài lòng nói, đồng thời ánh mắt anh bắt đầu tuần tra dọc đường cong mềm mại của anh, lửa dục trong mắt từ từ tăng lên.

Ánh mắt anh như lửa khiến khuôn mặt cô đỏ ửng, toàn thân cảm thấy nóng ran.

Sau đó, anh kéo cô vào lòng, đôi môi nóng bỏng dán lên cô, nhanh chóng làm cô quên tất cả.

Môi anh che môi cô, đầu lưỡi dò vào miệng cô quấy nhiễu, thưởng thức ngọt ngào của cô, đôi tay cứng rắn vòng chắc cơ thể cô.

Cô hé môi, phối hợp đòi hỏi đáp lại, đầu lưỡi linh hoạt dầy dưa cùng anh.

Anh ôm chặt cô hơn, dường như muốn chiếm lấy tất cả mật ngọt trong miệng cô, nhưng càng hôn càng cảm thấy chưa đủ.....

Anh xiết chặt lấy cô, lưỡi tiến sâu hơn, nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cánh môi mềm mại, chiếm lấy từng góc ngách trong miệng cô, môi lưỡi hòa quyện, vẫn không thỏa mãn

Một tiếng rên khẽ bật ra khỏi miệng, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng của cô: “Thật không nhìn ra, em thật đẹp!”

Bàn tay to vuốt ve dọc theo tấm lưng trắng nõn mịn màng của cô, dần dần trượt xuống, chạm vào nơi đang vênh cao, nhẹ nhàng nắn bóp, sau đó lại chuyển đến khe hở giữa hai thân thể đang kề nhau, ôm trọn bầu ngực của cô, ngón cái miết nhẹ nụ hồng non nớt, cho đến khi nó dần cứng lên, nở rộ thành một sắc màu xinh đẹp.

“Ừm. . .” Cô khẽ ngâm lên một tiếng, cảm giác thoải mái đến tê dại khiến cô không nhận được, thân thể khẽ cong lên.

Bàn tay to của anh lại ôm chặt lấy thân thể mềm mại, bờ môi đầy nam tính trượt đến trước ngực cô, cánh môi ướt át nóng bỏng ngậm lấy nụ hồng đang đứng thẳng, nhẹ nhàng mút vào, đầu lưỡi lại khẽ gảy nhẹ như đang trêu chọc.

Dưới sự trêu đùa của đôi môi anh, dục vọng trong cơ thể cô càng dâng trào một cách mãnh liệt, khiến cô lạc trong cảm giác vui sướng, cánh tay nhỏ bé vòng lên cổ anh, cơ thể cũng hướng về phía anh, khuất phục dưới sự khao khát cuồng nhiệt của bản thân mình.

Nơi sâu nhất trong ý thức cô biết rõ, đối với một người đàn ông chỉ muốn quan hệ thể xác mà nói, sự chủ động ngênh hợp của cô dường như có vẻ quá mức phóng túng, nhưng cô cũng không quan tâm, bởi vì cô muốn anh, muốn anh ôm lấy cô, hôn lên môi cô. Bao nhiêu khao khát trong bảy năm qua, đêm nay cuối cùng đã được thỏa nguyện, cô quyết định vứt bỏ hết tất cả mọi lễ nghi cấm kỵ cùng sự cảnh cáo của lý trí, nhào vào vòng tay nóng bỏng của anh.

Đôi môi anh chuyển sang bên còn lại, khẽ cắn lên nụ hoa rồi lại dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm mát. Cô động tình, từng tiếng rên rỉ vang lên bên tai, khiến sự thèm khát đang sục sôi bên trong cơ thể anh lại càng không có cách nào kìm nén.

“Ừm. . .” Dưới động tác môi lưỡi của anh, trong cơ thể cô lại trào dâng khoái cảm mãnh liệt, cảm giác vui sướng mang theo một chút đau nhói lan ra toàn thân, tiến thẳng xuống bụng và nơi giữa hai chân.

Anh vừa mút nụ hồng trước ngực cô, bàn tay to lại vuốt ve dọc theo đầu gối, chậm rãi lướt qua làn da mềm mại nơi bắp đùi, tiến đến vườn hoa bí mật giữa hai chân cô.

Ngón tay hơi thô ráp nhẹ nhàng mon trớn da thịt khiến thân thể cô không nhịn được mà run rẩy, đôi môi khẽ thốt ra một tiếng ngậm nga đầy bồi hồi.

Anh rời khỏi ngực cô, lại hôn lên môi cô một lần nữa, bàn tay to lớn vẫn vuốt ve vườn hoa nữ tính, ngón tay lại nhẹ nhàng trêu chọc cánh hoa, đẩy lên một tầng ẩm ướt.

Khoái cảm từ trong bụng dâng lên, cô gập người, thân thể run rẩy đầy hưng phấn, trong miệng liên tục cất lên từng tiếng rên rỉ.

Ngón tay anh vẫn tiếp tục thăm dò, lại tìm thấy hoa hạch mẫn cảm, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống, không ngừng miết nhẹ, cho đến khi hoa hạch trở nên sưng đỏ. . . .

Cô không tự chủ được mà vặn vẹo thân mình, ham muốn mỗi lúc dâng trào, khao khát dục vọng mãnh liệt khiến cô cảm thấy đau đớn.

Ngón tay anh cảm nhận được sự trơn trượt mê người, cũng không hề báo trước mà đã tiến vào trong cơ thể cô.

“Um. . .” Một chút cảm giác không thoải mái khiến thân thể cô khẽ rụt lại, theo phản xạ muốn kẹp chặt hai chân, tránh khỏi sự kích thích mãnh liệt này, thế nhưng hai chân lại bị anh ghì chặt, không có cách nào làm theo ý muốn.

Cảm thấy cô có chút kháng cự, anh lại cúi thấp đầu, ngậm lấy nụ hoa đang đứng thẳng trước ngực cô, ngón tay đang thăm dò bên trong cơ thể trơn ướt nóng bỏng của cô bắt đầu chuyển động. . . .

Kích thích mãnh liệt xen lẫn khoái cảm vui sướng đến tê dại, âm thanh rên rỉ của cô không ngừng cất lên, thân thể cũng không ngừng vặn vẹo, lại không biết động tác mang theo chút kháng cự này chỉ càng thêm kích thích bản tính chiếm hữu của đàn ông.

Cảm giác được cơ thể cô bắt đầu co rút, anh lại đưa vào thêm một ngón tay, hai ngón tay lại mạnh mẽ chuyển động, đôi môi nóng rực ở trước ngực cô cũng dần dần hôn lên cổ rồi tiến đến vành tai.

Toàn thân cô run rẩy kịch liệt, dường như không chịu được sự kích thích mãnh liệt như thế, âm thanh rên rỉ cất lên không ngừng.

Bên tai truyền đến tiếng rên động tình của cô, dục vọng phái nam sung to dưới bụng anh lại dâng trào, kích động đến nỗi chỉ muốn lập tức tiến vào hoa kính ẩm ướt nóng bỏng.

Động tác của ngón tay bên trong cơ thể cô lại càng trở nên nhanh hơn, ngón cái cọ xát hoa hạch mãi cảm, kích thích ham muốn tình dục trong cơ thể cô càng thêm mãnh liệt. Cho đến khi bên tai vang lên tiếng thét cao vút, ngón tay cảm giác được trong cơ thể cô đang co rút mãnh liệt, lúc này anh mới thở hắt một tiếng rồi rút tay ra.

Bàn tay to của anh lập tức mở rộng hai chân cô, sau đó để phái nam căng cứng ở trước cửa huyết tron ướt, một tay kéo chân cô gác lên bả vai mình, một tay vịn lấy eo cô, thắt lưng uốn thẳng, mạnh mẽ tiến vào bên trong hoa kính nóng bỏng ướt át . . .

Đột nhiên bị lấp đầy đến cực điểm, cảm giác đau đớn ập tới, lẫn át hết tất cả mọi giác quan của An Lệ Đề, khiến cô phải kêu lên.

Cảm giác mất hồn đến kỳ diệu, Thường Phong Dịch gầm lên một tiếng, kìm chế dục vọng, cố gắng để im trong cơ thể cô: “Em... chưa . . .”

Hoa kính của cô chặt như xử nữ, không một lời nào có thể biểu đạt rõ được sự thật này, đến giờ anh đã hiểu, rất lâu rồi hoặc căn bản là cô chưa từng làm chuyện ân ái thân mật này, mà cái sự thật này lại khiến cho lòng tự tôn của đàn ông trong anh vô cùng thỏa mãn.

Anh cúi đầu mút lấy nụ hồng trước ngực cô, bàn tay to lại nhẹ nhàng vân vê xoa bóp, cố tình muốn phân tán sự chú ý của cô.

Khoái cảm sung sướng dần át đi cảm giác đau đớn khiến toàn thân An Lệ Đề run rẩy, tiếng rên rỉ không nhịn được mà bật ra khỏi khóe môi.

Cảm giác được cô đang dần thả lỏng, anh cũng không nhìn được nữa mà bắt đầu đưa đẩy thất lung, chậm rãi ra vào trong cơ thể cô, một lần lại một lần.

Đau đớn rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là khoái cảm dâng trào, đôi tay nhỏ bé không tự giác mà vòng lên cổ anh, thân thể chủ động cong lên, đón nhận sự va chạm mãnh liệt của anh, không chừa một khe hở.

Khoái cảm chạy dọc trong cơ thể khiến anh cất lên vài tiếng rên rỉ trầm thấp, tốc độ ra vào trong cơ thể cô bắt đầu trở nên nhanh hơn, mỗi một cú nhấp cũng tiến sâu vào trong cơ thể cô. Bàn tay to lớn giữ chặt vòng eo thon nhỏ khiến bên dưới của cô càng thêm áp sát vào anh, phối hợp với tốc độ đưa đẩy của anh.

Anh tiến vào một cách mạnh mẽ, kích thích mọi giác quan của cô càng trở nên vô cùng nhạy cảm và hưng phấn, cô có thể cảm nhận rõ ràng từng đợt cảm xúc đang dâng trào bên trong cơ thể, khiến cô không tự chủ được mà liên tục cất tiếng ngâm nga.

Anh dùng sức ra vào trong cơ thể cô, cảm giác cao trào vui sướng dần dần ập đến, khiến bên trong cơ thể cô co rút một cách mãnh liệt, gắt gao siết chặt lấy anh.

Anh hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở, thất lung cũng đồng thời ra sức chạy nước rút, cho đến một lần cuối cùng tiến sâu vào trong cơ thể cô, mạnh mẽ bắn ra

Ngồi trong văn phòng chủ tịch khiến An Lạc Đề cảm thấy cả người không được tự nhiên, cô vờ như không nhìn thấy công văn trên tay, tâm tư thỉnh thoảng lại bay đến lúc trải qua buổi họp có thể sánh ngang với “chiến tranh” kia.

Nói buổi họp sáng nay giống cuộc “chiến tranh” tuyệt không quá, mà cuộc họp này cô cũng cảm nhận được vấn đề nội bộ của Lập Hoa nghiêm trọng cỡ nào, Chủ tịch như cô thật sự quá xấu hổ.

Cuộc họp sáng nay do Thường Phong Dịch triệu tập, mệnh lệnh rõ ràng yêu cầu tất cả giám đốc của các bộ phận trong công ty đều phải đến tham gia dự thính. Kết quả là, tuy mọi người tuân theo yêu cầu, đến dự họp đúng giờ, thế nhưng lại không có ý định yên lặng ngồi lắng nghe đào tạo, trong cuộc họp, thỉnh thoảng đám người đó sẽ trực tiếp sẵn giọng đối chọi với Thường Phong Dịch, khiến cho cuộc họp này dấy lên một màn khói lửa, khiến người ngồi trên chiếc ghế chủ tịch hơn một năm qua như cô cũng không nhìn được mà kinh ngạc đến không nói nên lời, cho dù tự nhận là có chỗ dựa nhưng đám người này cũng không khỏi quá mức ngạo mạn, không tôn trọng người khác rồi?

Mà càng làm cô tán thưởng và ngưỡng mộ chính là, từ đầu đến cuối, Thường Phong Dịch cũng không hề mất kiên nhẫn, ngay cả sắc mặt cũng không hề thay đổi, mặc kệ giọng điệu của đối phương có thô lỗ cỡ nào, thậm chí còn trực tiếp lên giọng chất vấn, anh cũng không hề dao động, thái độ tỉnh táo quả thực đã đạt tới trình độ có thể khiến cho người ta phát điên.

Cuối cùng, anh nói hết tất cả những gì muốn thông báo với bọn họ, sau khi xác định bọn họ đều nghe được lời nói của mình thì anh lập tức tuyên bố tan họp, trước khi rời khỏi phòng họp, anh còn dùng giọng điệu thản nhiên bình tĩnh nói rằng, nếu ai có ý kiến với sách lược mình vừa đưa ra thì anh cũng sẵn sàng tiếp nhận những bản báo cáo nhận xét nêu rõ ý kiến, anh nhất định sẽ cẩn thận nghiên cứu và tham khảo.

Trước đây cô không hề biết Thường Phong Dịch lại có dáng vẻ nghiêm túc và cẩn trọng thế này, dù sao thì mỗi lần gặp mặt, thái độ của anh đối với cô căn bản là hoàn toàn khác so với ngày hôm nay, thỉnh thoảng lại giễu cợt, trêu chọc, bây giờ thì trước mắt hoàn toàn chẳng còn dáng vẻ cợt nhả ấy nữa, cứ như đã biến thành một người khác vậy.

Vẻ mặt trước sau như một của Thường Phong Dịch làm cô giật mình, đồng thời cô cũng phát hiện ra anh không phải tự đại, mà là một người rất tự tin, anh biết rõ mình muốn gì và định làm gì.

Xem ra, cô cầu xin anh cứu giúp cũng không phải là quyết định sai lầm.

Dù sao chưa tới thời hạn hai tháng, Thường Phong Dịch đã đã nghiên cứu rõ tình hình công ty và đưa ra kế hoạch trong tương lai, sau đó hôm nay tuyên bố với các bộ phận chia bè kéo cánh kia, như ngầm nói với mọi người sắp tới công ty có biến động lớn, muốn họ chuẩn bị tâm lý trước, đến bây giờ cô vẫn không hiểu anh mở cuộc họp tuyên bố kế hoạch sắp tới của công ty, có phải còn giấu giếm mục đích đặc biệt gì không?

Mà mấy ngày nay, cô thấy anh bận rộn thay cô gánh trách nhiệm gây dựng lại công ty, lúc này mới hiểu rõ, anh không chỉ là một người đàn ông khôn khéo mà còn có suy nghĩ thật phức tạp. Mặc dù không muốn nghi ngờ sự may mắn của bản thân nhưng trong lòng cô vẫn thỉnh thoảng hoài nghi tại sao anh lại dễ dàng bỏ lại công việc tốt ở nước ngoài, đồng ý quay lại giúp cô?

Cô không hiểu anh nhưng lại rất thích anh. Hôm nay anh gần trong gang tấc, có lẽ cô có thể lợi dụng thời gian hai người ở cùng nhau, tốn chút tâm tư là biết ý nghĩ thực chất của anh là gì....

Đột nhiên, tiếng mở cửa thô bạo cắt đứt dòng suy nghĩ, An Lệ Đề hồi hồn, nhìn rõ người vừa xông vào văn phòng, lập tức nụ cười tắt lịm.

Người chưa cho phép đã tự tiện xông vào là quản lý Bành Chí Quân.

“Thật xin lỗi, Chủ tịch, quản lý Bành anh ta.....” Nữ thư ký đi vào sau nói.

“Không sao, cô ra ngoài đi!” An Lệ Đề phát tay với thư ký, sau đó mặt không thay đổi nhìn người đàn ông có vẻ mặt khó chịu đứng trước bàn làm việc.

Bành Chí Quân là cháu của giám đốc Ngô – người tình của mẹ kế cô, một năm trước vào làm trong công ty, rất nhanh sau đó đã có được đội quân ủng hộ mình, sau thái độ ngày càng kiêu ngạo tự đại, cũng không để Chủ tịch là cô ở trong mắt, còn lấy thái độ không khiêm tốn bắt đầu quấy nhiễu cô, ngoài mặt nói cho đẹp là “theo đuổi” cô, thật ra thì quân lấy cô không buông, còn cho rằng một khi anh ta đã “thỏ lộ”, thì cô chính là người của anh, quả thật không thể chịu được!

Anh ta tự cho là đúng đã khiến cô hết sức giận dữ và bất mãn, làm thế nào cũng không thoát được hành vi quấy nhiễu của anh ta. Bây giờ anh ta lại phách lối xông thẳng vào phòng làm việc của cô, thật khiến người ta không nhịn được nữa!

“Anh có chuyện gì?”

“Cuộc họp sáng nay, em thân là Chủ tịch tại sao không nói gì? Mặc cho tên Thường Phong Dịch không biết từ đâu chui ra nói bừa bãi, tuyên bố một đồng quy định mới không hợp lý làm khó dễ bọn anh!” Bành Chí Quân hùng hổ, trong mắt đầy căm giận bất bình, giọng điệu hết sức khó chịu.

Ánh mắt An Lệ Đề lạnh hơn, không hề bị anh ta hù dọa. “Tổng giám đốc Thường do tôi mời đến, tôi đã quyết định giao toàn bộ quyền hành công ty cho anh ấy xử lý, có bất kỳ vấn đề gì, tôi đề nghị anh đến tìm Tổng giám đốc Thường hỏi.”

“Toàn bộ quyền hành công ty do anh ta nắm giữ, những người cố gắng lâu như bọn anh mặc cho người ngoài không hiểu gì quản lý, có công bằng không?” Lời An Lệ Đề nói làm Bành Chí Quân càng tức giận, mắt trợn lên giận dữ nhìn cô gái ngồi sau bàn làm việc.

Một cô gái không giống Chủ tịch, cũng không đủ tư cách ngồi lên ghế Chủ tịch khiến nhân viên trong công ty như anh ta không thể phục. Nhưng vẻ đẹp của cô lại hấp dẫn anh ta, hơn nữa tài sản của cô rất nhiều khiến anh ta rất nhanh đã quyết định theo đuổi.

Chỉ tiếc về phương diện kinh doanh cô không nhạy bén nhưng về phương diện tình cảm cô lại không bị động như thế, lúc đầu ngoài mấy lần lấy lý do có việc mời cô đi ăn cơm, sau khi hiểu tâm ý của anh ta, cô lại cự tuyệt thẳng thừng, không bao giờ chấp nhận lời mời của anh ta nữa.

Nhưng anh ta vẫn không buông tha, thậm chí chú anh ta – giám đốc Ngô cũng khích lệ anh ta theo đuổi An Lệ Đề, dù sao theo đuổi được cô chúng ta sau này nhất định vinh hoa phú quý sẽ chờ đón anh ta, thậm chí có cơ hội tiếp quản Lập Hoa, làm sao anh ta có thể dễ dàng buông tha cơ hội tốt thế này?

“Anh không cảm thấy vấn đề này anh nên hỏi Tổng giám đốc Thường mà không phải tôi sao?” An Lệ Đề lạnh nhạt trả lời.

“Người do em mời, không hỏi em thì hỏi ai?”

“Tôi không cần trả lời anh! Mà một mình quản lý như anh chạy tới chất vấn Chủ tịch liên quan đến vấn đề nhân sự, không biết có nhầm lẫn gì không?” Giọng nói cô trở nên cứng rắn, nhưng trong lòng lại thâm than chính Chủ tịch là cô có đủ thất bại, tuy tuy tiện tiện — một nhân viên lại có thể chạy tới gào thét với cô, không khỏi làm cô chán ghét bản thân mình vô dụng.

“Em cũng coi là bạn gái của anh, giữa chúng ta không cần phải phân chia chức vị.” Bành Chí Quân làm như chuyện đương nhiên ngượng nghịu nói: “Huống chi em lén lút tìm một Tổng giám đốc đến quản lý công ty, không nói với anh một tiếng, anh cũng không trách em, bây giờ hỏi em vài câu đã là gì!”

Đối với sự tự đại của Bành Chí Quân, An Lệ Đề đã tức đến mức không thể tức hơn nữa rồi. “Quản lý Bành, anh nghe tôi nói cho rõ, trước tiên, giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, hơn nữa anh cũng không có tư cách chất vấn tôi muốn tìm anh ấy đến quản lý công ty! Hai điều này anh làm ơn hiểu rõ, không nên đến đây gây phiền phức cho tôi nữa.” Cô chẳng thèm quan tâm đến tâm trạng của anh ta nữa, mà nói rõ bất mãn trong lòng nhin bấy lâu nay.

“Em!” Bị cô không coi ra gì làm Bành Chí Quân bối rối, nhất thời khuôn mặt sung huyết đỏ bừng.

Thấy anh ta phản ứng vậy, An Lệ Đề lại không khách sáo nói tiếp: “Quản lý Bành, nếu như anh xông vào phòng làm việc của tôi chỉ muốn nói những lời này, thì tôi đã nghe rồi, cũng đã giải đáp thắc mắc của anh! Nếu như không còn chuyện gì, thứ cho tôi không thể tiếp.” Cô không thể kiềm chế nữa, lập tức đuổi người.

Khuôn mặt đỏ bừng của Bành Chí Quân chuyển thành xanh mét, sắc mặt vô cùng khó coi. “Còn có một việc, thời gian này anh đang bàn một đơn đặt hàng với Hoà Hưng, bây giờ chuẩn bị ký hợp đồng rồi, Tổng giám đốc đột nhiên nói dừng lại có ý gì? Tên Thường Phong Dịch đó là ai, thậm chí ngay cả suy xét cũng không suy xét, câu nói đầu tiên đã huỷ bỏ bao nhiêu cố gắng bấy lâu nay của anh và lại sắp thành công rồi!” Mặc dù chắc chắn cô không bao giờ giúp anh ta, nhưng lời anh ta nói vừa rồi lại làm cô hiểu hơn về người cô mời tới quản lý công ty.

An Lệ Đề nháp môi dưới, “Tôi đã nói rồi, tất cả quyền điều hành công ty tôi không can thiệp, nếu anh có bất cứ vấn đề gì....”

“Sao không trực tiếp tìm tôi?” Giọng nam trầm thấp vang lên ở cửa văn phòng, chẳng biết Thường Phong Dịch đến từ lúc nào, bình tĩnh nhìn thẳng Bành Chí Quân. “Không biết quản lý Bành không hiểu chuyện gì?”

Sắc mặt Bành Chí Quân cứng đờ, buột miệng nói: “Tôi hỏi Chủ tịch!”

Vẻ mặt Thường Phong Dịch không thay đổi, từ từ nói: “Hiện tại công ty do tôi quản lý, người quản lý Bành nên tìm là tôi, mà không phải Chủ tịch, những lời sáng nay tôi nói trong cuộc họp chẳng lẽ quản lý Bành nghe không rõ?”

Sắc mặt Bành Chí Quân biến đổi, nhưng lập tức ưỡn ngực, cứng rắn nói: “Vậy thì mời Tổng giám đốc giải thích — tại sao muốn chúng ta dừng việc ký kết hợp đồng với Hoà Hưng?”

“Hoà Hưng?” Thường Phong Dịch chớp mắt. “Công ty điện tử định đặt mua 5 bàn phím?”

“Đúng.”

“Tôi đã xem qua nội dung hợp đồng, trong đó có nội dung không hợp lý, nếu muốn chấp nhận đơn hàng phải thảo luận lần nữa, trước mắt điều kiện quá kém, lãi quá thấp, cho nên tôi không thể ký hợp đồng này.” Thường Phong Dịch lạnh nhạt nói.

Mặt Bành Chí Quân tái nhợt, tức giận nói: “Đối phương đã cho chúng ta giá ưu đãi nhất, tôi còn phải thảo luận với họ cái gì?”

Thường Phong Dịch lạnh lùng liếc nhìn. “Nếu anh không thể đảm nhiệm, có thể thay người khác đi.”

Bành Chí Quân cứng lại, cắn răng nói: “Ngoại trừ tôi, công ty còn có ai có thể đàm phán được điều kiện tốt như tôi?”

“Không để người khác đi thử, ai biết được?”

“Anh!” Sắc mặt Bành Chí Quân tái xanh. “Vậy Tổng giám đốc cử người khác đi đàm phán hợp đồng mới với Hoà Hưng đi!” Nói xong, anh ta không khách sáo lờm Thường Phong Dịch, ngay sau đó đá cửa đi ra ngoài.

Chương 6

Editor: Khuru Uy Uy



“Hình như Chủ tịch rất uất ức!” Nhìn nụ cười cứng ngắc của cô sau bàn làm việc, Thường Phong Dịch mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh chuyển sang nhạo báng.

“Còn không phải do anh ban tặng!” An Lệ Đề tức giận đáp lại.

Thường Phong Dịch khó hiểu nhướn mày. “Anh? Anh làm gì?”

An Lệ Đề hừ một tiếng. “Vì anh khôn khéo, nhưng em rất vô dụng, anh có biết không?”

Trước đó đã có một đồng nhân viên không để cô ở trong mắt rồi, bây giờ chỉ sợ có càng nhiều người coi thường Chủ tịch hư danh như cô đây.

Thường Phong Dịch không nhịn cười được. “Không thể nào? Anh không tin liên quan đến anh.”

Lườm anh một lúc, An Lệ Đề như đã trút giận xong bỗng rũ vai. “Xin lỗi, em chỉ giận chó đánh mèo, em biết mình vốn vô dụng, nếu không cũng không cần cầu xin người ngoài cứu công ty, cũng khó trách không một nhân viên nào coi em là Chủ tịch.” Thậm chí còn nghiêm trọng hơn, căn bản không hề tôn trọng vị Chủ tịch này!

“Em có thể đá những người không coi em ra gì kia khỏi công ty mà!” Nhìn cô sa sút tinh thần, Thường Phong Dịch vui đùa đưa ra “đề nghị”

An Lệ Đề nhìn anh. “Anh đang nói đùa à? Lợi dụng chức quyền tùy tiện đui việc người khác em không làm được.”

“Vậy thì tìm một lí do quang minh chính đại!” Giọng điệu Thường Phong Dịch nhẹ nhàng, nhìn mắt cô lại trở nên nghiêm túc.

An Lệ Đề sững sốt. “Anh....” có ý gì?

“Chuyện này thảo luận lại lần nữa là được.” Thường Phong Dịch nói sang chuyện khác. “Ngược lại quản lý nghiệp vụ Bành Chí Quân này, em và anh ta có quan hệ gì?”

Nếu hai người không có quan hệ gì, tại sao một quản lý nghiệp vụ nhỏ như Bành Chí Quân dám chạy tới phòng Chủ tịch la to nói lớn? Mà bộ dáng của Bành Chí quân như “phải có” An Lệ Đề càng làm trong lòng Thường Phong Dịch không thoải mái. <http://diendanlequydon.com>

“Em và Bành Chí Quân?” Sợ run lên, ngay sau đó An Lệ Đề trừng lớn mắt. “Em không có quan hệ gì với anh ta!”

“Vậy tại sao bộ dáng anh ta nói chuyện như có quan hệ không hề nhỏ với em?” Cô chỉ là “bạn gái” anh, anh căn bản không cần để ý đến “tình sử” của cô, nhưng anh lại không thể không để ý, nguyên nhân vì sao anh cũng không có hứng thú tra cứu, bây giờ anh chỉ muốn làm rõ rốt cuộc giữa cô và Bành Chí Quân có quan hệ gì?

“Tất cả chỉ tại anh ta, anh ta muốn nói gì em có thể ngăn cản?” An Lệ Đề lộ vẻ chán ghét. “Anh ta là cháu giám đốc Ngô, sau lưng có núi lớn để dựa, ai cũng không để trong mắt, công ty có chuyện gì, Chủ tịch em đây trước giờ không có chút uy nghiêm nào chỉ được ‘thông báo’, hôm nay anh ta lại có thái độ chạy tới ‘chất vấn’ em, em nghĩ có lẽ anh ta bị người khác kích động.” Nghĩ đến sáng nay trong buổi họp Thường Phong Dịch công bố điều lệ mới, nguyên nhân Bành Chí Quân nổi giận cô cũng hiểu một chút.

“Anh ta chưa từng theo đuổi em?” Thường Phong Dịch không buông lỏng tiếp tục truy vấn.

An Lệ Đề nhíu mày nhìn anh, “Anh ta từng nói muốn theo đuổi em, nhưng em đã cự tuyệt, anh ta không chết tâm thì em có cách gì!” Cô dùng mấy câu nói để kể lại chuyện đã xảy ra với Bành Chí Quân.

Không hài lòng với việc cô nói chuyện hời hợt, Thường Phong Dịch hỏi tiếp: “Chẳng lẽ em chưa từng có hứng thú thử qua lại với anh ta?”

“Rốt cuộc anh muốn biết cái gì?” An Lệ Đề hậm hực hỏi anh. “Mưu đồ của anh ta rất rõ ràng, em không ngờ đến mức việc anh ta ‘theo đuổi’ bao hàm quá nhiều điều bản thiú, em không có hứng thú trở thành mục tiêu đặc biệt của người khác.”

Cô thà bị Thường Phong Dịch tổn thương nhưng anh nói rõ điều anh muốn, mà không muốn dùng võ bọc xinh đẹp giấu đi mục đích thật sự để đánh lừa người khác.

Thường Phong Dịch thấy cô tức giận, cảm thấy cô quá mức bi quan. Chẳng lẽ cô không biết điều kiện của bản thân rất ưu ái với đàn ông sao, cho nên Bành Chí Quân tuyệt không phải chỉ coi trọng tài sản của cô mà thôi, anh ta cũng thích bản thân cô mới đúng.

Nhưng nếu cô đã nhận định Bành Chí Quân không có ý tốt mới theo đuổi cô, anh cần gì phải giải thích thay Bành Chí Quân? Anh tuyệt không thích cảm giác người phụ nữ của mình được người khác mơ tưởng.

“Nếu nghi ngờ, cự tuyệt anh ta là đúng, hưởng chi hiện tại em là người phụ nữ của anh, những tên đàn ông khác tốt nhất chớ tới gần em!” Anh kết luận.

Giọng anh tràn đầy tham muốn giữ lấy nhưng không khiến cô khó chịu. “Anh tới phòng làm việc của em có chuyện gì?” Cô không muốn thảo luận với anh chuyện Bàn Chí Quân theo đuổi.

“Có mấy bản tài liệu cần em ký tên.” Thuận theo cô Thường Phong Dịch trở nên nghiêm túc, anh đi tới cạnh cô, đưa mấy bản tài liệu đến trước mặt cô, mở ra từng phần.

Liếc nhìn tài liệu một cái, đột nhiên An Lệ Đề quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. “Thường Phong Dịch, Bàn Chí Quân nói anh ta chuẩn bị ký hợp đồng với Hoà Hưng, tại sao anh không chịu để anh ta ký?” Có mỗi làm ăn không chịu không phải cách tốt để chấn hưng công ty chứ?

“Hợp đồng này không thể ký, trừ phi thảo luận giá tiền lần nữa.” Thường Phong Dịch trả lời đơn giản.

“Tại sao? Giá tiền Bàn Chí Quân nói có gì không đúng?” Cô không hiểu hỏi lại.

“Bàn Chí Quân biên thủ có ý ép thấp giá khiến công ty không kiếm được lợi nhuận, loại hợp đồng này anh sẽ không đồng ý để anh ta ký!” Thường Phong Dịch nói rõ ràng.

Cô giật mình. “Bàn Chí Quân biên thủ?”

Anh liếc nhìn cô. “Đâu chỉ có anh ta, anh đã điều tra cẩn thận những hợp đồng gần đây, có rất nhiều vấn đề.”

“Thật sao?” An Lệ Đề trở mắt.

Cô thật đúng là người không có chuyên môn! Rõ ràng trước cô đã xem rất nhiều lần nội dung hợp đồng, nhưng mà không phát hiện ra trong đó có điều kỳ quặc, quả nhiên cô vô dụng.

“Ừm!” Thường Phong Dịch khẳng định gật đầu. “Đúng rồi, quên nói cho em biết, anh đã mời hai trợ lý giúp đỡ, ngày mai chính thức đi làm, điều thư ký của anh đến những bộ phận khác đi.”

“Hả? Anh chùng nào tuyển người, sao em không biết?”

“hai người này không phải tuyển, là người anh quen, anh đặc biệt nhờ họ tới đây giúp anh bắt trộm.”

“Bắt trộm?” Tại sao lời anh nói cô luôn không hiểu?

“Có người tính chiếm lấy công ty, nói họ là trộm không đúng sao?”

Lời anh nói nhắc nhở cô nhớ tới một chuyện. “Chuyện liên quan đến việc chiếm lấy công ty, anh đã tra ra gì chưa?”

“Có một chút manh mối, chờ điều tra rõ hơn anh sẽ nói tỉ mỉ cho em.”

An Lệ Đề gật đầu. “Có chuyện gì em có thể làm không?”

“Trước mắt em chỉ cần ký tên lên tài liệu giúp anh là được rồi.” Thường Phong Dịch chỉ chỉ mấy bản tài liệu trên bàn.

An Lệ Đề lờm anh, đưa mắt nhìn lên bàn, vừa cầm bút lên vừa làu bàu: “Hình như có người đang cười nhạo sự bất lực của em, trừ bỏ làm con dáo cũng không làm gì được.....”

Thường Phong Dịch bỗng dung nở nụ cười. “Làm một con dáo có gì không tốt?”

An Lệ Đề chán ghét hừ một tiếng. “Tốt cái gì? Bị người ta đối đãi như phế vật có gì tốt!” Năm đó nếu cô chọn khoa quản trị kinh doanh để học,

hôm nay cũng sẽ không xấu hổ như vậy rồi, luôn bị người ta đối đãi như con nít ba tuổi!

“Mọi chuyện lớn nhỏ đều có người gánh lấy, những ngày sau này không có trách nhiệm gì, chỉ cần phụ trách làm con cháu có gì không tốt?” Anh vừa để cô ký tên lên tài liệu, vừa trả lời.

“Cậu biết bao lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau không?”

Giang Uyển Trăn vừa ngồi xuống bàn ăn cạnh cửa sổ đã lập tức chất vấn An Lê Đề.

“ Bao lâu?” An Lê Đề cười nhìn bạn thân vẫn chưa ngồi vững đã vội hỏi tội.

Thời gian này cô có rất nhiều việc. Đầu tiên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô cầu xin Thường Phong Dịch, sau đó anh đồng ý trở về nước giúp cô; sau khi anh vào công ty, lại làm nội bộ công ty dấy lên một trận bão khiến cô bị chất vấn và chỉ trích; liên tiếp chuyện xảy ra, quả thật làm cô bận rộn không thể gặp bạn thân, cũng khó trách bạn thân vừa thấy cô đã truy hỏi.

“Cậu còn dám hỏi mình bao lâu?” Giang Uyển Trăn trợn to mắt. “Tự cậu nghĩ kỹ lần trước chúng ta gặp nhau là lúc nào?”

“Hình như lần trước chúng ta gặp nhau lúc.....” An Lê Đề nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lộ vẻ xin lỗi, “Thật xin lỗi, Uyển trăn, mình thật sự không nhớ.”

“Gần nửa năm rồi đấy, tiểu thư à!” Giang Uyển Trăn lườm. “Chúng ta gần nửa năm không gặp rồi, trong khoảng thời gian này lúc mình gọi điện cho cậu, cậu đều nói có việc bận, cũng không nói rõ rốt cuộc bận gì? Cho nên hôm nay nếu cậu không nói rõ cho mình biết, đừng mơ tưởng mình cho cậu về!”

“Được rồi mà!” An Lệ Đề vội trấn an kiêm cầu xin tha thứ. “Mình sẽ kể tỉ mỉ cho cậu, được chưa? Nhưng trước khi nói, chúng ta có thể ăn ít gì không, mình đói rồi.”

Giang Uyên Trăn hài lòng gật đầu, thế là hai người cầm thực đơn lên xem, rất nhanh chọn cho mình đồ ăn và thức uống.

Một tiếng sau, hai người ăn xong, An Lệ Đề đã kể toàn bộ chuyện xảy ra trong thời gian này cho bạn tốt.

“Mình đã nói rồi! Trước đây không lâu ba mình nhắc Lập Hoa muốn chinh đốn lại công ty, đã tìm một vị Tổng giám đốc. Sau đó mấy lần gọi cho cậu muốn hỏi cậu đều quên, thì ra Tổng giám đốc này do cậu tìm, hơn nữa còn là ‘thanh mai trúc mã’ nhiều năm không liên lạc, thật làm cho người ta kinh ngạc!” KUU of dđlqd

“Tình trạng công ty ngày càng xấu, rất nhiều việc mình không biết, đương nhiên cũng không thể xử lý, chỉ có thể mặc cho các bộ phận muốn sao làm vậy thôi, mình thật sự không muốn tình huống này càng xấu nữa, cho nên mới tìm Thường Phong Dịch giúp một tay, hơn nữa anh ấy cũng là người mình tin tưởng nhất.”

An Lệ Đề cẩn thận giải thích tình trạng của công ty, nhưng chuyện trong nội bộ có người muốn chiếm lấy công ty, vì vẫn còn trong giai đoạn điều tra, không thể rút dây động rừng, cô tạm thời không muốn nói cho bạn tốt nghe.

“Nhưng năm đó hai người không phải không vui vẻ chia tay, hơn nữa mấy năm nay không còn liên lạc, tại sao anh ta lại đồng ý giúp cậu?” Giang Uyên Trăn không hiểu hỏi.

Ánh mắt An Lệ Đề buồn bã. “Dĩ nhiên không phải không có điều kiện. Chỉ cần anh ấy có thể giúp mình chinh đốn lại công ty, mặc kệ anh ấy nói

bất kỳ điều kiện gì mình đều đồng ý.” Cô nói thẳng cho bạn tốt biết mình đã dùng cách gì khiến Thường Phong Dịch đồng ý trở lại giúp cô.

“Bất kỳ điều kiện gì?” Giang Uyển Trăn không đồng ý nhăn mày.

“Đúng.” An Lệ Đề gật đầu.

“Anh ta nói điều kiện chưa?”

“Rồi!” An Lệ Đề gật đầu lần nữa.

“Là điều kiện gì vậy?” Trong lòng Giang Uyển Trăn cảm thấy có điều không ổn.

“À.....” Mặt An Lệ Đề không được tự nhiên. “Về công, trong công ty mình phải ủng hộ cách làm việc của anh ấy hết mình; về tư, mình phải đi theo anh ấy, làm bạn gái anh ấy.”

“Bạn gái?” Ngẩn người, Giang Uyển Trăn cảm thấy nghi ngờ nheo mắt. “Loại bạn gái gì? Loại có thể dự tiệc cùng anh ta, một bạn gái bình thường? Hay là bạn gái có thêm ‘phối hợp’ đặc biệt?”

An Lệ Đề im lặng một lúc mới trả lời: “Uyển Trăn, cậu cũng không phải quan toà, sao giọng điệu nghiêm túc như thẩm vấn phạm nhân vậy? Hại mình cũng hỏi hớp.”

“Đừng đánh trống lảng.” Giang Uyển Trăn uy hiếp trừng cô.

An Lệ Đề nhìn bạn tốt, cuối cùng cũng thừa nhận nói: “Được rồi! Tất cả, vậy được chưa?”

Giang Uyển Trăn trợn to mắt. “Cậu ngu à? Sao lại đồng ý điều kiện không công bằng này?”

“Uyển Trăn.....” An Lệ Đề muốn nói lại thôi.

“Sao?” Giang Uyển Trăn không vui nhìn cô.

“Thật ra thì..... Thật ra thì mình cũng không cảm thấy điều kiện này có gì không công bằng, ngược lại.....”

Thật ra cô hơi vui khi anh nói điều kiện này, vì cô có cơ hội chính đáng thân mật cùng anh, cô chỉ không biết phải làm thế nào nói tâm tình này cho bạn tốt.

Dù sao hai người quá hiểu nhau, Giang Uyển Trăn nhìn vẻ mặt cô, đột nhiên tỉnh ngộ. “Không phải chứ? Qua nhiều năm như vậy, cậu vẫn chưa quên anh ta, vẫn thích anh ta sao?”

Sau vũ hội tốt nghiệp năm đó, An Lệ Đề nói cho cô biết vì hội trưởng có ý đồ bất chính với cô mà đánh nhau với “thanh mai trúc mã” làm hai người chia tay trong không vui, cũng vì điều này khiến cô phát hiện ra mình đã thích “thanh mai trúc mã” lâu rồi, nhưng hai người cũng đã cãi nhau khiến cô vừa khổ sở lại phiền muộn.

Mà đã qua mấy năm, cô còn tưởng rằng An Lệ Đề đã quên tình cảm trẻ con đó, ai ngờ sự thật căn bản không như vậy, cô quá khinh thường cá tính cố chấp của An Lệ Đề.

Không phủ nhận lời bạn tốt nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề đỏ lên, vẻ mặt lúng túng mang theo sự ngọt ngào xen lẫn đưa khổ cùng bất đắc dĩ.

“Cậu hết thuốc chữa rồi!” Nhìn vẻ mặt bạn thân, Giang Uyển Trăn không nhịn được chuyển mắt. “Làm sao lại cố chấp như vậy?”

“Mình cũng không muốn mà!” An Lệ Đề thở dài. “Công ty gặp nạn, mình nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ đến anh ấy. Khi anh ấy đồng ý quay lại Đài

Loan giúp mình thì mình mới phát hiện mình không tìm người khác mà chỉ tìm anh ấy giúp đỡ —— mình vẫn chưa quên anh ấy, vẫn.....”

“Vẫn thích anh ta.” Giang Uyển Trăn tiếp lời. “VẬY anh ta thì sao? Thái độ anh ta đối với cậu thế nào? Còn nữa, anh ta có cảm giác giống cậu không?”

“Anh ấy đối với mình không tệ, nhưng.....” Do dự một lát, ánh mắt An Lệ Đề ảm đạm. “Anh ấy..... không giống trước, tính cách đã thay đổi nhiều, mình lại không hiểu rốt cuộc trong lòng anh ấy nghĩ gì nữa.....”

Nhìn ánh mắt hoang mang của bạn tốt, Giang Uyển Trăn suy nghĩ một lát mới nói: “Mình nghĩ, sở dĩ anh ta đưa ra điều kiện này rất có thể có tình cảm với cậu, mà cậu không thể chết tâm với anh ta, như vậy có lẽ cậu nên lợi dụng ưu thế bây giờ cố gắng chiếm lấy trái tim anh ta, không để mình lại tiếc nuối.”

An Lệ Đề kinh ngạc nhìn Giang Uyển Trăn. Năm đó phát hiện mình có tình cảm với Thường Phong Dịch, cô quá nhút nhát nên không cố gắng tranh thủ, không nói cho anh biết những lời cô làm tổn thương anh chỉ là vô tình, càng không nói cho anh biết thật ra mình vô cùng thích anh. Mà bây giờ, thật vất vả vì chuyện công ty nên anh mới trở về bên cô, chẳng lẽ cô còn phải bỏ lỡ cơ hội trời cho này, lãng phí bảy năm nữa?

Mặc kệ thế nào, thật sự cô nên cố gắng chiếm lấy tình cảm của anh, cho dù cuối cùng có thất bại, ít nhất cô cũng không làm bản thân thất vọng, sẽ không hối hận vì mình đã không có gan thử!

Trong lòng từ từ có quyết tâm, cô ưỡn ngực. “Cậu nói đúng, Uyển Trăn. Mình nên cố gắng vì mình!”

“VẬY thì bạo gan làm đi!” Giang Uyển Trăn nhìn sự quyết tâm của bạn tốt, không nhịn được mỉm cười.

“Ừ!” An Lệ Đề gật đầu.

Chương 7

Editor: Khuru Uy Uy



An Lệ Đề đã suy nghĩ kỹ mấy ngày, luôn cảm thấy nếu mình muốn chiếm được cảm tình của Thường Phong Dịch, đầu tiên phải tranh thủ thời gian ở cùng anh, và hiểu rõ công việc của anh hơn.

“Ngơ ngác nghĩ cái gì thế?”

Thường Phong Dịch đi ra khỏi phòng tắm, ở trần nửa người trên, chỉ quấn khăn lông quanh hông, trên tay cầm một cái khăn lau tóc vẫn còn ướt.

Thường Phong Dịch ngồi ở ghế đối diện giường ngược mắt lên, nhìn anh không xấu hổ để lộ cơ thể mình trước mặt cô.

Ánh đèn dịu nhẹ, nửa người trên trần truồng của anh bèn chắc, không có thừa miếng thịt nào, đường cong cơ bắp cường tráng, nhìn rất đẹp mắt. Mà hình ảnh nửa người trên trần truồng của đàn ông làm tim cô đập thành thịch.

Cô phát hiện sợ rằng đời này không thể nào kháng cự được sức quyến rũ đàn ông của anh.

Cô thích được anh ôm, cho dù không phải mỗi ngày, nhưng cô rất thích vùi vào lòng anh ngủ, càng thích ghé vào trước ngực anh nghe tiếng tim đập bình tĩnh của anh, như vậy cô cảm thấy rất an toàn, mà cô đã thật lâu không có cảm giác này.

Thấy ánh mắt cô mơ màng, lại thấy vẻ mặt cô ngây ngốc, Thường Phong Dịch cười ra vẻ mập mờ, chế nhạo lên tiếng: “Thích đáng người anh vậy à? Cũng không uổng công anh khổ cực ‘rèn luyện’ rồi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề lập tức đỏ lên. “Em..... Em không có.....”

“Rõ ràng anh thấy ánh mắt em rất tán thưởng mà!” Thường Phong Dịch trêu ghẹo. “Thích thì thích, sao lại không dám thừa nhận? Chúng ta đã ở cùng nhau một thời gian, nhìn thấy cơ thể anh em vẫn không tự nhiên à?”

“Em không được tự nhiên khi nào?” An Lệ Đề lườm anh, lầu bầu nói: “Là lời anh nói làm người ta không được tự nhiên thì có.”

Nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng đồng thời còn cố biện giải cho mình, Thường Phong Dịch bị bộ dáng đáng yêu của cô chọc cười.

An Lệ Đề hơi cúi nhìn anh chăm chăm. “Anh sao vậy? Lời em nói có gì buồn cười?”

Thời gian này anh nhìn cô một lúc lại bật cười, giống như cô là một câu chuyện cười khiến anh mỗi lần đọc không nhịn được, điều này làm cô chẳng những tức giận, còn không hiểu vì sao, hơn nữa càng không đoán được trong lòng anh nghĩ gì.

“Không phải em nói buồn cười, mà là cảm thấy em..... Thật đáng yêu.” Thường Phong Dịch mỉm cười nhìn cô.

An Lệ Đề ngơ ngẩn. Cô rất đáng yêu? Cô đáng yêu chỗ nào? Nếu cảm thấy cô đáng yêu, tại sao động chút lại cười cô, giống như anh đang đọc “Truyện cười” khiến cô không được tự nhiên.

“Thôi! Mặc kệ anh nhìn em thế nào, em cũng không có hứng thú biết.” An Lệ Đề hơi mím môi, không muốn hỏi nữa, chỉ sợ hỏi tiếp không phải đáp án dễ chịu gì.

Nụ cười bên môi chuyển thành đùa giỡn. “VẬY em muốn biết cái gì??” Cô không muốn biết thật ra trong mắt anh cô đáng yêu, không kiêu căng cậy mạnh giống những cô gái giàu có bình thường sao?

“Thật ra thì..... có chuyện.....” Bây giờ đề xuất yêu cầu với anh có nên không?

“Cái gì?”

“Anh..... có thể dạy em quản lý công ty không?”

Chưa từng nghe cô nói vậy, Thường Phong Dịch kinh ngạc nhướn mày. “Em bảo anh dạy em quản lý công ty?”

“Ừm!” An Lê Đề hơi hồi hộp gật đầu. “Cũng vì cái gì em cũng không biết, nhân viên mới trong công ty coi em không ra gì, thậm chí còn trắng trợn ở nơi riêng tư làm chuyện xấu làm công ty chịu tổn thất. Nghiêm túc mà nói, em vốn nên học hết, không phải sao?” Nhưng hiện tại mới muốn học không quá muộn chứ?

“Chưa từng nghe em đề cập tới chuyện này, tại sao đột nhiên muốn học quản lý?” Thường Phong Dịch suy nghĩ sâu xa.

“Sau khi ba em qua đời, em bắt đầu dĩ nhận chức Chủ tịch. Còn tưởng rằng chỉ là tạm thời, lúc ấy em không hiểu gì, luôn luôn hốt hoảng, kết quả mấy vị giám đốc đều nói sẽ giúp em, chỉ cần em ngồi yên chờ chấn định lòng quân là được, cho nên em ngoan ngoãn làm một Chủ tịch không hiểu gì, đến khi phát hiện tình huống công ty ngày càng kỳ lạ, lại biết được có người có ý đồ xấu muốn chiếm hết công ty, em mới tỉnh ngộ mình thật ngu ngốc.....”

“Cho nên?” Trên thương trường chuyện con người ta lợi dụng lẫn nhau còn hiếm thấy sao? Nhưng quả non như cô bị người ta lợi dụng cũng không kỳ lạ.

“Cho nên em nghĩ, gần 2 năm, không có ai dạy em quản lý công ty, bây giờ nghĩ lại, thật ra đây là lỗi của em! Là em nghĩ chức Chủ tịch quá đơn giản, cho rằng nhân viên công ty cũng tận tâm tận lực làm việc cho công ty, mà em chỉ cần trấn giữ công ty là được rồi, ai ngờ ý nghĩ này lại rước lấy tính toán xấu xa của người khác. Hai năm qua, đều do em không cầu tiến bộ, nếu muốn thay em trai giữ lấy công ty thì nên cố gắng học tập quản lý công ty, nhưng em không làm được cho nên mới tạo thành cục diện như vậy, thậm chí còn phải cầu xin người khác! Em không muốn nuông chiều mình nữa, em muốn học, nếu như anh chịu dạy em.”

Yêu cầu anh dạy cô chuyện thương trường, trừ muốn hiểu rõ hơn công việc của anh, những lời cô vừa nói là thật, tuyệt không phải để thuyết phục anh mà nói dối.

Nghe cô nói xong, Thường Phong Dịch trầm giọng nói: “Học cách quản lý không phải chuyện hai ba ngày có thể làm được, em thật sự muốn học? Đừng quên hứng thú của em là lịch sử, không phải kinh doanh.”

“Sở thích của em không giúp được công ty.” Ánh mắt An Lệ Đề buồn bã. “Anh đang giúp em cứu công ty, chẳng lẽ em không nên giúp một tay sao? Cho dù học chậm cũng tốt hơn không hiểu gì!”

“Nghe cái giọng điệu ấy, có vẻ em đã hạ quyết tâm.” Giọng nói Thường Phong Dịch ẩn chứa sự thán phục.

“Ừm!” An Lệ Đề gật đầu. “Anh đồng ý dạy em không?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Thường Phong Dịch lộ ra nụ cười ý vị sâu xa. “Dạy em không phải là vấn đề, vấn đề là quyết tâm của em bao nhiêu? Dù sao đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai mà có thể hoàn thành.”

“Em nghĩ kỹ rồi.” Giọng điệu không hề do dự.

“Hiện tại công ty do anh phụ trách, thật ra em cũng không cần khổ cực học từ đầu.” Anh biết rõ sở thích của cô không phải kinh doanh.

An Lệ Đề lập tức lắc đầu. “Em không muốn ngu ngốc học nửa chừng như vậy.” Hơn nữa vì muốn sống vai đồng hành cùng anh, cô cũng cần đuổi theo anh nhiều hơn, mới có thể chiếm được tình cảm của anh, không phải sao?

Dường như nghe ra cô rất kiên quyết, Thường Phong Dịch bỗng dừng cười. “Muốn anh dạy em không khó, chỉ cần điều kiện thích hợp, anh sẽ không cự tuyệt.”

An Lệ Đề sững sờ, lắp bắp nói. “Điều kiện?”

“Đúng vậy, trên đời này không có bữa ăn miễn phí, giống như lúc đầu anh đồng ý giúp em cứu công ty vậy, nghĩ tới việc anh dạy em chuyên quản lý, em đã chuẩn bị bỏ ra giá gì?” Thường Phong Dịch lộ ra nụ cười giảo hoạt.

“Anh..... Cái đồ.....” An Lệ Đề biết là gì nên nổi nóng nhíu mày.

Tại sao người này luôn yêu cầu cô giá cao? Quan hệ hiện tại giữa hai người, cô đã là của anh, mà lúc này ngoài một ít tiền bạc anh không thêm để trong mắt của cô, còn có gì anh muốn?

“Sao vậy? Không đồng ý?” Thường Phong Dịch cười. “Tuỳ em quyết định, anh không có vấn đề gì.”

“Em chưa nói không đồng ý.” An Lệ Đề tức giận đáp lại. “Rốt cuộc anh muốn em làm gì mới bằng lòng dạy em?”

Thích thú nhìn đôi mắt bốc lửa nhưng vẫn đẹp của cô, Thường Phong Dịch cảm thấy bộ dáng hất cằm ngoan cố của cô thật đáng yêu.

“Đầu tiên, anh muốn em không được gọi cả họ lẫn tên anh nữa, sau này chỉ gọi anh là ‘Phong Dịch’ hoặc ‘Dịch’, nghe rõ chưa?”

An Lê Đề ngăn người. “Chỉ vậy thôi?” Đây chính là điều kiện của anh?

“Đương nhiên không chỉ có vậy.” Thường Phong Dịch cười lắc ngón tay.

Tinh thần căng thẳng lần nữa, An Lê Đề hơi híp mắt lờm anh. “Anh có thể nói rõ luôn không!”

Thường Phong Dịch bước đến, kéo cô đứng dậy, mỉm cười cúi đầu hôn cô.

An Lê Đề bất ngờ không kịp phòng bị sưng sốt, ngay sau đó bị nhiệt độ nóng bỏng trên môi anh hấp dẫn, dây dưa bên trong cùng anh.....

Trong đầu choáng váng, anh mới tắm xong nên mùi rất thơm, môi lưỡi của anh tràn đầy mùi vị dục vọng mê người khiến bàn tay nhỏ bé của cô không nhìn được đặt lên nửa người trần trụi của anh, không thể nào rời khỏi làn da trơn nhẵn rắn chắc. Khi Thường Phong Dịch buông cô ra thì cô chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn. “Bây giờ em đã hiểu anh muốn em trả giá cái gì rồi chứ?”

“Cái gì?” An Lê Đề thở nhẹ, ngơ ngác nhìn anh, qua mấy giây mới hiểu ý anh, lập tức đỏ mặt.

Không phải hai người họ đã có quan hệ thân mật lâu rồi sao, tại sao anh còn phải cố ý cường điệu làm người ta mất tự nhiên?
<http://diendanlequydon.com>

“Em thật sự hiểu rồi.” Nhìn vẻ mặt cô, Thường Phong Dịch hài lòng nhếch môi.

“Rốt cuộc anh có ý gì?” Trở thành bạn gái của anh không phải là điều kiện từ trước rồi sao? Vì sao bây giờ lại nhắc lại?

“Cái giá anh muốn em trả tuyệt không khó, chính là tối nay em phải ‘cam tâm tình nguyện’ mặc anh sắp xếp, hưởng thụ tư vị vui thích anh mang đến cho em là được.” Thường Phong Dịch cười ý vị, nhìn vẻ mặt cô kinh hoảng ngượng ngùng.

Sao anh không hiểu, mỗi khi hai người có hành động thân mật, mặc dù cô không thể cự tuyệt mà phải phối hợp với anh nhưng anh còn cảm nhận được hơi thở cô hơi kháng cự. Cô có biết việc kháng cự này của cô là “tôn thương” rất lớn đối với lòng tự ái của anh không? Tối nay thừa dịp cô có chuyện nhờ anh, anh quyết định “trả thù” thật tốt.

Không thể thích ứng với lời nói thẳng thừng đó của anh, tim An Lệ Đề đập nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, không tự nhiên nhìn chằm chằm anh.

“Sao, đồng ý không?” Nụ cười Thường Phong Dịch không thay đổi hỏi tiếp.

Lườm anh một lúc, cuối cùng An Lệ Đề cũng khẽ gật đầu.

Lời anh nói hết sức rõ ràng, cũng không bao hàm nghĩa khác phải không? “Hưởng thụ thật tốt” nghe vào tai không thể nào xoá tan được cảm giác hồi hộp trong lòng cô hiện giờ.

Thấy cô gật đầu, ánh mắt Thường Phong Dịch chợt loé, đưa tay sờ mặt cô, khẽ vuốt, ngón cái lướt qua môi cô, bàn tay trượt xuống cái cổ trắng ngần của cô, sau đó là xương quai xanh, từ từ kéo sợi dây buộc nơ trên áo tơ lụa, lại cởi từng cúc áo ngọc trai màu sắc ra, kéo áo cô ra hai bên làm lộ ra nơi được Lace (viền tơ) đẹp đẽ bao lại.

Anh khép mắt nhìn chằm chằm toàn thân cô, dưới ánh đèn sáng chói tiến hành hành động thân mật, An Lệ Đề run rẩy không dứt, tức giận muốn đẩy anh ra nhưng kịp thời nhớ đến lời nói lúc nãy của anh mà không dám động.

Nhịp tim đập nhanh hơn theo động tác của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ rực, trong đầu xấu hổ nghĩ: có cần thiết nhìn lâu như vậy không? Không phải anh chưa từng nhìn qua cơ thể cô!

Cô đang cảm thấy xấu hổ không thôi thì cuối cùng anh cũng dời mắt nhìn mặt cô, chuyên chú nhìn cô.

“Cơ thể em thật đẹp, khó trách anh ăn không ngán.”

Lời của anh làm khuôn mặt của An Lệ Đề bốc cháy. “Anh....” Rốt cuộc đang nói thật? Hay chỉ bị tình dục làm mù quáng nên mới nói lời ngon tiếng ngọt?

Dường như hiểu được nghi vấn của cô, Thường Phong Dịch nói nhỏ: “Anh vẫn luôn cho là như thế, em không biết?” Vừa nói, ngón trỏ anh nương theo đai nịt áo của cô đi xuống, lướt qua da thịt nhạy cảm của cô, sau đó dừng ở đỉnh đầu được Lace bao lấy.

An Lệ Đề lắc đầu, bị anh nhìn mãnh liệt không nói nên lời.

Hô hấp cô dồn dập, nhịp tim đập như điên, da thịt bị anh sờ trơn giống như bị cây đuốc đốt, cô có thể cảm nhận được cơ thể mình phản ứng, nụ hoa bị tay anh sờ nhẹ không tự chủ được đứng thẳng, nghênh đón ngón tay anh.

Anh nhẹ nhàng cử động tay, cảm giác tê dại sáng khoái do đầu ngón tay anh tiếp xúc với da thịt khuếch tán khắp các giác quan khiến cô khẽ rên ra tiếng.

Thường Phong Dịch nhìn phản ứng của cô, tình dục trong mắt lưu chuyển, hai tay anh từ từ đẩy Lace mỏng manh của cô lên.....

Nhiệt độ lòng bàn tay anh càng kích thích dục vọng trong cơ thể cô dậy sóng, cô nhẹ nhàng hít một hơi. “Phong Dịch.....”

“Suyt..... Quên anh vừa nói gì à? Hưởng thụ thật tốt, được chứ?” Anh cúi đầu, ghé vào tai cô nói nhỏ, rồi dùng đầu lưỡi trêu chọc vành tai trắng nõn của cô, sau đó dùng môi vuốt ve gò má trắng mịn, cuối cùng môi anh đi đến đôi môi đỏ mọng mê người của cô nhẹ nhàng cọ xát, dụ dỗ cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra đón nhận môi lưỡi anh xâm lược.....

Cô không tự chủ mà hé môi, cái lưỡi anh quyên rũ trêu đùa lưỡi cô, tiếng rên của anh bật ra từ cổ họng, hai bàn tay nhỏ bé không kiềm chế được đặt lên vai anh.

Anh trêu đùa vuốt ve dùng tay khơi gợi lên tình dục trong cơ thể cô khiến cô dần dần đứng không vững, chỉ đành phải dựa sát vào người anh lại bỗng nhiên cảm thấy phái nam nóng rực cứng rắn của anh dính chặt ở bụng cô.

Cô run rẩy mở mắt, ngay sau đó nhìn thấy lửa dục trong đôi mắt màu nâu nhạt của anh, cũng nhìn thấy trong mắt anh hình ảnh phản chiếu khuôn mặt ửng hồng như say của mình.

“Muốn anh không? Lệ Đề.” Thường Phong Dịch nói nhỏ. “Lần này anh muốn nghe lời thật lòng của em.”

Ánh mắt anh nhìn cô nóng rực lại chăm chú khiến cô cảm thấy mình thật đẹp..... An Lệ Đề nhẹ nhàng gật đầu, không thể phủ nhận sự thật mình cũng rất muốn anh.

Cô thừa nhận muốn anh khiến lập tức mắt anh hiện lên ngọn lửa, anh cúi đầu hôn cô lần nữa. Lần này nụ hôn của anh khác với nụ hôn vừa dụ dỗ vừa mê hoặc vừa rồi, mà là nụ hôn mãnh liệt nóng bỏng, tràn đầy sắc dục, dường như không cần tốn nhiều sức đã làm cô rơi vào nhiệt độ nóng bỏng của môi lưỡi, quên đi tất cả.

An Lệ Đề vẫn như trước, bị hôn không biết đêm nay là đêm nào, thậm chí ngay cả tại sao mình bị ôm lên giường và làm sao quần áo mình bị cởi hết cũng không biết.

Môi anh rời khỏi môi cô, hôn dọc xuống cổ cô, sau đó ngậm lấy nụ hoa đứng thẳng trước ngực mềm mại của cô, tay lại ôm lấy bầu vú còn lại, nhào nặn.....

“A.....” Hai tay cô ôm chặt lấy cổ anh, không thể khống chế dục vọng không ngừng dâng lên trong cơ thể, trong miệng cô bật ra tiếng rên khêu gợi, không biết mình đã vô ý trêu chọc lửa dục của anh mạnh mẽ hơn.

Thay phiên bú mút trêu đùa hai nụ hoa cho đến khi hơi cảm thấy thỏa mãn, môi anh mới rời khỏi nơi đứng thẳng mê người của cô, hôn lên da thịt mềm mại của cô, lướt qua bụng, tay anh tách một chân thon dài trắng tuyết của cô ra, đôi môi nóng rực hôn lên nhụy hoa mềm mại tư mật giữa hai chân cô, dùng lưỡi tách ra tầng tầng lớp lớp cánh hoa, tìm kiếm nơi nhạy cảm quan trọng, không ngừng trêu đùa khiến cho tình dục trong người cô ngày càng tăng.

Cô rên rỉ cong người lên, mười ngón tay nhỏ nhắn níu chặt lấy ga giường. “Phong Dịch.....”

Môi lưỡi anh trêu chọc cánh hoa ướt át của cô, đầu lưỡi không ngừng liếm qua nơi mẫn cảm nhất, đồng thời một ngón tay anh chậm rãi thăm dò vào trong hoa kính ẩm ướt của cô, bấp thịch bên trong lập tức mút chặt lấy ngón trở anh làm anh càng lúc càng mất hồn.

“Phong Dịch.....” Tình dục tán loạn toàn thân làm cô không chống đỡ được khát vọng, cô buồn bực khẽ kêu.

“Ngoan, không sao, hưởng thụ đi.....” Đầu lưỡi vẫn trêu chọc nhụy hoa run rẩy của cô, ngón tay bên trong hoa kính của anh bắt đầu động, động tác càng lúc càng nhanh.

Cô ưỡn thân đón lấy sự khiêu khích của ngón tay anh, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ thở gấp, toàn thân run rẩy không ngừng.

Phản ứng mãnh liệt của cô làm ngón tay anh cử động càng nhanh, vừa đâm rút vừa dùng lưỡi liếm láp nhụy hoa mềm mại, cảm thấy dịch trong cơ thể không ngừng trào ra thấm ướt môi anh cũng khiến anh uống được dịch ngọt.

Cô rên khẽ, khó chịu ngọ nguậy thân thể, cảm giác vui thích khi cao triều ngày càng gần.

Cho đến khi cơ thể cô co giật, anh mới rút ngón tay ra, ngẩng đầu lên, đặt hai chân cô lên vai mình, lại chống đỡ đỉnh đầu vì kiềm chế mà sung to ở cửa huyết âm ướt của cô, tay kéo eo cô về phía mình, thắt lưng đưa về phía trước đưa phái nam vào hoa kính trơn ướt.....

“A.....” Thanh sắt nóng rực xâm nhập vào cơ thể cô, cảm giác được lấp đầy làm cô thở nhẹ, sáng khoái mãnh liệt như luồng sóng dâng lên.

Ánh mắt anh tràn đầy dục vọng nhìn cô chăm chú, không buông tha bất kỳ phản ứng nhỏ nào trên mặt cô.

Tiếp tục động đậy thắt lưng, lại bị bấp thịch trong cơ thể cô co rút mạnh mút chặt lấy khiến anh cảm thấy mất hồn, không thể nói rõ sáng khoái mà

mỗi lần anh chạy nước rút trong cơ thể xông lên, anh bỗng động mạnh một cái kích thích ngọn lửa dục vọng sôi sục giữa hai người.

Cảm giác tê dại thoải mái đánh thẳng vào từng giác quan của cô, không để cô thích ứng với lực đạo trêu đùa của anh, cảm nhận được thứ to lớn cứng rắn của anh ma sát trong cô tạo thành một cảm giác nóng bỏng, cô liên tiếp rên la.

Thắt lưng anh di động càng mạnh, đoạt lấy cô, mỗi lần đều đung vào chỗ sâu nhất hoa kinh khiến vách tường trong hoa kính không ngừng co rút, cũng kích thích phái nam của anh di động càng điên cuồng, anh nhìn nét mặt lâm vào bể dục của cô, nhìn cô thở dốc, rên rỉ, sau đó hô to đạt tới cao triều.....

Cao triều mạnh mẽ làm trong cơ thể cô sinh ra cảm giác co rút mạnh cũng trêu chọc khát vọng tình dục của anh được giải phóng, anh không thể tiếp tục khống chế gầm một tiếng, đong đưa càng nhanh, đâm thẳng vào nơi sâu nhất, phóng hết ra.....

Ba tháng nữa trôi qua ——

Ba tháng nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, Lập Hoa được Thường Phong Dịch quyết đoán cải cách, cuối cùng cũng tình hình mới. Cùng lúc, anh không chỉ điều chỉnh lại nhân viên bị thừa trong nội bộ, mà còn điều tra rõ ràng những người lợi dụng chức quyền thu lợi nhuận, bày mưu tính kế chiếm đoạt công ty sau lưng nhân viên, lập tức đuổi khỏi công ty, trả lại cho công ty môi trường làm việc sạch sẽ.

“Anh thật sự muốn nộp chứng cứ phạm tội của mẹ kế em và giám đốc Ngô cho toà án khiến họ ngồi tù?” Biết tính toán của Thường Phong Dịch, An Lệ Đề không nhịn được hỏi.

“Nếu không phải được giám đốc Hoàng và giám đốc Tiêu lên nói cho biết, nhờ anh trở lại chỉnh đốn công ty, Lập Hoa sợ rằng không thể sống qua một năm, có thể sẽ bị đào rỗng hoặc bị người khác tiếp quản, em muốn nhìn thấy kết cục này sao?” Thường Phong Dịch hỏi.

An Lệ Đề cứng lại. “Dĩ nhiên không muốn. Công ty do ba em khổ cực gây dựng, em đương nhiên không muốn nó bị người khác vơ vét mà đóng cửa, còn làm hại rất nhiều nhân viên bị mất việc.”

“Không phải đã xong rồi sao? Những người phải xử theo pháp luật, anh tuyệt không nương tay.”

“Ừm.... Bọn họ đáng bị trừng phạt! mà mẹ kế em còn có một con gái, nó mới mười tuổi, mất đi sự chăm sóc của mẹ.....” Cô từ nhỏ đã mất mẹ, hiểu rõ không có mẹ bên cạnh cô đơn thế nào cho nên cũng không hy vọng em gái cùng cha khác mẹ vừa mất đi ba bây giờ không có mẹ ở cạnh chăm sóc.

“Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lệ Đề lộ vẻ khó xử. “Chẳng lẽ..... không có cách nào có thể trừng phạt họ, đồng thời không để em gái em mất đi sự chăm sóc của mẹ?”

“Được rồi! Thật ra còn có cách khác xử lý họ.” Anh chỉ muốn những người đó phải xử theo pháp luật.

“Cách gì?” An Lệ Đề lập tức hỏi.

“Bàn điều kiện.”

“Bàn điều kiện? Cùng họ?” Có ý gì?

“Đúng, anh sẽ bàn điều kiện với họ, xem họ muốn ăn cơm tù hay đồng ý từ nay không làm hại công ty?”

“Nói thế nào?” Cô không hiểu.

“Đầu tiên, anh muốn ông ta bồi thường tổn thất của công ty, sau đó ký một hợp đồng, họ không thể tiếp tục can thiệp vào chuyện công ty, nhưng nếu không thực hiện được những điều kiện này lập tức ngồi tù, công ty tuyệt không thể dễ dàng tha thứ người có ý xấu, nghĩ bậy nghĩ bạ.” Thường Phong Dịch cẩn thận giải thích.

An Lệ Đề lú lỏi. “Bồi thường tổn thất công ty?” Số tiền rất lớn đó!

“Không sai, bọn họ cũng có thể dùng những cổ phần trong tay để đền bù khoản nợ. Dù sao nếu không muốn ngồi tù thì ngoan ngoãn nộp ra số tiền kénch xù bị họ tham ô.”

Về sau, Thường Phong Dịch theo ý An Lệ Đề, không để mẹ kể cô cùng những người đó ăn cơm tù, thật ra khiến họ sắp phá sản là được. Mà công ty không hề u ám nữa, mà năng lực cao siêu của Thường Phong Dịch đã kiếm được cho công ty một đơn đặt hàng cực lớn, vì vậy hiện tại có thể nói công ty phát triển rất tốt, tiền đồ sáng lạng.

Nhưng sắp có nhiều chuyện bận rộn, Thường Phong Dịch không quên dạy cô chuyện công ty, lại không cho cô thời gian thư giãn.

Cô thật rất cảm kích anh không tới một năm đã cứu công ty sắp phá sản, nhưng cô cũng không thể không nói, anh thật sự là một thầy giáo nghiêm khắc đấy!

An Lệ Đề mấy tháng nay nội bộ công ty thay đổi rất nhiều, cầm trên tay hồ sơ đi tới phòng Tổng giám đốc, thấy hai trợ lý của Thường Phong Dịch — Lam Hoa và Lam Dục đang nhỏ giọng thảo luận tài liệu.

Nhìn hai người trợ lý hồi lâu, cô có một loại cảm giác rối loạn. Chỉ vì hai người này là “bạn” do Thường Phong Dịch mời tới giúp, cả người mơ hồ tản ra khí thế lỗ mãng, thật sự không giống người làm việc văn phòng! Nhưng mà năng lực hai người này rất giỏi, trước kia trong nội bộ công ty rất nhiều chuyện ám muội đều do họ cố gắng “đào” ra. Mà trong thời gian ngắn như vậy công ty có thể phát triển, hai cao thủ này tuyệt đối là Đại Công Thần.

“Anh Lam.”

Hai người họ Lam đều ngẩng đầu. “Chủ tịch!”

“Hiện tại Tổng giám đốc có rảnh không?”

“Hiện tại Tổng giám đốc đang thảo luận nội dung hợp đồng tiếp theo với ngài Tùng Hạ của Nhật Bản, sợ rằng phải đợi một lát nữa.” Lam Hoa từ từ trả lời.

“À!” An Lệ Đề hơi run sợ giật mình, sau đó mỉm cười với họ. “Không sao, tôi chỉ muốn đưa bản đánh giá tôi làm cho anh ấy xem, anh ấy đang bận, vậy nhờ hai anh đưa cho anh ấy vậy!” Nói xong, cô đưa tài liệu trên tay cho Lam Hoa, rồi lại cười với họ — sau đó xoay người rời đi.

Lam Hoa nhìn Lam Dục, rồi lại nhìn tài liệu trên tay. “Đây không phải ‘bài tập’ Tổng giám đốc chúng ta giao cho Chủ tịch đây chứ?”

Mấy tháng nay Tổng giám đốc dạy Chủ tịch chuyện kinh doanh của công ty, thỉnh thoảng muốn cô đánh giá những bản hợp đồng đã ký, viết lại những ưu khuyết điểm làm “bài tập”, bọn họ đã không cảm thấy kỳ quái lâu rồi.

Lam Dục gật đầu. “Vậy trực tiếp giao cho Tổng giám đốc đi.”

Hơn một giờ sau, Thường Phong Dịch tiễn khách xuống lầu rồi trở lại phòng làm việc, Lam Hoa và Lam Dục vào ngay sau đó.

“Ngài Tùng Hạ đồng ý nội dung mới trong hợp đồng của chúng ta?”

Mấy hợp đồng trước đều vì vấn đề “Tiền hoa hồng” đã khiến công ty không đến mức bồi thường nhưng tiền lời thật sự rất ít, cho nên trước khi ký hợp đồng này đã quét sạch sâu bọ trong công ty.

“Muốn lấy được sản phẩm có chất lượng hơn những công ty khác, ông ta phải đồng ý với nội dung mới của chúng ta.” Giọng điệu Thường Phong Dịch khôn khéo, vừa nói vừa cầm một bản tài liệu trên bàn làm việc lên đưa cho Lam Hoa, “Ngài Tùng Hạ đã ký hợp đồng, quá trình sau này giao cho hai người.”

“Tôi biết rồi.” Lam Hoa gật đầu một cái, cầm lấy hợp đồng sau đó đưa một bản tài liệu khác cho anh. “Đây là ‘bài tập’ Chủ tịch đưa cho anh.”

“Bài tập?” Thường Phong Dịch nhướn mày, thuận tay mở tài liệu ra, liếc mắt nhìn chữ viết đẹp đẽ trên đó.

“Không phải Tổng giám đốc thường đưa những bản hợp đồng cũ cho Chủ tịch, muốn cô ấy nghiên cứu sau đó viết nhận xét, giống như bài tập thầy giáo giao sao?” Lam Hoa nói sự thật. “Thật may Chủ tịch cũng rất nghiêm túc học, cuối cùng không phụ Tổng giám đốc khổ cực chỉ bảo.”

Lam Dục tiếp lời, “Hơn nữa mấy tháng nay bận bất kể gian trong công ty, Tổng giám đốc vẫn không quên chỉ báo Chủ tịch, những trợ lý như chúng tôi có thể thấy được Tổng giám đốc có dụng tâm cỡ nào với Chủ tịch.”

Dụng tâm? Có dụng tâm với An Lệ Đề? Anh thật sự cho họ cảm giác này?

Thường Phong Dịch dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn họ, trong khoảng thời gian ngắn làm họ không phát hiện ra, thậm chí có phải nói gì sai không.

“Tổng giám đốc?”

“Cũng không thể để Chủ tịch một công ty không biết gì về tình trạng kinh doanh của công ty phải không?” Thường Phong Dịch nhàn nhạt nói.

Rất nhanh phát hiện ra Thường Phong Dịch không muốn nói nhiều về chuyện dạy An Lệ Đề, ngay sau đó Lam Dục đổi đề tài, nhắc tới chuyện khác.

“Đúng rồi, Tổng giám đốc, hiện nay công ty đã vào quỹ đạo, chờ nhân viên mới được huấn luyện xong, chúng tôi phải trở về.”

“Tôi biết rồi.” Thường Phong Dịch nghiêm mặt. “Trong khoảng thời gian này cảm ơn hai người đã tận lực giúp tôi, thù lao tôi sẽ chuyển vào tài khoản của hai người.”

“Cảm ơn.” Lam Hoa mỉm cười. “Thật ra trong thời gian ngắn bắt được kẻ xấu gây sóng gió trong công ty, chúng tôi cũng cảm thấy rất tự hào.”

Thường Phong Dịch nhếch môi. “Có thể nhờ được hai người là may mắn của tôi, chỉ tiếc hai người không thể đợi tôi, tôi phải trả lại hai người, miễn bị ông chủ chân chính của các người đuổi giết.”

Lam Hoa và Lam Dục nghe vậy đều mỉm cười. Lam Dục cười nói: “Hai người chúng tôi không có thói quen đi làm đúng giờ, càng miễn bàn đến việc ngày ngày mặc âu phục đeo caravat!” Nói xong, anh ta cố ý giật nhẹ cà vạt trên cổ, làm vẻ mặt khổ sở.

Thường Phong Dịch bật cười. “Tìm thời gian, chúng ta ra ngoài uống rượu!”

Lam Dục cười gật đầu. “Được đấy! Ngày chúng tôi nghỉ việc là tốt nhất.”

“Cứ quyết định vậy đi.” Thường Phong Dịch khoát tay. “Trước tiên làm xong công việc, tối nay rảnh, chúng ta phải ăn cơm cùng ngài Tùng Hạ, ăn mừng đã ký hợp đồng, đồng thời cũng tiễn ông ấy, ông ấy định mai sẽ trở về Nhật Bản.”

Nhìn tài liệu trên bàn chờ phê duyệt, Lam Hoa gật đầu. “Vậy chúng tôi ra ngoài trước.”

Sau khi hai người ra ngoài, Thường Phong Dịch trở lại ngồi trước bàn làm việc, cầm một bản tài liệu đã định mở ra thì liếc nhìn bản tài liệu An Lệ Đề nhờ Lam Hoa đưa cho anh, anh lại mở bản tài liệu đó ra, đập vào mắt là chữ viết xinh đẹp làm anh nhớ tới những lời Lam Hoa vừa nói ——

Dụng tâm..... anh thật sự có dụng tâm sao? Đến khi người khác nói ra cảm nhận, anh mới giật mình vì sao hành vi của mình lại cho người khác ấn tượng như vậy, mà đó cũng không phải anh đang vui mừng.

Nhìn chữ viết tỉ mỉ trên giấy, Thường Phong Dịch lâm vào trầm tư.....

Chương 8

Editor: Khuru Uy Uy



Không phải An Lệ Đề chưa từng dự đoán qua tình huống này, nhưng tình huống này thay đổi quá nhanh khiến cô ứng phó không kịp, vừa mới phát hiện không đúng, quan hệ giữa cô và Thường Phong Dịch đã thay đổi.

Tính toán thì đã gần hai tháng cô không gặp anh ở nhà, mà tất cả đều bắt đầu từ ngày đó anh nói qua, vì công việc ngày càng nhiều, vì thuận tiện làm việc, anh đã mua một căn nhà gần công ty, nếu quá bận, anh sẽ ở đó.

Nếu quá bận rộn..... ngày ngày anh hoàn toàn rất vội có được hay không? Sau khi nói với cô vài lời, dường như anh cũng chưa từng quay về biệt thự, thỉnh thoảng trở lại vào đêm khuya lúc cô đã ngủ thì sáng sớm hôm sau đã đi khiến cô không thể gặp anh.

Cho tới khi đến công ty, trừ lúc đi họp cùng cán bộ mới gặp được anh, thời gian còn lại vì cô cũng không muốn quấy rầy anh làm việc làm hai người không thể gặp nhau, anh lại chưa từng chủ động tìm cô, thậm chí ngay cả chuyện học tập cũng vì một câu “Rất bận” của anh mà dừng lại.

Có lẽ không phải cô quá nhạy cảm nhưng cũng không ngốc đến mức không phát hiện ra anh đang tránh mặt cô. Mà tất cả chuyện này chỉ làm cô mờ mịt luống cuống, không thể hiểu nổi tại sao hôm trước họ còn có hành động thân mật, hôm sau rời giường tất cả lại trở nên như vậy.

Gần hai tháng, làm sao cô không phát hiện bạn gái bên cạnh anh đã thay đổi? Chẳng những không về nhà cô nghỉ ngơi, chứ đừng nói đến việc tới hai người sẽ đi dự tiệc cùng nhau.

Lúc này, mới bước chân vào hội trường chưa đến mười phút, cô đã nhìn thấy Thường Phong Dịch đứng ở góc tường cạnh một phụ nữ xinh đẹp, thái độ vui vẻ thoải mái, ánh mắt dịu dàng lại mang chút cứng chiều.

Hình ảnh hai người rất tự nhiên, đứng cùng nhau nhỏ giọng nói chuyện khiến lòng cô đau đớn, cũng tuyên bố cho cô biết tất cả cố gắng của cô đối với anh hoàn toàn thất bại!

Cô không chỉ không chiếm được tình cảm của anh, ngay cả quyền lợi bạn gái của anh cũng bị tước đoạt.

Lòng cô lại đau, trong lòng không nhịn được phỏng đoán, anh không nói tiếng nào mà tránh gặp cô như vậy có phải ám chỉ quan hệ giữa họ đã kết thúc, mà cô lại vẫn ngốc nghếch không phát hiện?

Nhưng cô lại cố chấp kiên trì, chưa nghe chính miệng anh nói rõ ý nghĩ, cô không thể hết hi vọng.....

“Đầu tiên là gái gọi cao cấp Lưu Tiêu Lan, sau đó là con gái nhà giàu xinh đẹp nổi tiếng, tổng giám đốc Thường thật đúng là có điểm phúc đó! Kia là Hoàng Uyên Dung – con cưng hấp dẫn của giới truyền thông đấy! Du học Mỹ nhiều năm mang được tấm bằng thạc sĩ về nước, còn nhận chức quản lý tài vụ công ty của ba, nhìn trước nhìn sau có thể nói cô ấy và tổng giám đốc Thường môn đăng hộ đối...!”

Một người nổi tiếng nói châm biếm sau lưng An Lệ Đề khiến cơ thể cô cứng đờ.

“Nghe nói còn do Hoàng Uyên Dung chủ động, nhưng tổng giám đốc Thường cũng không từ chối, cho nên chúng ta mới có thể thấy bọn họ thân mật như vậy.” Một cô gái khác tiếp lời.

“Chà! Cho dù tổng giám đốc Thường không từ chối, cũng không chứng tỏ họ đã trở thành một đôi phải không?” Giọng nói khó nghe của cô gái thứ ba phản bác.

“Tôi thấy cô có hứng thú với tổng giám đốc Thường hả? Cho nên mới nói chua chát như vậy.” Cô gái nổi tiếng rất nhanh châm biếm lại.

“Tôi..... tôi.... Đúng là tôi có hứng thú với anh ấy thì sao? Tôi cũng không tin các người không có cảm giác đó!” Giọng nói hơi cáu nói lại.

“Có hứng thú thì qua tìm anh ta đi! Tôi muốn xem người ta có chịu để ý đến cô không!”

“Làm sao? Xem thường người quá! Tôi sẽ đi tìm anh ấy.....”

“Vậy thì tốt, chúng tôi đi cùng cô, sau đó chóng mắt mong chờ biểu hiện của cô!”

Sau đó, một làn gió thom thổi qua, tiếng bước chân càng mau dần.

An Lệ Đề không thể tránh mặt mà nghe câu chuyện từ đầu đến đuôi lên thở ra một hơi, thân thể dựa vào một góc, trong lòng âm thầm thở dài.

Cô đã biết Thường Phong Dịch rất được giới xã giao hoan nghênh từ lâu, hơn nữa khi anh chấn chỉnh Lập Hoa thành công, lại bị chó săn đào bới thân phận con thứ ba trong nhà, không chỉ nổi tiếng hơn mà còn được nhiều ông chủ lớn trong giới làm ăn khen ngợi. Nhưng đây là lần đầu tiên chính tai cô nghe được những cô gái nổi tiếng bình luận về anh.

Mà theo họ nói, hình như Thường Phong Dịch đã tìm được đối tượng tốt..... như vậy có thể thấy được, ban đầu anh muốn cô làm bạn gái anh chỉ là an bài ngắn ngủi, anh hoàn toàn không có loại tình cảm đó đối với cô, tất cả chỉ là mơ mộng hão huyền của cô.....

Một cảm giác nóng bỏng dung dăng lên ở đáy mắt, đêm nay, cô tổn rất nhiều hơi sức không thềm nghĩ đến mối quan hệ giữa cô và Thường Phong Dịch đã thay đổi nữa, cô hoàn toàn không quen và biết bạn bè nào trong giới thượng lưu để nói chuyện, cuối cùng để một người đàn ông ân cần đưa cô về nhà, kết thúc cực hình đêm nay của cô.

Mấy ngày sau, An Lệ Đề ngồi chờ ngoài phòng Tổng giám đốc, cô liếc trộm hai người trợ lý đang bận, nghĩ đến vài phút trước cô kiên trì ngồi chờ Thường Phong Dịch rảnh rỗi thì gặp cô, hai người trợ lý lộ vẻ khó xử khiến cô hiểu anh đã ra lệnh không muốn thấy cô.

Không biết nếu là hai người họ Lam trước kia họ sẽ dùng ngôn từ gì để từ chối cô? Ít nhất sẽ không lúng túng, mất tự nhiên như hai người trợ lý hiện giờ chứ?

Mà nếu không phải mấy ngày nay tạp chí lại đăng ảnh chụp Thường Phong Dịch và cô gái mạnh mẽ Hoàng Uyển Dung thân mật thì có lẽ cô sẽ vẫn tiếp tục làm con rùa rụt đầu, không dám đối mặt với sự thật.....

Cô biết cô không có tư cách chất vấn anh muốn ở cùng người khác, nhưng vì quan hệ thân mật giữa hai người từ trước, cô vẫn không không nhìn được cảm thấy mình cũng có thể hỏi anh một chút, nói rõ mọi chuyện cho cô phải không? Có lẽ cũng nên đến lúc để mình hết hi vọng rồi.

Nhưng cô lại không ngờ kể cả ở trong công ty, cô cũng bị ngăn ngoài cửa, không thể gặp anh.

An Lệ Đề ngồi ở phòng chờ thật lâu, cuối cùng Thường Phong Dịch cũng ra khỏi phòng làm việc.

Thường Phong Dịch cầm một bản tài liệu đưa cho trợ lý, sau đó nói vài chuyện phải làm, rất nhanh đã thấy An Lệ Đề ngồi trên ghế ở phòng chờ,

trong mắt anh thoáng qua một tia khó hiểu, bình tĩnh nói lời không cảm xúc, “Tìm anh?”

Vội vàng gật đầu, An Lê Đề hơi hồi hộp. “Em có chuyện muốn hỏi anh, có rảnh không?”

“Vào rồi nói.” Bỏ lại một câu, anh xoay người tiến vào phòng làm việc.

An Lê Đề vội bước theo, đóng cửa quay lại thì thấy Thường Phong Dịch đã ngồi trước bàn làm việc nhìn cô.

Cô hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh đột nhiên lại cảm thấy lo lắng, đôi môi giật giật không nói nên lời.

“Em có chuyện gì?” Giọng điệu anh cứng nhắc giống như không có hứng thú với những lời cô sắp nói.

“Phong Dịch.....” Rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, cô đột nhiên khiếp đảm.

“Em muốn nói gì cứ nói thẳng, anh rất vội.” Thấy cô muốn nói lại thôi, Thường Phong Dịch bất giác cau mày.

Nghe được giọng nói anh không bình tĩnh, lòng cô bỗng dưng rối rắm, cô miễn cưỡng cười, nói lời không tron tru, “Lâu rồi anh không về nhà.”

“Nhà?” Thường Phong Dịch bỗng dưng lộ ra ánh mắt giễu cợt. “Em không nói nhầm chứ? Ngôi nhà ở núi Dương Minh thật ra là nhà em, không phải nhà anh!”

“Nhưng.... anh đã ở hơn nửa năm rồi.” Cô không nên biểu đạt ý ý nghĩ trong mình thế nào nhưng thật ra vô cùng hi vọng anh có thể tiếp tục coi nhà cô như nhà anh mà ở lại.

“Vậy thì sao? Đối với tôi mà nói nơi đó chẳng qua là chỗ nghỉ chân tạm thời thôi.” Giọng nói anh rất lạnh nhạt.

Sắc mặt buồn bã, An Lệ Đề lẩm bẩm nói: “Em còn tưởng.....”

“Rốt cuộc em muốn nói gì?” Cắt đứt lời cô, Thường Phong Dịch chất vấn: “Không thể nói rõ à?”

Anh không nhận được khiến trong lòng dâng lên cảm xúc rối rắm, đau đớn và chua xót, An Lệ Đề nói nhỏ: “Em đã cố gắng gần hai tháng nhưng không gặp được anh, em..... em không biết bây giờ chúng ta như vậy vẫn tính là người yêu không? Hơn nữa gần đây tạp chí có viết..... em không biết làm thế nào.....” Qua nhiều ngày, cuối cùng cô cũng quyết định lấy dũng khí đối mặt với thực tế, không muốn chạy trốn nữa.

“Em nghĩ như thế nào cũng không phải chuyện của tôi!” Anh nhìn cô một cái, không quá khách khí đáp lại.

Cô ngớ ngẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười khổ. “Như vậy bọn họ nói đều là thật, anh đã tìm được đối tượng thật lòng rồi hả?”

Thường Phong Dịch nhăn mày không trả lời giống như bị chuyện nào đó quấy nhiễu, ánh mắt phức tạp.

An Lệ Đề đưa mắt nhìn khuôn mặt người đàn ông cô yêu sâu đậm, nhí giọng lẩm bẩm hỏi: “Vậy rốt cuộc em là gì? Thậm chí em không biết tại sao ban đầu phải nói điều kiện em trở thành bạn gái anh, đi cùng anh?”

Ánh mắt Thường Phong Dịch chột loé, bình tĩnh nhìn cô hồi lâu, trên mặt thoáng qua vẻ dứt khoát. Anh hừ lạnh liếc nhìn cô. “Em thật muốn biết lý do tôi muốn em làm bạn gái tôi?”

Ánh mắt anh làm cô không lạnh mà run, một cảm giác hốt hoảng khác thường bỗng dâng lên, trong tiềm thức, hình như cô đã có cảm giác anh sắp

nói đáp án khiến cô không chịu nổi, cô hé miệng muốn chặn lời anh, nhưng cơ thể lại tự gạt đầu.

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, lạnh lùng nói. “Còn nhớ rõ năm ấy, ở khách sạn, lần cuối cùng chúng ta nói chuyện thì em đã những lời đó với anh không?”

“Anh.....” Cô nghi ngờ nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của anh. “Ý anh là.....”

“Thật ra lúc trước thì em không sai, tôi nói điều kiện muốn em làm bạn gái tôi, nguyên nhân thật sự là vì những lời em nói với tôi năm đó.” Anh nói thẳng.

Nghe hiểu hàm nghĩa trong lời anh, nhất thời khuôn mặt An Lệ Đề trắng bệch. “Anh trả thù vì những lời lúc đó em nói với anh?”

“Em nghĩ như vậy cũng được, nhưng, nếu không phải khủng hoảng của Lập Hoa khơi gợi hứng thú của tôi, tôi cũng sẽ không đồng ý mà trở lại giúp em chấn chỉnh công ty, cho nên đùa giỡn nhỏ nhỏ này con như là tiền lãi thêm đi!”

Cô trợn mắt, không thể nào tin nổi những lời anh vừa nói. “Nhưng.... Em đã từng hỏi anh... anh nói anh đã quên những lời em nói từ lâu..”

“Em thật không hiểu đàn ông rồi!” Anh cười lạnh lắc đầu. “Rất đáng tiếc khoan dung của tôi không lớn, không thể quên được những lời đó! Dù sao đàn ông bị khinh miệt lòng tự ái cũng không bình phục dễ dàng, chứ đừng nói tôi từng bị người ta chỉ thẳng mặt tôi mắng to là nguy quân tử thừa dịp người gặp nguy chiếm tiện nghi, vậy đối với tôi chính là một sự vũ nhục rất lớn.”

“Thì ra anh chưa từng quên...” Cho nên mới nhớ rõ những lời nói thực ra vô tâm như vậy.

“Tôi thừa nhận mình nhỏ mọn, không dễ dàng tha thứ cho người dám trèo lên đầu tôi.” Anh lạnh giọng nói tiếp: “Chỉ là em cũng không tổn thất gì phải không? Tôi không tôn trọng bạo lực, cũng không đối xử tệ với em, chẳng qua để em đảm đương bạn gái tạm thời của tôi một thời gian, em tình tôi nguyện, em cũng coi như không bị tổn thất.”

Nước mắt An Lệ Đề dâng lên. “Anh không tổn thất, mà thứ em trả giá là tình cảm...” Cảm xúc dữ dội sôi trào khiến những lời vốn không thể nói đều bật thốt lên.

Thường Phong Dịch chớp mắt một cái, nhẹ nhàng trả lời: “Chuyện này tôi lực bất tòng tâm, chỉ có thể nói xin lỗi.”

“Cho nên..... trong khoảng thời gian này anh tránh mặt em, thật ra chỉ vì muốn kết thúc với em?”

Anh lạnh lùng nhìn cô. “Em nói thử xem?”

An Lệ Đề nhắm chặt mắt, sau đó chậm rãi mở ra. “Em hiểu rồi.” giờ phút này, lòng cô hoàn toàn đông lạnh.

Như vậy cũng tốt, nói thẳng ra, biết rõ tâm ý của anh cũng khiến mình hết hi vọng, không tiếp tục ôm lấy hi vọng nữa, chờ đợi một ngày tình cảm của cô được đáp lại.

Nhưng cô vẫn thất bại... chuyện chiếm lấy tình cảm của anh, cô hoàn toàn bị đánh bại, hôm nay là lúc cô tìm lối thoát rồi.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy thời gian của anh, tôi nên đi.” Nhìn sâu vào mắt anh, ngay sau đó cô xoay người rời đi.

Trong phòng nhất thời yên lặng. Thường Phong Dịch không di động cơ thể, mắt nhìn cánh cửa được đóng lại thật lâu, thay cho ánh mắt lạnh lẽo tối

tăm là ánh mắt tức giận mạnh mẽ không thể thổ lộ.

Rõ ràng thời gian này hành động của anh muốn dụ cô tới chết vẫn, sau đó anh có thể tự nói cho cô biết, sở dĩ anh muốn cô làm bạn gái anh là vì sao; mục đích anh đã đạt được nhưng kỳ quái là anh lại vì nét mặt bị đá kích của cô mà đau lòng...

Shit! Nếu ban đầu đã vạch ra kế hoạch, sau khi đạt được mục đích không có bất kỳ cảm giác hối hận nào mới phải, nhưng trong lòng anh lại có cảm giác đau lòng, thật không giải thích được!

Thường Phong Dịch mắng mình quyết liệt, đáy lòng lại dâng lên cảm xúc đau lòng lần nữa, thật lâu không hết.

An Lệ Đề biết chuyện tình cảm không thể gượng ép, cho nên khi anh nói rõ qua lại cùng cô chẳng qua là một vở kịch, rất đã kích cố gắng bao lâu của cô nhưng không rơi giọt nước mắt nào. Dù sao anh cũng không lừa cô, ban đầu anh chỉ muốn cô làm bạn gái, cũng không nói thích hay yêu cô, cho nên nghiêm túc mà nói, cô thật sự không thể nói anh phụ tình cảm của cô.

Chỉ là những ngày ở cùng anh, cô thật sự nghiêm túc nỗ lực chiếm lấy tình cảm của anh nhưng không thể. Hôm nay anh quyết cắt đứt quan hệ của hai người, cô có thể nói gì? Nếu không thể chiếm được tình yêu của anh, cũng chỉ có thể nhận thua...

Trón ở trong nhà, cô khô cực nhẫn nhịn nước mắt, mặc cho đau đớn gặm cắn trái tim cô, đến khi nhận được điện thoại của bạn tốt, nước mắt như vỡ đê....

“A lô?”

“Lệ Đề!”

“Uyên Trăn?”

“Lệ Đề, mình cũng không nói quanh co với cậu nữa, cậu có thấy mấy ngày nay tạp chí Minh Nhật đưa tin về bạn gái của Thường Phong Dịch không?” Giang Uyển Trăn hỏi thẳng.

An Lệ Đề im lặng một lát. “Có.”

“Những tin đó... là lời đồn phải không?” Giang Uyển Trăn cẩn thận hỏi.

“Không phải...”

“Không phải?!” Giang Uyển Trăn kêu thành tiếng. “Cậu nói Thường Phong Dịch thật sự đang hẹn hò với Hoàng Uyển Dung?”

“Ừm!” Hóc mắt An Lệ Đề đỏ hồng, nhẹ nhàng đáp.

“Vậy còn cậu? Cậu là gì? Tại sao anh ta có thể đối xử với cậu như vậy, cái đồ hoa tâm lại phong lưu...”

“Uyển Trăn!” An Lệ Đề chặn lời cô. “Anh ấy muốn qua lại với ai là tự do của anh ấy, vì chúng tớ... chúng tớ chia tay rồi...”

Cuối cùng cũng nghe ra trong giọng bạn tốt hơi ghen ngào, Giang Uyển Trăn im lặng, một lúc lâu mới cẩn thận hỏi: “Hai người chia tay, là anh ta nói?”

An Lệ Đề để mặc nước mắt rơi khỏi khóe mắt. “Coi như, coi như bọn mình không có kết quả đi!”

Giang Uyển Trăn sững sốt. “Có ý gì?”

An Lệ Đề hít mũi. “Ý là cho dù mình thích anh ấy, nhưng anh ấy không hề, cho nên tất cả cố gắng của mình chỉ là uổng công, mà mình cũng có thể

chấp nhận kết quả này.” Nhớ tới nội dung cuộc nói chuyện hôm đó của cô và anh, lòng cô lại bị nhéo đau.

“VẬY..... Không phải cậu vẫn luôn cố gắng tranh thủ.....”

“Không ai đảm bảo chỉ cần cố gắng sẽ thành công phải không? Nếu thất bại, ngoại trừ chấp nhận mình còn có thể làm gì?” An Lệ Đề thở dài.

“Ít nhất cậu có thể tìm mình kể khổ mà!” Giang Uyển Trăn than vãn, oán giận nói: “Cũng xảy ra loại chuyện này rồi, cậu còn không nói tiếng nào, nếu mình không gọi cho cậu.... có phải cậu không tính nói mình biết không?”

“Dù sao chuyện đã như vậy, kể khổ cũng không giúp gì.” An Lệ Đề bắt đầu nói. Cô rất cảm động bạn tốt quan tâm, nhưng cảm giác đau lòng quá mức này không thể dùng ngôn từ diễn tả hết được.

“Cậu nghĩ vậy thật à?” Giang Uyển Trăn không tin. “Bây giờ mình qua nhà cậu được không?”

“Không, không cần, mình không sao.” An Lệ Đề cự tuyệt. “Dĩ nhiên trong khoảng thời gian ngắn mình còn thấy khổ sở, cũng không thể chấp nhận kết quả này, mà mình đã nghĩ kỹ rồi, thậm chí mình còn đang nghĩ có nên đi du lịch, tạm thời không đến công ty.” Tránh cho không cần thận trọng phải anh, trong lòng càng khó chịu.

“Mình đồng ý.” Giang Uyển Trăn lập tức giơ hai tay đồng ý. “Cậu quá thật cũng nên đi chơi, giải sầu đi, nghĩ lại thì từ lúc cậu nhận chức Chủ tịch, không có thời gian nghỉ ngơi, rõ ràng lúc này nên nghỉ ngơi nhiều vào! Dù sao hiện tại có một Tổng giám đốc năng lực cao siêu quản lý công ty, cậu không có gì phải lo lắng, phải không?” Câu cuối cô cao giọng.

An Lệ Đề suy nghĩ một lát. “Cậu nói đúng.”

Trước mắt công ty có Thường Phong Dịch quản lý, xác thực không cần cô lo lắng, cô nên đi chơi thôi! Có lẽ có thể khiến cô mau quên cuộc tình đơn phương không có kết quả này.

Mở một bản tài liệu cần ký tên, mới nhìn mấy lần, mắt Thường Phong Dịch ngưng lại, ngay sau đó ấn nút điện thoại gọi trợ lý vào phòng làm việc.

“Tài liệu này không phải nên mang đến phòng Chủ tịch sao, lại sao lại đưa tôi?”

“Tổng giám đốc chỉ bản dự thảo Khai Viên sao?”

“Ừm!”

“Vi Chủ tịch nói bắt đầu từ tuần này cô ấy nghỉ phép, cho nên tất cả các tài liệu Chủ tịch phải ký đều chuyển qua cho Tổng giám đốc.” Trợ lý thật lòng báo cáo.

Sắc mặt Thường Phong Dịch cứng đờ. “Chủ tịch nghỉ phép?”

“Vâng.”

“Vâng.”

“Cô ấy nghỉ bao lâu?”

“Chủ tịch có nói với thư ký cô ấy là có lẽ nghỉ phép nửa tháng đến một tháng, trong lúc đó, thư ký Chủ tịch tạm thời chuyển đến phòng Tổng giám đốc để giúp đỡ.”

Thường Phong Dịch im lặng hồi lâu. “Tôi biết rồi, cậu đi làm việc đi!”

Sau khi trợ lý ra ngoài, Thường Phong Dịch bỏ bút trên tay xuống, sự tức giận hiện lên khuôn mặt.

Phía Bắc California, thị trấn Palo Alto

Nằm trong thị trấn Palo Alto, đại học Stanford chính là trường học An Quan Lâm – em trai An Lệ Đề theo học, trước khi đi An Lệ Đề đã có kế hoạch, trước tới thăm em trai lâu rồi không gặp, cũng tạm thời ở căn hộ có ba phòng mà ban đầu để em trai an tâm đi học mà mua.

Vì An Quan Lâm đang bận tìm tài liệu để làm luận văn tiến sĩ, mỗi ngày bận bịu trong thư viện trường, cho nên sau khi hai chị em vui vẻ ôn chuyện hai ngày, An Lệ Đề muốn cậu đi làm chuyện của cậu, mà chính cô chuẩn bị ra ngoài tham quan xung quanh.

Sau hai tuần, cho dù đi sớm về trễ, An Quan Lâm cũng không coi thường hành động kỳ lạ của chị gái. Thế nên hôm nay cậu cố ý về nhà trước giữa trưa, quả nhiên thấy chị gái ngồi ở ban công ngắm người.

“Chị, chị có tâm sự à?”

Đi tới ban công, An Quan Lâm đưa đồ uống cho An Lệ Đề đang huy nhàn ngồi trên ghế, mình ngồi xuống một cái ghế khác.

Bị hỏi bất ngờ, An Lệ Đề nhìn đồ uống trên tay không trả lời.

“Không phải công ty có vấn đề gì chứ?” An Quan Lâm hỏi tiếp.

“Không có!” An Lệ Đề lắc đầu. “Không phải chị đã nói với em, bây giờ công ty đã không còn vấn đề gì, nếu không chị nào có thời gian đi du lịch, thuận tiện sang đây thăm em sao?”

“Nếu không phải vấn đề công ty, vậy bản thân chị có vấn đề.”

“Chị? Chị có vấn đề gì?” An Lệ Đề không khỏi nhìn em trai. “Rốt cuộc em đang nói gì? Chị nghe không hiểu.”

An Quan Lâm nhìn thẳng cô, nói thẳng: “Chị nói với em muốn đi du lịch nghỉ ngơi, nhưng hai tuần nay em không hề thấy chị ra ngoài, mỗi ngày chị đều ngồi đây ngăn người. Em thừa nhận cảnh đứng từ ban công ngắm nhìn nội thành cũng đẹp đấy! Nhưng không đẹp đến mức làm người ta nhìn hai tuần không chán! Chị, rốt cuộc chị sao vậy?”

Mặt An Lệ Đề hơi biến sắc: “Em không có nhà, làm sao biết chị không ra ngoài?”

“Xe chị mượn đỗ mãi ở một chỗ, em cũng không phải đồ ngốc, sao không nhìn ra chị hoàn toàn không ra ngoài?” An Quan Lâm thở dài. “Hơn nữa, em đoán ba bữa cơm của chị có lẽ đến cửa hàng tạp hóa chỗ queo dưới lầu mua sandwich cho xong, đúng không?”

An Lệ Đề cứng lại. “Chị..... chị mệt, nghỉ ngơi trước mấy ngày không được sao?”

An Quan Lâm nhướn mày. “Nghỉ hết hai tuần?”

Mặt An Lệ Đề hiện lên vẻ phòng bị. “Rốt cuộc em muốn nói gì? Chị ở đây quấy rầy em sao?”

“Lúc nào em nói chị quấy rầy em? Chị đừng đoán lung tung nữa!” An Quan Lâm than vãn, giọng điệu bất đắc dĩ. “Chị, em chỉ lo cho chị.”

Nhìn trong mắt em trai có sự quan tâm, lòng An Lệ Đề ấm áp. “Đừng lo cho chị, Quan Lâm, chị không sao, chỉ là.... Tâm trạng không tốt lắm....”

“Tâm trạng không tốt?” An Quan Lâm không hiểu.

“Công ty không có chuyện gì, vậy tại sao tâm trạng chị lại không tốt?”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, mấy ngày nữa sẽ hết, em chuyên tâm làm chuyện của em đi, không cần lo cho chị.” An Lệ Đề trấn an.

“Chị! Em không phải người ngoài, đừng gạt em có được không?” An Quan Lâm không buông tha.

Hiểu rõ tính cách muốn biết nguyên nhân của em trai, mà nhìn ánh mắt kiên quyết của cậu lúc này, nếu như An Lệ Đề không cho cậu một đáp án, cậu sẽ không bỏ qua.

“Được rồi, được rồi!” An Lệ Đề định nói thẳng. “Nói cho em biết cũng được! Chị thất tình, cho nên tâm trạng không tốt, xuất ngoại tới thăm em là muốn thuận tiện giải sầu, đây chính là nguyên nhân, em hiểu chưa?”

“Thất tình?” An Quan Lâm ngây người, không ngờ lại là đáp án này. “Chị, chị có bạn trai khi nào vậy, sao em không biết?”

“Một năm trước.” Ánh mắt An Lệ Đề buồn bã. “Vì không chắc chắn có kết quả không, hơn nữa bận chuyện công ty, cho nên chưa nói cho em biết.”

“Vậy chị.....” Thật là, vì thất tình nên tâm trạng không tốt, chuyện như vậy cậu phải giúp thế nào đây? “Chị.... Chị...”

Nhìn bộ dạng bỗng nhiên mất bình tĩnh, hốt hoảng của em trai, An Lệ Đề bị chọc cười. “Quan Lâm, chị chỉ thất tình thôi, cũng không phải mắc bệnh nan y, cũng rất nhiều người trải qua chuyện giống vậy, chờ một thời gian tâm trạng chị sẽ tốt hơn.”

“Chị...” Từ từ bình tĩnh lại, nhất thời An Quan Lâm cảm thấy mình phản ứng hơi ngu ngốc. “Em có thể giúp gì chị không?”

“Không cần.” An Lệ Đề lắc đầu. “Chị không sao, em đừng lo.”

An Quan Lâm nhìn kỹ chị gái một lát. “Vậy được không? Chị, ngày mai em sẽ đi dạo cùng chị, dẫn chị đi thưởng thức phong cảnh ở Bắc California. Chúng ta có thể vừa ngắm cảnh, vừa nghe chị kể chuyện tình yêu của em, chị thấy chủ ý này thế nào?”

An Lệ Đề cười ra tiếng, hốc mắt ầng ậng nước mắt, đồng thời gật đầu. “Được, được.”

Không sai, cả ngày ở trong nhà nghĩ đến người đàn ông đã chia tay đó, không có ích gì, cô cần phải ra ngoài dạo chơi tìm lại cảm giác tự do!

Chương 9

Editor: Khuru Uy Uy



Quán bar Capture

“Bây giờ mới bảy giờ bốn mươi, nếu như tôi nhớ không nhầm, chúng ta hẹn nhau tám giờ phải không?”

Mới đến cửa phòng đã Thường Phong Dịch không biết đến từ lúc nào đang ngồi uống rượu một mình, Phòng Bách Ngạn vừa cười nói vừa đi vào.

Thường Phong Dịch liếc mắt nhìn, “Cậu không nhớ nhầm.”

“Nhìn cậu hình như tới lâu rồi, cậu tới lúc nào vậy?” Phòng Bách Ngạn vừa hỏi vừa đi về phía anh.

Thường Phong Dịch chưa trả lời, một giọng nam ở cửa phòng đã cho đáp án.

“Quản lý nói cho tôi biết, bảy giờ cậu ta đã tới rồi.”

Về mặt Cổ Chí Luân chế nhạo, anh ta đi vào, trên tay còn cầm một chai Whisky, nhãn hiệu giống hệt chai đặt trước mặt Thường Phong Dịch.

“Không phải chứ?” Phong Bách Ngạn nhướn mày, ánh mắt lộ ý cười, nhạo báng nói: “Thân là nhân vật tiêu điểm được truyền thông chú ý gần đây, làm sao có thể ở đây uống rượu giải sầu vậy?”

“Cậu nói đúng, nói không chừng chúng ta nhìn lầm rồi.” Cổ Chí Luân tiếp lời, giọng nhạo báng lại không đứng đắn. “Được truyền thông chú ý,

bên cạnh lại có cô gái mạnh mẽ xinh đẹp ưu tú tiếp nhận công ty gia đình làm bạn, làm sao lại không vui chạy đến đây uống rượu giải sầu? Nhất định chúng ta nhầm người rồi.”

“Hai người nói xong chưa, xem tôi là người chết à?” Đặt ly rượu xuống, ánh mắt Thường Phong Dịch liếc nhìn. “Mau ngồi đi, đứng đó như hai tên canh cửa làm gì?”

Đạt được mục đích trêu đùa, Phòng Bách Ngạn và Cổ Chí Luân nhìn nhau cười một tiếng, sau đó mỗi người ngồi một bên Thường Phong Dịch.

Cổ Chí Luân đặt chai rượu lên bàn, cười nói: “Cậu không phải định lợi dụng tối nay chúng ta tụ họp cả bọn mà không say không về chứ?”

“Ai nói!” Thường Phong Dịch lập tức phản bác. “Chỉ là muốn giảm bớt phiền lòng, như vậy cậu cũng nói được?”

“Tôi thấy tâm trạng cậu phiền muộn, mượn rượu giải sầu thì có!” Cổ Chí Luân không khách khí chút nào châm chọc.

Không phải mới làm bạn ngày một ngày hai, tại sao lại không rõ Thường Phong Dịch luôn luôn sáng suốt, không dễ dàng uống rượu? Hôm nay anh lại khác thường như thế, nhất định có tâm sự gì không giải được hoặc khôn nhiều.

Thường Phong Dịch lờm nhìn về mặt châm chọc của Cổ Chí Luân, một bộ mặt kệ anh ta.

Có vấn đề! Phòng Bách Ngạn và Cổ Chí Luân tràn đầy đồng cảm nhìn nhau.

Ánh mắt như có điều suy nghĩ, Phòng Bách Ngạn nghiêm túc nhìn Thường Phong Dịch im lặng. “Nội bộ Lập Hoa không có vấn đề gì chứ?”

Đối với Thường Phong Dịch mà nói, vấn đề của Lập Hoa hoàn toàn là chuyện nhỏ; mà nếu vấn đề đã được giải quyết xong, vậy còn chuyện gì làm anh khôn nhiều dao động?

“Không có vấn đề lâu rồi.” Thường Phong Dịch trả lời đơn giản.

“Nếu Lập Hoa không có vấn đề gì, vậy rốt cuộc cậu buồn phiền cái gì?” Cố Chí Luân chen lời, hỏi thẳng vấn đề quan trọng.

“Chẳng lẽ cậu ta đang phiền não có nên cầu hôn cô gái xinh đẹp mạnh mẽ hay không?”

Cửa phòng truyền đến một giọng nam bình tĩnh, trả lời vấn đề của Cố Chí Luân, Thẩm Hoàng Trung đi vào.

Cố Chí Luân ngẩn ra, “Cô gái mạnh mẽ xinh đẹp gì?”

Thẩm Hoàng Trung thản nhiên ngồi xuống. “Chính là người dường như ngày ngày được đăng báo cùng nhóc Thường của chúng ta, bạn gái thân mật nhất hiện tại của nhóc Thường – Hoàng Uyển Dung!”

“Phong Dịch định cầu hôn Hoàng Uyển Dung?” Cố Chí Luân kinh ngạc hỏi.

“Ít nhất báo chí nói như vậy.” Thẩm Hoàng Trung nhún vai.

“Thật sao?” Phòng Bách Ngạn chau mày. “Này! Phong Dịch, cậu thật sự tìm được nửa kia rồi hả?”

Mặc dù mấy người bạn tốt chưa có cơ hội gặp Hoàng Uyển Dung, nhưng nếu Thường Phong Dịch đã muốn cô, bọn họ đều sẽ chúc phúc.

Thường Phong Dịch cười giễu cợt. “Một người bạn nữ thôi, ai nói tôi muốn cầu hôn cô gái đó?”

Cô Chí Luân trợn mắt. “Hả? Hoành Trung nói sai rồi sao? Những lời báo chí nói đều là lời đồn sao?”

“Bớt học hành động của mấy bà tám đi, rảnh rồi tra hỏi cuộc sống của tôi, sao không uống thêm hai ly để sáng khoái hơn!” Thường Phong Dịch gắt gỏng trách mắng.

Cô Chí Luân bị mắng cười lớn. “Chặc chặc, có người thẹn quá hóa giận rồi! Được rồi, được rồi! Nếu bốn người đã đến đủ, cùng nhau uống rượu rồi hãy nói!”

Sau đó, nhân viên phục vụ lần lượt rót rượu cho ba người, bốn người cùng uống rượu, ngồi tán gẫu một hồi, còn thảo luận về thành tựu của Thường Phong Dịch ở Lập Hoa bị người nhà mà anh coi nhẹ phát hiện, sau đó bị “trách cứ”, bị “ra lệnh” phải trở về nhà, bắt đầu làm việc vì dòng họ.

Sau đó, cho đến lượt uống rượu thứ tư, cái tính thích gây sóng gió của Cô Chí Luân tái phạm, lại nhắc đến chủ đề người khác không muốn “thảo luận” lần nữa.

“Đúng rồi, A Dịch, Lập Hoa được cậu chấn chỉnh thành công, còn trở thành công ty khoa học kỹ thuật quan trọng trong tương lai, thanh mai trúc mã kia nhất định rất biết ơn cậu phải không?”

Nghe vậy, Thường Phong Dịch không kịp đề phòng nhất thời sắc mặt trầm xuống, mày không tự nhú lại, không kịp che giấu sự nóng nảy trong mắt. Mà phản ứng của anh đã bị ba người kia nhìn thấy.

“Nhìn dáng vẻ của cậu, cậu còn dám nói không có gì phiền não?” Cô Chí Luân lẹ mồm lẹ miệng phá vỡ yên tĩnh.

Rõ ràng cảm nhận được ánh mắt ba người bạn tốt đều nhìn mình, Thường Phong Dịch khép mắt, không lên tiếng.

Phòng Bách Ngạn đứng đắn hỏi. “Phong Dịch, cậu biết chúng ta không phải bạn nhậu bình thường, nếu thật sự có vấn đề gì, sao không nói ra để mọi người nghĩ cách?” Tối nay Thường Phong Dịch quá khác thường, nếu không phải có phiền muộn lớn trong lòng, tại sao lại dễ kích động như thế?

Nhìn ánh mắt ân cần của ba người, cuối cùng Thường Phong Dịch cũng than một tiếng. “Cũng không muốn gạt các cậu, chẳng qua cảm thấy nói chuyện nhỏ này ra rất nhàm chán thôi!” Cuối cùng anh cũng thừa nhận trong lòng mình thật sự có chuyện phiền muộn.

Phòng Bách Ngạn suy nghĩ nhìn anh. “Nếu tôi không nhầm, tâm sự của cậu liên quan đến ‘phụ nữ’?” Vì là người từng trải, cho nên mới có thể nhìn ra vẻ mặt buồn sâu của bạn tốt mà lớn gan suy đoán.

Thường Phong Dịch kinh ngạc nhìn Phòng Bách Ngạn, vẻ mặt không cần nói cũng biết.

Thẩm Hoành Trung nhướn mày, “Chẳng lẽ đúng như chúng tôi vừa mới đoán, cậu đang phiền não nên cầu hôn Hoàng Uyển Dung thế nào, còn là... cậu không thể nào xác định cô ấy là đối tượng đúng đắn, cho nên phiền muộn trong lòng?” Không ngờ Phòng Bách Ngạn đã đoán đúng, Thường Phong Dịch thật sự phiền não vì chuyện tình cảm.

Thường Phong Dịch nhìn Thẩm Hoành Trung, lắc đầu. “Không liên quan đến Hoàng Uyển Dung, tôi đã nói rồi, cô ấy chỉ là một người bạn nữ, không có ý nghĩa gì với tôi.”

Thẩm Hoành Trung phản ứng rất nhanh hỏi lại. “Nếu không phải Hoàng Uyển Dung, vậy tôi đoán cô gái có ý nghĩa thật sự với cậu là ‘thanh mai trúc mã’, Chủ tịch Lập Hoa, An Lệ Đề?”

Ánh mắt ngưng lại, Thường Phong Dịch cười bất đắc dĩ. “Gần đây tôi phiền muộn đúng là vì cô ấy.” Anh không giấu giếm nữa, thẳng thắn thừa nhận.

Thường Phong Dịch thừa nhận, sau đó Thẩm Hoàn Trung nhớ ra một chuyện. “Tôi còn nhớ lúc cậu mới về nước từng nói, cậu và An Lệ Đề còn chuyện chưa xử lý xong.... Tâm trạng cậu buồn phiền có liên quan đến chuyện này?”

“Lực quan sát của cậu đủ mạnh.....” Lời nói dừng lại, Thường Phong Dịch uống một hơi hết ly rượu.

“Cậu nói rõ đi, đừng để chúng tôi đoán đông đoán tây có được không?” Cổ Chí Luân đột nhiên nóng nảy oán trách. “Như vậy làm người ta rất khó chịu đấy!”

Thường Phong Dịch nhìn Cổ Chí Luân “nổi đóa”, im lặng, chộp lấy chai rượu trên bàn tay cho ly rượu, uống một ngụm lớn mới từ từ mở miệng.

“Lúc đầu tôi đồng ý về nước giúp cô ấy cứu Lập Hoa, trừ muốn khiêu chiến năng lực của mình, thật ra trong lòng tôi còn muốn trả thù riêng...”

Nếu muốn nói ra miệng, anh sẽ không giấu giếm, nói chi tiết chuyện anh và An Lệ Đề chia tay trong không vui năm đó và yêu cầu một năm trước của cô, anh mang tâm tính “báo thù”, thời gian này còn lợi dụng xì căng đan với Hoàng Uyển Dung để ngả bài mọi chuyện cùng An Lệ Đề.

“Tôi và An Lệ Đề sống chung thật ra là điều kiện, nếu không phải hôm đó Lam Hoa nhắc tôi... dường như tôi đã quên, thật ra tôi chỉ muốn đùa giỡn cô ấy mà thôi, cũng không phải muốn sống mãi mãi với cô ấy...” Thở dài áy náy một tiếng, Thường Phong Dịch dừng lại, trong mắt hiện lên chán nản và sốt ruột.

“Cho nên cậu thân mật với Hoàng Uyên Dung, bày bầy chò An Lê Đề nhảy vào, sau đó vạch trần sự thật, cho cô ấy một ‘bài học’?” Phòng Bách Ngạn cũng từng trải qua chuyện này nên rất hiểu rõ tiếp lời.

“Nhưng ‘bài học’ này cũng thiêu đốt cậu, phải không?” Cuối cùng Cố Chí Luân cũng hiểu, nhìn sự nóng nảy buồn bực trong mắt bạn tốt không thể giấu giếm, đưa ra kết luận.

“Tôi..... thật là tôi?” Trong mắt Thường Phong Dịch hiện lên nghi ngờ.

Vì chơi một cuộc chơi trả thù, anh lại sập bẫy? Nhưng anh thật không thể phủ nhận, mặc kệ công việc hay nghỉ, khuôn mặt chực khóc của An Lê Đề luôn hiện lên trước mắt anh, không thể quên được....

Thẩm Hoành Trung cẩn thận quan sát ánh mắt Thường Phong Dịch, bật cười. “Theo bác sĩ như tôi nghiên cứu thì nhóc Thường cậu vô tình làm rơi viên gạch vào chân rồi. Thật ra trái tim của cậu thì đã đặt lên người tiểu thư An trước đó rồi, nếu không sau khi ‘trả thù’ vẫn đứng ngồi không yên như thế, canh cánh trong lòng, thậm chí tâm trạng buồn phiền.”

Trong lòng chấn động lớn, sắc mặt Thường Phong Dịch khó coi lờm Thẩm Hoành Trung. “Tôi chỉ áy náy, không liên quan đến yêu hay không!”

“Cậu không cảm thấy mình yêu cô ấy?” Phòng Bách Ngạn bình tĩnh hỏi.

“Tôi.....” Vốn định lớn tiếng phủ nhận, nhưng lời đến cửa miệng lại không biết vì sao đột nhiên không nói được. “Tôi..... Tôi không biết.”

“Vậy tôi hỏi cậu, lúc đầu tiểu thư An nói chuyện khó khăn công ty gặp phải cho cậu cũng cầu xin cậu trở về giúp cô ấy thì ý nghĩ đầu tiên của cậu là gì?”

Nhìn ánh mắt dò hỏi của Phòng Bách Ngạn, Thường Phong Dịch suy nghĩ một lát mới nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, lúc ấy phản ứng đầu tiên trong đầu tôi là phải lập tức trở về giúp cô ấy, bảo vệ cô ấy dưới đôi cánh của mình, không để cô ấy bị người khác lừa gạt, ức hiếp nữa.....” Nói xong, trong mắt anh từ từ lộ ra sự tỉnh ngộ.

Nếu muốn báo thù cô đã tổn thương tự ái của anh, anh nên rất thích khi cô gặp khó khăn mới phải, nhưng anh lại không thể để người khác bắt nạt cô, chạy về Đài Loan giúp cô, loại tâm tình này đã chứng tỏ được ý nghĩa đó rồi, nhưng anh lại chưa từng suy nghĩ sâu xa!

Thấy Thường Phong Dịch hình như đã giải được khúc mắc, Phòng Bách Ngạn hỏi nữa: “Vậy cậu có từng nghĩ, sau khi cậu tuyên bố với cô ấy tất cả chỉ là kế hoạch lừa giỡn, trong lòng cậu không chỉ không cảm thấy vui vẻ, mà còn càng lúc càng buồn, tại sao?”

“Tôi.....” Thường Phong Dịch nhíu chặt mày.

“Vì không nên lừa giỡn người ta mà còn thấy buồn tủi cắn rứt?” Thẩm Hoành Trung suy đoán chen vào.

“Còn lâu!” Cổ Chí Luân nói. “Vì mấy câu nói mà ‘ghi hận’ nhiều năm như vậy, vẫn không quên trả thù người ta mới kỳ quái! Tôi thấy, thằng nhóc này đã yêu người ta từ 7, 8 năm trước rồi, cho nên vì mấy câu nói nặng lời như vậy không chịu nổi, còn nhớ rất rõ, thậm chí trả thù, thật đúng là nhỏ mọn!” Càng nói, giọng điệu anh ta càng châm biếm.

Mấy câu của Cổ Chí Luân như tiếng sấm đánh vào đầu khiến Thường Phong Dịch chợt nghĩ ra nhiều năm như vậy anh vẫn luôn không hiểu một sự thật ——

Nếu không phải đã yêu An Lệ Đề từ lâu, tại sao anh lại không chịu nổi những câu nói đó của cô, còn đánh chết cũng không quay lại Đài Loan?

Nhưng khi cô mở miệng cầu xin anh, anh lập tức buông xuôi tất cả trở về giúp cô, loại hành động này, anh lại không nhìn ra ý nghĩa thật sự? Anh đúng là đồ ngốc mà!

Thấy vẻ mặt Thường Phong Dịch không giấu được rung động, Phòng Bách Ngạn cười nói: “Nghĩ thông rồi?”

Thường Phong Dịch nhìn anh, cười khỏ nói: “Tôi thật sự là đồ ngốc chậm lụt!”

“Nếu đã xác định mình có tình cảm với cô ấy, nhanh đi xin lỗi đi, mang người trở về!” Thấy Thường Phong Dịch cuối cùng cũng hiểu được tình cảm của mình, Thẩm Hoàn Trung cười đề nghị.

“Tôi biết, nhưng sợ rằng không đơn giản như vậy.” Vẻ mặt Thường Phong Dịch khỏ sợ.

Anh dùng lời nói làm tổn thương cô gái yêu anh Đúng, anh biết An Lệ Đề yêu anh, hôm nay khi anh hiểu được mình cũng yêu cô thì cô đã cách xa anh, liệu cô có chấp nhận sự bù đắp của anh và có thể bỏ qua tất cả dễ dàng hay không?

“Mọi thứ còn lại đều do cậu, nếu cậu thật sự yêu cô ấy, muốn cô ấy, thì phải cố gắng bỏ qua tự ái cầu xin cô ấy tha thứ, để cô ấy chấp nhận cậu lần nữa và tìm lại hạnh phúc mà cậu đã phá đi.” Phòng Bách Ngạn đề nghị, chợt nhớ tới cuộc đấu tranh tình cảm mà mình đã từng trải qua.
<http://diendanlequydon.com>

Đưa mắt nhìn sự quan tâm ám áp trong mắt bạn tốt, cuối cùng Thường Phong Dịch cũng lộ ra nụ cười vô ưu đầu tiên trong tối nay. “Xem ra có mấy người bạn tốt cũng có lợi.”

“Giờ cậu mới biết!” Cổ Chí Luân lập tức lộ ra vẻ kiêu ngạo. “Còn không nhanh khấu tạ mấy anh em khuyên bảo?”

“Khẩu tạ?” Thường Phong Dịch nhường mày. “Mời rượu được không?”

“Được!” Phòng Bách Ngạn cười đáp. “Anh em trong nhà rất dễ thương lượng.”

“Ai nói? Tôi phản đối!” Cô Chí Luân khịt mũi. Thật vất vả mới có thể sai khiến Thường Phong Dịch, làm sao anh ta có thể dễ dàng bỏ qua.

“Cậu đúng là tính xấu không đổi, luôn thích gây phiền toái cho Phong Dịch.” Phòng Bách Ngạn lắc đầu.

“Hai phiếu hơn một phiếu, cạn ly thay cho khẩu tạ đi!” Thẩm Hoàn Trung lên tiếng ủng hộ.

Cô Chí Luân khép mắt. “Được rồi! Được rồi! Ai bảo chúng ta đang cô đơn, hừ! Cạn ly thì cạn ly!”

Ba người bị vẻ mặt không cam lòng của anh ta chọc cười, nhất thời cả phòng vang vọng tiếng cười.

Sau đó, bốn người cạn ly.

Cạn ly!

Bắc California.

Sau khi tâm sự với em trai, An Quan Lâm tạm thời gác việc học qua một bên, lái xe đưa An Lệ Đề đưa cô đi ngắm vài phong cảnh ở Bắc California, nói chuyện phiếm với cô, giải sầu, sau một tuần, quả thật khiến tâm trạng An Lệ Đề từ từ vui lên rất nhiều.

Sau đó An Quan Lâm tiếp tục việc học, còn An Lệ Đề bắt đầu lái xe đi dạo xung quanh, hoàn toàn ném chuyện ở Đài Loan qua sau đầu. Cô thích

nhất đi hóng gió ven biển phía Tây, còn bắt chợt dừng lại, ngồi bên đường ngắm biển, có lúc ngồi hơn nửa ngày, cho đến trời tối, thậm chí có lúc còn phải tìm khách sạn gần đấy qua đêm, hôm sau mới về thị trấn Palo Alto.

Giữa trưa ngày hôm sau, An Lệ Đề đang trở về nhà An Quan Lâm từ một khách sạn gần bờ biển, vừa mới mở túi lấy chìa khóa ra, tra vào ổ đột nhiên người bên trong mở cửa.

“Quan Lâm, em ở nhà à?” Kinh ngạc nhìn em trai, An Lệ Đề đi vào, đứng ở cửa cởi giày. “Rất ít khi chị thấy em ở nhà ban ngày.”

“Chị.....”

“Sao vậy?” Đi dép trong nhà vào, An Lệ Đề quay lại nhìn em trai. Tại sao cô cảm thấy tiếng em trai kêu cô làm cô thấy hồi hộp.

“Chị....” An Quan Lâm chớp mắt. “Mặc dù chị không nói cho em biết, vì sao chị và bạn trai chia tay, nhưng nếu.... Ừm, ý em là ngộ nhỡ tất cả chỉ là hiểu lầm, chị....”

“Quan Lâm, rốt cuộc em đang nói gì? Cái gì tất cả chỉ là hiểu lầm? Chị thất tình là sự thật, em....”

An Quan Lâm nháy mắt càng nhiều. “Chị, ý em là.....”

“Đề tôi tự giải thích với Lệ Đề đi!” Một giọng nam đột nhiên truyền tới từ phòng khách, chặn lời nói của An Quan Lâm.

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, An Lệ Đề đứng ngây tại chỗ. Sao.... Sao có thể? Tại sao anh có thể ở đây?! Chẳng lẽ tai cô có vấn đề nên nghe nhầm sao?

Trong đầu đang suy nghĩ lung tung, Thường Phong Dịch xuất hiện trước mắt khiến cô không thể tiếp tục phủ nhận anh đang ở đây là sự thật.

Cô kinh ngạc nhìn anh đến gần, giật mình trong khoảng thời gian ngắn khiến cô không nói được gì.

“Chị.” An Quan Lâm an ủi vỗ lưng cô. “Hôm qua anh Thường đợi em dưới tầng cả ngày, biết chị không ở đây, hôm nay anh ấy lại tới đợi. Em và anh ấy đã nói chuyện, em cảm thấy chị nên nói chuyện với anh ấy, nếu thật sự có gì hiểu lầm nên nói rõ, em còn có chuyện phải ra ngoài, hai người nói chuyện chút đi!”

“Quan Lâm!” Thấy em trai xoay người muốn ra ngoài, An Lệ Đề vội vàng kêu một tiếng.

“Chị.” An Quan Lâm quay đầu lại. “Lúc đầu em không biết anh Thường là bạn trai chị, em biết anh ấy là Tổng giám đốc Lập Hoa, cũng là người cứu vớt công ty, nếu không em sẽ không để anh ấy vào, còn để chị và anh ấy ở một mình, các người nói chuyện cẩn thận đi!” Nói xong, cậu cầm khóa xe trước cửa lên, rất nhanh đi khỏi nhà.

Nhìn cửa nhà đóng lại, An Lệ Đề quay đầu lại, ngay sau đó mắt tiếp xúc với ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cô không rời.

Cô hơi lo lắng mở miệng, “Sao anh biết nơi này?”

Thường Phong Dịch cười nhạt. “Em định đứng ở cửa nói chuyện với anh?”

An Lệ Đề ngẩn ra, lúc này mới nhớ mình vẫn đứng trước cửa. “À... Đến phòng khách đi!”

Đến lúc nhìn thấy An Lệ Đề, Thường Phong Dịch càng hiểu rõ mình nhớ cô rất nhiều. Anh nhớ cơ thể nhỏ nhắn của cô, mái tóc đen mượt hơi xoăn và cái mũi thanh tú xinh đẹp, cái cằm dịu dàng cố chấp, mà hai mắt cô

vẫn trong suốt như trước, nhưng đáy mắt lại hiện lên đau buồn thiêu đốt trái tim anh.

Đều là lỗi của anh.

Hai người ngồi trên ghế salon đối diện nhau ở bàn trà.

“Anh... Rốt cuộc anh tới đây làm gì?” Do dự một lát, An Lệ Đề phá vỡ yên tĩnh, giọng nói hơi lo lắng.

Thường Phong Dịch đưa mắt nhìn cô. “Nếu như anh nói anh đặc biệt tới bắt Chủ tịch tùy ý nghỉ phép hai tháng, quá quy định thì sao?”

Ánh mắt buồn bã, cô khép mắt nhỏ giọng nói: “Một thời gian nữa tôi sẽ về.”

Thì ra anh vì công ty mới đến tìm cô.....

Không thể phủ nhận, khi anh không hề báo động xuất hiện ngay trước mặt cô, trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy kích động, rồi sau đó mới nghi ngờ. Kết quả anh lại vì công việc mà đến. Cô thật là ngốc mà! Biết rõ không thể nào, trong lòng cô vẫn không nhịn được mà hi vọng.

“Lúc nào?”

Thất vọng khiến một luồng khí nóng chạy lên não, An Lệ Đề giương mắt lườm anh. “Dù sao tôi cũng sẽ về, anh quản lúc nào tôi về làm gì? Hơn nữa.....” Giống như khí cầu đột nhiên bị chọc thủng, sự tức giận của cô biến mất trong nháy mắt, tiêu điều nói: “Công ty có anh là được rồi, hoàn toàn không cần tôi.... Tôi về hay không cũng không quan trọng.”

“Ai nói không quan trọng?” Thường Phong Dịch trầm giọng phản bác. “Công ty cần em, anh cũng cần em!”

“Hả?” Lời anh nói làm cô sợ hết hồn, nhất thời còn tưởng mình nghe nhầm.

“Em có biết không, khi em không đến công ty nữa, không ở cạnh anh nữa, anh như người mất hồn, không làm được chuyện gì?” Thường Phong Dịch ôn nhu nói, ánh mắt hết sức dịu dàng, còn có sự áy náy.

“Anh.....” Cô kinh ngạc ngơ ngẩn, ngay sau đó biến sắc, cảm thấy nhịp tim đập nhanh. “Anh đang nói linh tinh gì đó? Đừng, đừng nói những lời làm người hiểu lầm đó được không?” Trời ạ! Tại sao anh đột nhiên nói những lời mập mờ này làm nhiễu loạn tâm trạng mới bình tĩnh một chút của cô?

“Anh không nói linh tinh, Tiểu Đề.” Nhìn chằm chằm biểu tình biến hoá trên mặt cô, ban đầu vốn thấp thỏm lo sợ bây giờ có một tia hi vọng. “Anh tới đây tìm em vì muốn nói cho em biết tình cảm đã tồn tại trong tim anh từ lâu nhưng anh hồ đồ không biết, cũng chưa bao giờ cho người khác biết.”

Giọng nói thận trọng của anh khiến cô kinh ngạc, bối rối không biết làm sao. “Anh..... Tại sao muốn nói những lời trong lòng cho tôi nghe?”

Cô không hiểu, vì sao đợi đến lúc hai người chia tay, anh mới đặc biệt chạy đến nơi xa xôi này nói những lời trong lòng cho cô biết?

Thường Phong Dịch nhìn cô, quyết định đứng lên, đi qua bàn trà, ngồi xuống cạnh cô, sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của cô thật chặt.

An Lệ Đề không kịp phòng bị, phản xạ muốn rút tay lại, nhưng lại thấy anh cầm tay cô rất chặt, cô không thể rút lại. “Anh.....” Cô hoảng hốt nhìn anh.

Thường Phong Dịch dịu dàng an ủi cô, “Đừng lo, Tiểu Đề, anh chỉ muốn nói với em vài câu, nắm lấy tay em làm anh có thêm dũng khí để

nói.” Cô không từ chối, càng làm hi vọng trong lòng em tăng thêm mấy phần.

Cô trợn to mắt, bị thái độ và ngôn từ thay đổi của anh hù sợ. “Anh..... thay đổi rồi?”

Thường Phong Dịch cười khò. “Nếu không thắng thắn hơn, anh sợ không thể bù đắp cho em.”

Nhịp tim bỗng dưng đập nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, thật lâu sau mới lắp bắp nói: “Anh..... Anh lại nói linh tinh!”

“Không, hôm nay mỗi câu nói của anh đều xuất phát từ đáy lòng.” Thường Phong Dịch lắc đầu, dịu dàng nói: “Hãy nghe anh nói, Tiểu Đề, anh biết hôm đó nói với em, quan hệ giữa anh và em chỉ là vở kịch đùa giỡn đã làm tổn thương em sâu sắc, anh rất xin lỗi, anh không cầu xin em lập tức tha thứ cho anh, chỉ hi vọng sau khi em nghe xong những lời anh nói, có thể từ từ tha thứ cho anh, cũng chấp nhận anh ở cạnh em lần nữa.”

“Phong Dịch.....” Cô hơi luống cuống cúi đầu, thấy tay mình bị anh nắm chặt, qua lúc lâu cô mới từ từ nói. “Anh muốn nói gì?”

“Tiểu Đề, từ đầu tới cuối em đều không biết một chuyện, đó là —— anh vẫn luôn yêu em. Thực ra, từ lúc chúng ta gặp nhau sau vườn, anh đã yêu mến em gái vừa đáng yêu vừa cố chấp này, cho đến lúc chúng ta trưởng thành, cảm giác của anh cũng không thay đổi.”

“Năm ấy em cầu xin anh quay lại Đài Loan làm bạn nhảy trong vũ hội tốt nghiệp của em thì anh đang có một dự án đầu tư, không thể tránh được, nhưng không biết vì sao, anh đã bỏ lại công việc chạy về Đài Loan. Đến lúc thấy bạn học có hành động xấu với em, anh giống như bị đổ cả thùng dầu lên người thuận tiện châm lửa, cả người bốc lửa, cuối cùng mất không chế. Lúc ấy, anh ngốc đến mức không hiểu tại sao vừa thấy có người tán tỉnh em

anh lại giận như vậy, sau đó, em mắt không chế mắng anh, làm chúng ta chia tay trong không vui, về sau trong lòng anh chỉ có tức giận, oán hận, nhưng vẫn ngốc nghếch chưa từng tìm hiểu nguyên nhân.”

“Một năm trước em tìm anh quay lại Đài Loan giúp em, sau khi biết khó khăn của em, phản ứng đầu tiên của anh là muốn về Đài Loan ngay lập tức, bảo vệ em dưới đôi cánh, không để người khác ức hiếp nữa. Nhưng đồng thời lòng lại không chịu, không thể quên được những lời em nói với anh năm đó. Thế là anh đưa ra điều kiện, một mặt có thể thoả mãn dục vọng của anh với em, một mặt có thể trêu đùa em.....”

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, ánh mắt anh nhìn cô vừa thành khẩn lại áy náy.

“Tiểu Đề, cứ nghĩ sai như vậy, anh hoàn toàn không phát hiện ra tình cảm thật của mình, chỉ theo ý mình nói ra điều kiện, cuối cùng lại làm tổn thương em nặng nề, anh thật sự ngốc nghếch! Cũng vì thích em, yêu em, cho nên mới không thể chấp nhận tội danh em gán trên người anh, lúc ấy anh còn trẻ, lòng tự ái quá cao, không thể giải quyết tổn thương trong lòng, nên mới cho rằng mình hận em, có cơ hội sẽ trả thù, mới có những hành động ấu trĩ, không chín chắn.”

Nghe anh giải bày tình cảm của mình, An Lệ Đề càng nghe mắt mở càng lớn, không dám tin và cảm động thay nhau xuất hiện.

“Đến khi đùa giỡn em xong, anh thấy hối hận rồi, nhưng lại xấu hổ đối ý, kết quả, em rời đi càng làm anh hối hận hơn. Em không ở công ty, anh không lúc nào yên lòng, trong lòng luôn nhớ đến em, công việc cũng không thể làm! Anh vẫn luôn khinh thường sau khi nói những lời tổn thương đó với em, tâm trạng phiền não này rốt cuộc xuất phát từ đâu? Còn tưởng rằng mình chỉ áy náy làm tổn thương người khác nên thấy hối hận. Đến lúc mấy người bạn tốt anh nói, cuối cùng anh cũng hiểu được tình cảm thật sự của

mình, cho nên anh tới tìm em, nói cho em biết anh chậm chạp ngu muội, chỉ hi vọng vẫn kịp bù đắp cho em.”

An Lệ Đề vẫn mở lớn mắt nhìn anh, dịu dàng trong mắt anh từ từ xâm nhập vào cô, từng chữ từng câu anh vừa nói từ từ hâm nóng cô.

Lúc này, tình cảm vốn đã nguội lạnh của cô bỗng nóng bỏng sôi trào, cô hoà tan trong lời nói dịu dàng của anh.....

Ánh mắt anh làm rung động tình cảm của cô, tình cảm sâu đậm của anh chạm đến lòng cô, nhưng cảm động quá mức làm cô không nói nên lời.

“Tiểu Đề, anh muốn nói cho em biết, anh yêu em, anh cũng cần em, anh muốn em trở lại cạnh anh, chúng ta không bao giờ chia cắt nữa.” Anh không nhịn được ôm cô vào lòng, khoá chặt cô trong vòng tay.

Hành động thành linh của anh làm cô ngẩn người, tay đặt trước ngực anh vốn muốn giãy ra, lại bỗng dừng dừng lại, trong lòng chịu đựng đau đớn, lập tức hơi nước che kín tầm mắt.....

Những lời này của anh làm cô cảm động quá lớn, nguyên tưởng rằng tình yêu vô vọng lại đột nhiên đơm hoa kết trái, chuyện này..... chuyện này là thật sao?

Không thấy cô kháng cự, trong lòng Thường Phong Dịch thấy vui sướng, hôn lên đầu cô. “Tiểu Đề, em cũng yêu anh, phải không?”

Lời anh nói làm nước mắt cô rơi xuống, cô từ từ đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn thẳng anh. “Đúng, năm đó sau khi chia tay trong không vui, em cũng phát hiện tình cảm của mình đối với anh, nhưng không còn cách nào; một năm trước tình anh giúp em, em lợi dụng lúc làm bạn gái anh, cố gắng chiếm lấy tình cảm của anh, nhưng đáng tiếc..... đã thất bại rồi.”

Nước mắt của cô khiến anh hồi tiếc và kích động, chán nản thờ dài. “Tiểu Đề, là lỗi của anh, là anh không tốt, không hiểu lòng em.....”

“Không!” Cô đưa tay ngăn chặn môi anh. “Anh không sai, chuyện tình cảm giữa nam nữ vốn không thể gượng ép, anh không thể chấp nhận tình cảm của em mà lựa chọn người khác là quyết định của anh, em rất khổ sở đau lòng, nhưng không thể trách anh, nhưng không có anh bên cạnh, lòng em vẫn thật đau.....” Cô nghẹn ngào bộc lộ tâm trạng khổ sở thời gian này.

Cho dù cuối cùng cũng lấy được tình cảm người đàn ông mình yêu, nhưng tâm trạng kích động phập phồng này cũng không dễ dàng bình phục như vậy.

“Tiểu Đề.....” Nhẹ nhàng lau nước mắt trên má cô, Thường Phong Dịch mềm giọng xin lỗi. “Anh xin lỗi, Tiểu Đề, anh nên hiểu tình cảm của mình sớm hơn, xin lỗi..... tha thứ cho anh đã làm tim em bị thương.....”

Được anh nhỏ giọng an ủi, cô dần dần ngưng khóc. Mà sau khi khóc, cũng làm tâm trạng buồn phiền của như bầu trời sau cơn mưa, trong sáng rõ ràng, không còn xám xịt.

Không có gì so được với trái tim người đàn ông mình yêu, càng làm cô thấy vui vẻ rồi!

“Tiểu Đề?” Cô im lặng mãi khiến anh hơi hoảng sợ, không biết cô nghĩ thế nào về lời tỏ tình lần này của anh?

Thật lâu, An Lệ Đề mới nói nhỏ: “Anh chắc chắn anh yêu em?”

“Anh chỉ hận không hiểu tình cảm của mình sớm mà làm em bị tổn thương, Tiểu Đề, xin lỗi, trở về cạnh anh được không?”

An Lệ Đề nhìn kỹ mắt anh, rất nhanh thấy rõ trong mắt anh bao hàm tình cảm sâu sắc mãnh liệt, đôi mắt không bao giờ lừa người ta, anh..... thật sự yêu cô!

Tâm trạng cô bỗng bay bổng. “Em cũng yêu anh, Phong Dịch.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên.

Thường Phong Dịch ngẩn ra, ngay sau đó cười mừng như điên. “Em tha thứ cho em? Tiểu Đề.”

An Lệ Đề gật đầu.

Trong mắt chứa đầy tình cảm mãnh liệt, Thường Phong Dịch hỏi hệt nói: “Vây..... đồng ý với anh, trở về cạnh anh, làm bạn đời, người yêu, vợ của anh!”

Đôi mắt được nước mắt rửa sạch nên sáng lấp lánh, An Lệ Đề kinh ngạc nhìn Thường Phong Dịch. Vợ?

“Phong Dịch.....” Hai người mới giải quyết khúc mắc, anh muốn cô lấy anh?

“Đồng ý với anh đi!” Trong mắt chứa đầy tình cảm kích động, giọng nói anh vừa lo lắng vừa sợ hãi.

An Lệ Đề đưa mắt nhìn anh, nhìn thật lâu, rồi cười ngọt ngào. “Được.” Sau đó, cô không kiêng nể dựa đầu vào lòng người cô yêu say đắm.

Cô vẫn không dám tin, nhưng cô rất vui vì cuối cùng tình yêu của cô cũng được hồi đáp, chỉ cần anh yêu cô, cô không còn yêu cầu gì.

“Tiểu Đề, anh yêu em.” Thường Phong Dịch co tay ôm chặt lấy cô, trong lòng thì không bao giờ buông tay nữa. Lúc này, không còn chuyện gì làm anh thoải mái hơn việc ôm cô gái mình yêu vào lòng.

Ngoài cửa gió thổi nhẹ, cuối cùng hai người đã thành đôi..... ——

HOÀN